

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 33 - (754)

ΚΥΡΙΕΣ
ΑΛΛΑΓΗΝ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ
ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ
ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΜΕ ΤΑΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛ-
ΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ - ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗ-
ΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡ.
ΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-786

Τὰ ἀνώτερα ΜΑΓΙΟ ἐπὶ μέτρῳ τοῦ ΚΑΖΕ. Εἰς τὸ
ἐργαστάσιόν μας θὰ εὕρητε τὰ πλέον μοντέρνα ΜΑΓΙΟ
ΠΑΝΤΑΛΟΝΑΚΙΑ - ΣΑΚΚΑΚΙΑ ΖΕΡΣΕΎ - Υ-
ΠΟΚΑΜΙΣΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ, κλπ.

ΠΩΛΟΥΜΕΝ

ΖΕΡΣΕΎ· μὲ τὸν πῆχυν εἰς ποικίλους καὶ μοντέρνους
χρωματισμούς μὲ τιμὰς ἀσυγκρίστους.

ΣΤΟΥ ΚΑΖΕ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΚΥΡΙΑ

καλύτερες γραμμές, τίς πλεονεκτήσεις μετὰ τὰς τελευταίας μετὰς, ἀρίστης ποιότητος καὶ μὲ τὰς λογικω-
μοντέρνα παρὶξίαντικα μοντέλα.

ΠΡΙΝ ἀγοράσετε τὸ φόρεμά σας, ΠΡΙΝ ἀγοράσετε καί-
νούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθῆτε τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙ-
ΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΑΙΔΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑ-
ΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ὄροφος, τηλ. 25-173). Θὰ εὕρε-
τε ἑτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλὰ κτλ. μὲ τίς
τέρας τιμὰς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικό σας ὕψος, σύμφωνα μὲ τὰ πλέον

θαυμάσιο
χρῶμα

χωρὶς
νὰ δειχνεῖται
μακιγιαρισμένη

ΝΕΑ ΠΟΥΔΡΑ
«ΑΕΡΟΠΟΙΗ-
ΜΕΝΗ»

ΑΟΡΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΔΟΣ

Δίδει χάριν φρέσκια καὶ μα-
γευτικήν. Πούδρα τόσο λεπτή
καὶ ἐλαφρὰ ὥστε εἶναι ἀόρατος
ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος - κανεὶς
δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ
ὅτι ἡ ὠραιότης σας δὲν εἶναι
τελείως φυσική. Τὸ μυστικὸν
συνίσταται εἰς ἕνα νέον τρέ-
πον ἀέρισματος τῆς πούδρας
κατὰ τὸν ὅποιον παρασκευά-
ζεται ἡ Πούδρα Tokalon. Δέκα
φορὰς λεπτοτέρα καὶ ἐλαφρο-
τέρα ἀπ' ὅ,τι θὰ μπορούσε κανε-
ὶς νὰ φαντασθῇ. Δοκιμάσατε
σήμερον ἤδη τὴν νέαν Πού-
δραν Τοκαλὸν «ἀεροποιημέ-
νην». Ἐργασθῆτε ὅλη τὴν ἡ-
μέραν εἰς τὸ γραφεῖόν, τὸ κα-
τάστημα ἢ τὸ σπίτι τὸ πρόσω-
πόν σας δὲν θὰ γυαλίσῃ ποτέ.
Χερσεύετε ὅλην τὴν νύκτα, τὴν
χρῶμα σας θὰ μείνῃ φρέσκια
καὶ χαριτωμένη. Προμηθευθῆ-
τε σήμερον ἀκόμη τὸ χρῶμα μι-
ᾶς ἀναρραπαστικῆς καὶ διαρ-
κούς ὠραιότητος, πού μένουν ἡ
Πούδρα Τοκαλὸν μπορεῖ νὰ
δώσῃ.

Κυρία! Προσέξτε

Ὅταν ἀγοράσετε τὰς γυναι-
κείας γερμανικὰς βαφὰς πο-
λύτιμων «ARTI» προσέχετε τὸ
πακετίδιον ν' ἀναγράφῃ τὴν
παγκοσμίου φήμης γερμανικὴν
μάρκα

ARTI

διότι οὕτω μόνον θὰ εἴδη-
θεβαῖα ὅτι ἀγοράσατε γυναι-
κείαν γερμανικὴν βαφὴν μάρ-
κας «ARTI». Μόνον αἱ βαφὰς
μάρκας «ARTI» εἶναι γυναι-
κείαι γερμανικαὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ
Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πα-
κετιδίων, ὅλαι αἱ ἀλλὰ βα-
φαί, αἱ σήμερον διαρρυσσόμε-
ναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φή-
μης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρ-
κας, δὲν εἶναι ὅχι μόνον γερ-
μανικαὶ βαφαὶ ἀλλ' οὐδὲ καὶ
εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε τὸ πα-
κετίδιον πού ἀγοράσατε ν' ἀ-
ναγράφῃ τὴν γνωστὴν γερμα-
νικὴν μάρκα «ARTI», ὅπως
νὰ μὴ τὸ δέχεσθε.
(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀντισυν-
συνείας τῶν Γερμανικῶν Χρω-
ματουργεῖων «ARTI» - Νέων
Ἀθηνῶν, Λέκα 21α - Θεσσα-
λονίκη - Ἑρμού 16.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἐσπεριότις Νέων
μεῖου Α. Συγγρού
Δερματὶς - Γυναικεία
γινὰ
Κουμουνδούρου 21 - Αθή-
ναι

(Ἐναντὶ Βασ. Θεάτρου)
1012-1112 π.μ. 5-8 π.μ.
Τηλέφ. 52-623

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ ἱετέριον ἐπιμελητὴν
ἰδιαίτερας Κλινικῆς τοῦ κα-
θητῆ καὶ Γ. Φωτεινῶν, ὁδὸς
ἑδὸς Κεραλῶν καὶ Τηλ.
αὐτῶν 1.

Ἵδρυς 8-11 καὶ 4-6
Ἀπρ. Τηλέφ. 82115

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπεισμένη

διαδέτων ὥρας ἀναλαμβάνει
τὴν τήρησιν ἐιδίλων. Παι-
φορὶα : Γερμανοῦ Παλαι-
Πατρῶν 5 ὁ. Κηφισοῦ Κλαυδίου
105.

11 Αὐγούστου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΡΙΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΗΣ

τοῦ μὲ μιά κουβέρτα. Ἦταν ὁ γέρος πού τοὺς μύλησε.
Πλάι του, πάνω σὲ ἕνα μπουφέ δυὸ κερὰ σὲ ἀσημένια κη-
ροπήγια σκορποῦσαν γύρω τὸ ὄχρὸ τους φῶς.

Ὅταν στὴν πρόσκλησι τοῦ πυργοδεσπότη ἐκάθισαν, πε-
ριέφεραν τὰ βλέμματά τους παντοῦ. Τὸ θέλημα τῆς νεαρᾶς
κυρίας καρφώθηκε σ' ἕνα ταμπλό, κρεμασμένο στὸν τοῖχο
πού ἦταν πίσω ἀπ' τὸν γέρο καὶ πού μὲ τὸ ἀσθενικὸ καὶ
θαμπὸ φῶς τῶν κεριῶν, δὲν κατάρθωνε νὰ ξεχωρίσῃ τί ἀ-
κριβῶς παρίστανε. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ γέρος πα-
ρακολουθοῦσε τίς κινήσεις τοῦ ζεύγους καὶ σὰν νὰ διάβαζε
τίς σκέψεις τους, συνέχισε μὲ κάπως ἀπότομο ὕφος:

— Βλέπω, εἶπε, πὼς σὰς ἔκανε ἐντύπωσι ὁ πύργος. Ἀ-
σφαλῶς συλλογίζεσθε κι' οἱ δυὸ σας, πὼς ἕνας γερο-σακά-
της κάθεται ἐδῶ ἀπάνω στὸ θουνὸ σ' ἕνα πύργο μὲ ἀπερι-
ποίητον κῆπο, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ μόνη του
συντροφία τίς ἀναμνήσεις καὶ τὴν ἡμιπληγία του.

Ἐμείνη λίγη ὥρα σιωπηλὸς καὶ σκεπτικὸς. Τὰ χεῖλη
τοῦ διεστάλησαν σ' ἕνα πικραμένο χαμόγελο. Ξανακούτα-
ξε ἐκ περιτροπῆς πρῶτα τὸν ἄντρα κι' ὕστερα τὴν γυναῖκα.

Ἦλθε μιά θαθεῖα ἀνάσα κι' ἐξακολούθησε τὴν ὁμιλία του:
— Κάποτε στὸν κῆπο τοῦ πύργου ἔγινε ἕνα δράμα καὶ
ἀπὸ τότε τὸν ἀφῆκαν στὴν τύχη του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πρῶ-
τα ἀπὸ τὸν πύργο μιά ἄλλη σχηματισμένη ἀπὸ ροδοφάνες,
ὠδηγοῦσε στο θάθος σ' ἕνα κίосκι. Τώρα αὕτη ἡ ἄλλη
δὲν φαίνεται, γιατί τὰ ἀντικείμενα καὶ ἡ ροδοφάνες ἀνα-
κατώθηκαν καὶ τὴν ἐκλείσαν. Ἐκεῖ, ἀκριβῶς στὴν ἄλλεα
αὕτη ἔγινε τὸ δράμα.

Σταμάτησε καὶ πῆρε μιά θαθεῖα ἀνάσα ἀκόμα. Τὸ ἀ-
ντράγιο ἀλλάο κυττάχτηκε. Ὁ γέρος, σὰν χεῖλη τοῦ ὁ-
ποίου ἐξακολούθησε νὰ ἀνθῇ τὸ πικρὸ καὶ θλιμμένο χαμό-
γελο καὶ πού δὲν ἔχανε ἀπ' τὰ μάτια του τὴν νεαρή κυρία,
συνέχισε τὴν κουβέρτα του μὲ φωνὴ πνιγμένη. Τὸ ὕφος τοῦ
ἐδείχνε συγκρατημένη θανάτωση.

— Ὅπου νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ αὐτοκίνητό σας θὰ πλῆξετε.
Ἄν θέλετε, σὲ μετὰ, θὰ σὰς διηγηθῶ τὸ δραματικὸ πε-
ριστάκι. Τὸ γνωρίζω σὰν ἀνθρώπος πού θρέφθηκε τυχαίως
στὸν τόπο τοῦ δράματος καὶ εἶδε ὅλην τὴν ἐξέλιξίν του.

Ὁ γέρος ἔσπευσε νὰ πῇ: «Βεβαίως, βεβαίως», ἐνῶ ἡ γυ-
ναῖκα τοῦ νοιώθοντας μὴ ἀνεξήγητη τὴν ἔβλεπε, κατάρθα-
σε ἀδελὰ τῆς νὰ κομῇ καταφατικά τὸ ὅτι.

Ἦταν, ἀρχίσε νὰ πῇ ὁ γέρος, ἡ ἀδελὰ ἀνοιξιάτικη
μέρα. Στὴν σκεπασμένη μὲ πολυχρῶμα καὶ εὐδοκία ἀνθή
ἀλλεα, περιπατοῦσαν ἀπ' αἰσὰ δυὸ ἀνθρώποι, τόσο κοντὰ
ὅ ἕνας στὸν ἄλλο, σὰν ἀγκαλιασμένοι. Στὸν ρωμαντικὸ τοῦ
περίπατο τοὺς συνόδευε τὸ κελαῖδημα τῶν πουλιῶν. Ἦταν
ἕνας ἄντρας καὶ μιά γυναῖκα. Ἐκείνη ἦταν νέα καὶ ὠραία
ντυμένη σὰν μετὰ τὸ καὶ σὰν ἀσπρὰ τοῦλια. Ἐκεῖνος
ἕνας νέος ἄνθρωπος καὶ ψηλός. Ἦχε ἀρχίσει ὅπως μποροῦσε
κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ἀπ' αἱ κινήσεις καὶ τίς χειρονομίες
τοῦς, μιά δραματικὴ σκηνή. Σὲ μιά στιγμή ἡ γυναῖκα
στάθηκε, σπρώχτηκε σ' ἕνα δέντρο καὶ ἀγκωνόταν τὸ γε-
μῆτο ἔρωτα θέλημα τῆς στὸν ἄντρα, ψιθύρισε μὲ ἕνα χαμό-
γελο ἀπογοητευτικόν:

— Δὲν ξέρω πὼς ἔγινε τὸ πρᾶγμα. Ἦταν ἕνας ἡθοῦδας

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΛΩΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2 Τηλ. 54-737
ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ Σκυριανές, ἀρχ. 7.500 καὶ 10.500
Βυζαντινὰ 16.400, Ἀγγλ. καὶ 23.000
ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια

χημικός, γιός ενός αδελφικού φίλου του πατέρα μου. Είχε εγκαταστήσει το εργαστήριό του εδώ σ' αυτή την έρημιά και όλημερίς ασχολείτο με τα πειράματά του. Νεώτατον ακόμα τον είχε στείλει η δόξα. Σπάνια χωριζόταν απ' εδώ κι αυτό σχεδόν πάντοτε, για νάρθη σε μιάς. Ποτέ δεν είχε κάνει την παραμικρή νύξη, μα όλοι ήξεραν ότι ήταν έρωτευμένος μαζί μου. Ο πατέρας μου ζήτησε να τον πάρω και έγιναν μία μέρα οι γάμοι μας.

Ο νέος την διέκοψε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο, αφού στηρίχτηκε κι' εκείνος στο δέντρο δίπλα της:

— Κι' ωστόσο δεν τον αγαπούσατε...

— Όχι! Το μόνο αίσθημα που μου ένέπνεε ήταν ο φόβος, του απάντησε αναστενάζοντας. Τώρα το αίσθημα αυτό έδυνάμωσε στον υπέρτατο βαθμό. 'Απάνω στο θουνό, ο έρημος πύργος, η έρημιά, η μοναξιά, τα απέραντα δωμάτια του πύργου που προδίνουν μυστήριο... Ύστερα η διψή του που έμπνέει τον τρόπο και η διαρκής σιωπή του...

Ο νέος την κύτταξε μέσα στα μάτια:

— Δυό μήνες τώρα παρακολουθώ τη ζωή σας, είπε. Τρομερό πράγμα! Μα πώς αντέχετε; 'Εγώ που ήρθα εδώ προσωρινά, για λίγον καιρό, πλήττω, ανιώ, νομίζω πώς θα πνιγώ!... 'Αν δεν ήσαστε εσείς, ούτε μία μέρα δεν θα μπορούσα να συντροφεύω τον σύζυγό σας και άς μου έλειπε και η τιμή της συνεργασίας μαζί του και η ωφέλεια απ' τις γνώσεις του. 'Ω! θα είχα ξαναφύγει την ίδια μέρα που ήρθα...

— 'Ως τώρα με συγκράτησε η παρουσία σας, η γλυκειά κι' αξέχαστη συντροφιά σας, που θα την αποχωρισθώ όμως γρήγορα πιά! Το Υπουργείο της Υγιεινής δέχτηκε την αίτησή μου και σε 10-15 μέρες θα φύγω για τη νέα μου θέση.

Η γυναίκα άπλωσε το χέρι της, έκοψε από ένα κλωνί ένα φύλλο το τσαλάκωσε πεισματικά και το πέταξε χάμω. Κατόπι θάλεποντας άλλο, για να μην προδώσει την συγκίνησή της, τον ρώτησε:

— 'Ωστε φεύγετε, θα φύγετε σύντομα;

— Εκείνος έσκυψε, τράβηξε το χέρι του απ' τον κορμό του δέντρου, το άκουμπησε στον ώμο της και κυττάζοντάς την στα μάτια:

— Και σεις θα με συνοδέψετε! της είπε. Πιστεύετε ότι μπορώ να φύγω χωρίς εσάς;

Η γυναίκα γύρισε απότομα το κεφάλι της και τον κύτταξε. Τα μάτια της είχαν μεγαλώσει από την κατάπληξη και το στόμα της είχε μείνει ανοιχτό. 'Ο νέος έσκυψε και ψιθύρισε κάτι στ' αυτί της, που την έκανε να χλωμιάσει. 'Ύστερα με τα χέρια ενωμένα προχώρησαν.

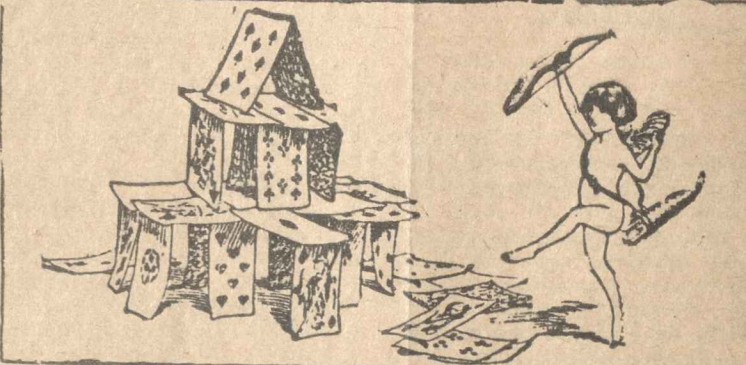
Την ίδια στιγμή σ' ένα σημείο ή ροδοδάφνες παραμέρισαν και φάνηκε η σιλουέττα ενός άνδρος. Ήταν ο σύζυγος εκείνης! Η διψή του δεν διέφερε από την διψή ενός νεκρού και τα μάτια του είχαν ξεπεταχτεί απ' τις κόγχες τους. Κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι! Πρότεινε το όπλισμένο χέρι του προς το μέρος του ζευγαριού, που παραδωμένο στη γλυκειά νάρκη του έρωτα προχωρούσε αμέριμνα, και σημάδεψε πρώτα τον άντρα...

Στο σημείο αυτό ο γέρος σταμάτησε και αναστέναξε βαθεία. 'Η νεαρή κυρία με μία σπαραχτική κραυγή πετάχτηκε απ' τη θέσισή της:

— Τόν σκότωσε; ρώτησε.

Ο γέρος την κύτταξε μ' ένα βλέμμα απλανές, απροσδιόριστο. Τα χείλη του είχαν ενωθί σε μία γκριμάτσα που φανερώνει υπέρτατη άηδία και συνέχισε με πνιγμένη φωνή:

— Όχι! είπε. Προτού προλάβει να πυροβολήσει, το πιστόλι έπεσε απ' το χέρι του! Κι' ο ίδιος είχε σωριαστεί δίπλα στο πιστόλι του λιπόθυμος! Είπε πάθει παράλυσι των άκρων του! Το ζευγάρι δεν άντελλήθη τίποτα και προχώρησε αμέριμνα για το κίδυκι!...

— 'Ύστερα, τι έγινε ύστερα; ρώτησε ο νέος με φωνή πνιγμένη από συγκίνηση.

Ο γέρος εξακολούθησε ψιθυριστά σαν να μονολογούσε: — Οι γιατροί του είπαν ότι η παράλυσι προήλθε από υπερκόπωση! Δεν υπήρχε τρόπος να γιαιτρευτεί ο άνθρωπος... Κανένας δεν μάντεψε την πραγματική αίτια της παθήσεώς του, ούτε η γυναίκα του! 'Εμεινε έτσι μισοπαράλυτος σέρνοντας το κορμί του σαν άψυχο κουρέλι! Λίγες μέρες αργότερα η γυναίκα του, με την πρόφασι πώς θα πήγαινε στη θεία της, τον άφησε κι' έφυγε! 'Ο άλλος είχε φύγει την επομένη του έπεισοδιού. Και οι δυο δεν ξαναγύρισαν... 'Ο άρρωστος είχε μαντέψει τις προθέσεις της γυναίκας του, μα ωστόσο δεν έκανε καμμία προσπάθεια να την έμποδισι. Τι είχε να ωφεληθί, κι' αν ακόμα την έπειθε να μη τον εγκαταλείψει; Προτίμησε να αφήσι τα πλάγματα να συνεχίσουν τον μοιραίο δρόμο τους...

— Ήταν μία άσπλαχνη! μουρμούρισε η νεαρή κυρία. Στά χείλη του γέρου φάνηκε ένα ειρωνικό μειδίαμα. Κάρφωσε το βλέμμα του στην νεαρή κυρία και με φωνή σκληρή, μεταλλική, ρώτησε αν ήθελε να δουν την άσπλαχνη.

Την ώρα που άνοιγε η πόρτα για να τους ειδοποίησι η υπηρέτρια ότι το αυτοκίνητό τους είχε έτοιμασθί, η νέα γυναίκα είχε πλησιάσει τον γέρο και με φωνή γεμάτη ενδιαφέρον τον ρωτούσε:

— Ρωτήσατε αν ήθελε να την έβλεπε την άπιστη και άκαρδη εκείνη γυναίκα; 'Ο γέρος αντί για άλλη απάντησι, της έδειξε ένα φύλλο τα κηροπήγια:

Πάρτε το κηροπήγιο, πλησιάστε τον τοίχο που είναι πίσω μου. 'Εκεί κρέμεται μία έλαιογραφία σε φυσικό μέγεθος. Είπε εκείνης...

Ο άντρας της άρπαξε το κηροπήγιο και συνοδεύμενος απ' τη γυναίκα του άφησε στον τοίχο. Στάθηκαν κι' οι δυο μπροστά στην έλαιογραφία. 'Η νέα γυναίκα

μόλις έριξε το βλέμμα της, κιτρίνισε, τρίκλισε και παρ' όλγιο να πέσι λιπόθυμη. Στηρίχτηκε στον άντρα της και του ψιθύρισε:

— Γρήγορα, γρήγορα! να φύγωμε απ' εδώ! Δεν μπορώ, νομίζω πώς θα πνιγώ!...

Γύρισαν, άφησαν το κηροπήγιο στη θέση του. Το ειρωνικό χαμόγελο του γέρου ήταν καταφανέστερο τώρα! Κοιτούσε πιδ δυνατά το κεφάλι του και παρατηρούσε την νεαρή γυναίκα. 'Εκείνη σχεδόν έσυρε τον άντρα της, που τα είχε χεμένα μη μπορώντας να εξηγήσι την ταραχή της γυναίκας του. Ταραχμένοι κι' οι δυο τους αποχαιρέτησαν τον γέρο κι' έφυγαν...

— 'Ωσου να θρουν το αυτοκίνητο, ο άντρας ένοιωσε την τρεμούλα της γυναίκας του, αλλά δεν μίλησε. 'Όταν ξεκίνησαν η νεαρή γυναίκα έβριζε ένα τρομαγμένο βλέμμα στον πύργο, που η σιλουέττα του φάνταζε μεγαλόπρεπη σαν κατάμαυρος δγκος μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι και αναστέναζε βαθεία. 'Ο άντρας της πειανόντας την από το χέρι και χαμογελώντας της είπε:

— 'Αδικά τρώμαξες! 'Ο γέρος δεν ήταν καθόλου κακός. Και η ιστορία που μάς διηγήθηκε ήταν αληθινή ενδιαφέρουσα. 'Εχω την εντύπωση πώς εκείνος που κρυμμένος πίσω από τις ροδοδάφνες, παρακολούθησε την συζήτηση του ζεύγους και με το πιστόλι στο χέρι θέλησε να τους σκοτώσι και σωριάστηκε καταγής λιπόθυμος, δεν ήταν άλλος απ' τον ίδιο!... Μα η εικόνα του τοίχου πόσο σου έμοιαζε, Θεέ μου! Μόνο εκείνη ήταν πιδ ψηλή και είχε μαύρα μαλλιά!...

Η γυναίκα του σάπαινε, κυττάζοντας έξω για να μην προδοθί. Είχε αναγνωρίσει στην έλαιογραφία την μητέρα της!...

ARPIN AUGUSTIN

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

αγοράζει, εις απόλυτως βιανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, εφημερίδας και περιοδικὰ, από το 1900, διάφορα φυλλάδια, παληές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3-9 μ. μ. καθ' εκάστην και τὰς Κυριακάς.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η ΣΑΛΤΣΑ ΜΕ ΤΟ ΛΑΔΟΞΥΔΟ

Τώρα τις ζεστές ημέρες του καλοκαιριού εκτός από τη σάλτσα ντομάτα εξαιρετικά δροσιστική είναι και η σάλτσα με το λαδόξυδο, ή οποία γαρνίρει πλήθος κρύα φαγητά, κρέας, ψάρι ή χόρτα.

Για να επιτύχη η σάλτσα αυτή πρέπει να θάλετε τρεις κουταλιές λάδι με δυο κουταλιές ξύδι, λίγο αλάτι, πιπέρι, ψιλό και χόρτα ψιλοκομμένα, δηλ. μαϊντανό, κάρδαμο, σέλινο κομμένα τόσο ψιλά, ώστε να έχουν γίνει σχεδόν σκόνη. Κτυπάτε το λάδι με το ξύδι τόσο καλά, ώστε να γίνει παχύρευστο σαν μέλι και άσπριδερό και κατόπιν με τη σάλτσα αυτήν περιχύνετε το φαγητό, θάζετε δε και άλλη ιδιαίτερως σε μία σαλτιέρα.

Το θραστό κρέας, βοδινό ή αρνάκι, το περιχύνετε με λαδόξυδο, αφού το σερβίρετε σε μία πιατέλα χαμηλή και το γαρνίρετε γύρω - γύρω με κομμάτια από ντομάτες, έληές και κάπαρη.

Τα τηγανητά κρύα ψάρια, ιδίως σε φέτες (συναγρίδες, παλαμιδες κτλ.) τα περιχύνετε με λαδόξυδο και θάζετε γύρω - γύρω τοφες από μαϊντανό ή σέλινο, ή τα αφήνετε στεγνά και σερβίρετε τη σάλτσα σε μία πιατέλα.

Ψραιότατο επίσης φαγητό είναι το πιλάφι με λαδόξυδο. Βράζετε το ρύζι σε νερό έλαφρά αλατισμένο και όταν γίνει σπρωτό το σουρώνετε. 'Ανοίγετε μερικά θαλασσινά, κυδώνια, αχιβάδες, καλόγνωμες κτλ. και τα θάζετε γύρω - γύρω. Κατόπιν περιχύνετε με τη σάλτσα με το λαδόξυδο και γαρνίρετε επί πλέον με φέτες από ντομάτες και φέτες από κρομμύδι. Το ίδιο πιλάφι μπορείτε να το κάνετε θάζοντας αντί για αχιβάδες ούρες από καθουράκια ή γαρίδες.

ΓΙΑ ΝΑ ΦΡΕΣΚΑΡΕΤΕ ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΤΗΣ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΣΑΣ

Τα έπιπλα τα ταπεταρισμένα με βελούδο ή πλός είναι κολύ ωραία, αλλά αναμαλλιάζουν, λεκιάζουν εύκολα και στίς γωνίες αποκοτούν μία γυαλάδα που τα κάνει να φαίνονται παλιά. 'Ιδού μία πολύ αποτελεσματική μέθοδος για να τα φρεσκάρετε. Χτυπήστε τα καλά μ' ένα λεπτό ραβδάκι, ώστε να φύγη η σκόνη, κατόπιν θουρτσάτε τα αντίθετως προς την διεύθυνσιν του πέλλου μ' ένα πανί θρεγμένο σε μία διάλυσι άμμωνίας και μεθυλικού οινόπνεύματος, σε αναλογία ένα μέρος άμμωνίας και δυο οινόπνεύματος. Κατόπιν με μία μαλακή και πολύ καθαρή θουρτσά στρώνετε το πέλλο θουρτσίζοντάς το προς την αντίθετη κατεύθυνσιν από πριν.

ΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΑΝΕΙΖΕΤΕ

Όταν πρόκειται να δανείσετε ένα αντικείμενο πρέπει να λάβετε πολλά πράγματα υπ' όψιν σας και πρώτιστως τί άνθρωποι είναι αυτοί στους οποίους το δανείζετε. Π. χ. δεν δανείζει κανείς την παγοτομηκήν του σε μία κακονοικυρά που μπορεί να χάσι τις μισές βίδες, ούτε το τουφέκι του σ' έναν κακό σκοπευτή. 'Επίσης δεν πρέπει να δανείζετε πράγματα που ή αξία τους είναι τόσο μεγάλη, ώστε αν χαθούν, εκείνος που σάς τα έζητησε να μην μπορεί πειά να σάς τα αντικαταστήσι ή να σάς τα πληρώσι.

Αποφεύγετε να πετάτε πράγματα που σ' εσάς μπορεί να είναι άχρηστα, μπορεί όμως να υποχρεώσουν τους άλλους. Π. χ. το ντόμινο ή το μασκαράτικο κοστούμι, το σμόκιν που έγινε πειά, πολύ μικρό, τις παληές πλάκες του φωνογράφου κτλ.

Και αν ακόμη έτυχε να μετανοήσετε, έπειδή δανείσατε πράγματα σε ανθρώπους «αφίλοτιμου» που είτε τα κατακάρησαν, είτε σάς τα κατέστρεψαν, μην αλλάζετε σύστημα. 'Οποιος δανείζει δεν το κάνει μόνον για την ευχαρίστησι των άλλων, αλλά και για την δική του.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΒΑΣΩ ΓΡ., Θεσσαλονίκη. — 'Αλείφετε το πρόσωπό σας και το λαιμό σας με κρέμα σκίν - φούντ του Ζωρζ πριν να έκτεθίτε στον ήλιο. 'Αν δεν θέλετε να θάζετε πούδρα αλείφετε το πρόσωπό σας με κρέμα της ημέρας του Ζωρζ χρωματιστή, αφού εσθε τόσο ήλιοκαμένη. Θά πιάσι καλλίτερα αν θρέξετε ένα μαντηλάκι και κατόπιν το αλείψετε με κρέμα και τεράσετε το πρόσωπό σας. Αυτό όμως να το κάνετε μόνον το απόγευμα, όταν θα πρόκειται να βγητε περίπατο, ποτέ στο μπάνιο.

ΦΙΛΑΔΟΞΗΝ, Σιδηρόκαστρον. Το καλλίτερο απ' όλα είναι να καθήσετε στο σπιτάκι σας και να μη ζητάτε περιπέτειες. Νομίζετε πως πολλά κορίτσια σάς 'Αθήνας κερδίζουν περισσότερα από σάς, και έχουν επί πλέον την υποχρέωσι να φροντίσουν μόνες τους για τόν εαυτό τους και να άντεπεξέλθουν σε όλους τους κινδύνους και τους πειρασμούς της Μεγαλοουλώσεως. 'Η πληροφορίες που σάς έδωσαν είναι έσφαλμένες. Και εδώ υπάρχει άνεργια και μία νέα από την έπαρχια θα δυσκολευόταν περισσότερο να βρή θέσι από μία άλλη που είναι εγκατεστημένη στας 'Αθήνας και έχει μεγαλύτερη πείρα απ' αυτήν.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, Ενταύθα. — Γά χέρια σας ιδρώνουν χωρίζονται σε δυο κατηγορίες. 'Αν τα χέρια σας ιδρώνουν και είναι κρύα και κιτρινωπά, κάνετε τους το θράδυ ένα λουτρό τοπικό και κατόπιν αλείψετε τα με την έξης αλοιφή:

Huile de terebenthine	5 gr.
Icthyol	5 gr.
Pâte de zinc	10 gr.

Το πρωί πλύνετε τα με νερό παγωμένο και κατόπιν τρίψετε τα καλά με σκόνη μουστάρδας. 'Αν πάλι τα χέρια σας είναι ζεστά και κόκκινα κάνετε τους το θράδυ μπάνια χλιαρά και κατόπιν αλείψετε τα με την έξης αλοιφή:

Icthyol	50 gr.
Eau	50 gr.
Lanoline	20 gr.

Το πρωί τα πλένετε με σαπούνι του Ιχθυόλ και νερό χλιαρό. ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ, Πειραιά. — 'Η ήλιοθεραπεία θά σας ωφελήσει πολύ περισσότερο αν την κάνετε στο παραθαλάσσιο μετά το μπάνιο παρά στο σπίτι σας. 'Αν θέλετε να μαυρίσετε σε όλο σας το σώμα άμέσως μετά το μπάνιο εσάλετε το μαγιό σας, σφουγγιζήτε καλά και φορέστε ένα σόρτ ή ένα φόρεμα της πιάς από ύφανση άσπρη πολύ χονδρό και σε χρώμα όσο το δυνατόν ανοικτότερο λευκό ή ροζέτινο. Προβιάστε δε το πρόσωπό σας και τον λαιμό σας αλείφοντάς τα με την έξης κρέμα:

Sulfate de quinine	1 gr.
Vaseline	30 gr.
Lanoline	20 gr.

Έχετε πάντοτε σκεπασμένο το κεφάλι σας και τον λαιμό σας. Μη μένετε ποτέ περισσότερο από μισή ώρα στον ήλιο και αλάνεστε σιγά σιγά. Το έσπλημα στην αμμοδιά είναι πολύ πιο ωφέλιμο από το έσπλημα σε σάνδια.

ΡΙΤΑΝ, Ενταύθα. — 'Αν τα μπράτσα σας και η αμφοτέρωτες σας είναι άδονατες, τώρα το καλοκαίρι, σε παρασημασμένη μοναδική ευκαιρία να τα αναζωογονήσι και να τα καθαρίσι, ιδίως κρούσι, προσβία και όπισθια κολύμβηση και τράσατε κουπί. Δοκιμάστε και την αναρίχνη επί κάλω σκαρφαλώνοντας στη βάρκα ή στην εξέδρα με την βοήθεια ενός σχοινιού. Είμαι θεοβία ότι θα έχετε πολύ καλά αποτελέσματα. 'Η φοβάσθε να τρώτε λίγο παραπάνω. Τα μέτρα σας είναι μάλλον καλύτερα παρά άνωτερα από το κανονικό. Μη λημονάτε να έχετε το κεφάλι ψηλά, όταν περπατάτε και να κάνετε μία ενταφή με νερό και κολώνια κάθε πρωί και βράδυ στο στήθος και στην πλάτη έως ότου κοκκινίσουν.

ΑΝΗΣΥΧΟΝ ΜΗΤΕΡΑ, Πάτρας. — Αυτό μόνον ο γάμος θά το καταλάβει. Όπως δήποτε αν το παιδάκι σας δείχνη τόσο φόβο για τη θάλασσα μην το θάζετε ποτέ στο νερό διά της θίας, γιατί μπορεί να πάθι. 'Η καλλίτερα μέθοδος είναι να το θάζετε τα παπούτσια και να το αφήσετε έλευθερο στην αμμοδιά και σεις να μηπτε στη θάλασσα, χωρίς ν' απομακρυνήτε καθόλου. Σιγά - σιγά με τον καιρό τόσο προσελευσθή και μη μόνον του μέσα. Προσπαθήστε τέλος να το κεντάτε την δρεζί στέλνοντάς το κοντά σε άλλα παιδάκια που τρέχουν και παίζουν μέσα στα νερά.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΧΙΟ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Με δύο καλούς φίλους, από την Χίο, τον εξαιρετικό και ευγενικό γιατρό, κ. Δημ. Στοκιά και τον αγαπητό κ. Γεώρ. Πλουμή, θεοαπούοντα τον λόγιον και κερδώνον Έρμη, επιγάγαμε ένα απόγευμα στο χωριό Σκλαδιά.

Κοροϊδεύανε τους Καστρινοίς.

Ωραίο, γραφικό, χωριό, γεμάτο δέντρα και νερά και παλιά αρχοντικά Γενουσησίων, γκρεμισμένα σήμερα σαν πεσμένοι γίγαντες, με τα κόκκινα, τα κρεατόχρωμα λιθάρια τους, τις τετράγωνες γωνίες, τις κολώνες, που έδιναν με την συντριβή των μιά αβγία εικόνα, σαρκών κρεουργη γημένων!...

Σ' ένα από αυτά, μένει ακόμα ή δεντροστοιχία των κυπαρισσιών, μακρὰ δεντροστοιχία, κυπαρισσιών αιωνοβίων, που υψώσανε τον χρόνο αλλά κατασκακίζονται τακτικά από τους κεραινοίς.

Στο βάθος μιά υψηλή πύλη, έρυθρόλιθος και αυτή καμαρωτή, που ανοίγει στην έρημωσι, τον θουδό θρήνο μιάς ζωής χαμένης και την σιωπή του θανάτου ανθρώπων γενεών και εποχών...

Την δεντροστοιχία αυτή, κανένας χωρικός δεν το μείνει ν' αγγίξει. Υπάρχει μιά πρόληψις εκεί, πως όποιος θ' αγγίξει κυπαρίσσι, θά πεθάνει, πριν να κλείσει ή χρονιά!...

Κι' έτσι μαύρα και θεόρατα τα κυπαρίσσια αυτά, σαν παλαιάχοι του παλιού καιρού, στέκονται περήφανα, σαν να προκαλούν τον ούρανό και πέφτουν μεγαλοπρεπώς μέσα σε λάμψεις αστραπών και θρονιές και δονήσεις κεραυνών, που κάνουν να θογοούν, τα άπέναντι θουνά...

* *

Μερικά από τα αρχοντικά αυτά είναι μισογκρεμισμένα, και ψευδοδιωρθωμένα. Μέσα μένουν οικογένειες έπιστατών των εκεί χτημάτων, που περιήλθαν εις "Ελληνες."

"Όλοι αυτοί ζουν μ' ένα όνειρο και μιά έλπιδα, να θρούνε μέσα στα παλάτια αυτά χαμένους θησαυρούς.

Και πολλές συνεπώς έγιναν ανασκαφές, που συνεέειαν να κατανήσουνε πιο έτοιμόρροπα, τα μισογκρεμισμένα αυτά χαλάσματα!...

Ο κ. Στακιάς, που έχει κληρονομήσει όλη την λεπτή ειρωνεία των Χίων και το ραφιναρισμένο ευτράπελο πείσμα των συμπατριωτών του, με αστείον ως... αρχαιολόγο, έπειδή έκτύπαζα κάτι ώραία κεντίδια και σκαλισματα άπάνω στα κροχάρια λιθάρια...

— Και ίντα λές; Ποιό νάν' ο θησαυρός; με ρώτησε μιά χωρική.

"Έκανα πως μετρού και υπέδειξα κάτι ντουβάρια που ήταν έτοιμόρροπα για να τα... απογκρεμίσουνε, ζητώντας θησαυρό, και έτσι να πάψουν να έχουν όρθες τις καρμινιόλες εκείνες από πάνω από τα κεφάλια τους!..."

Σάν φεύγαμε είπα στον κ. Στακιά:

— Είμαι θέβαιος, πως με τ' άστεία σου, σώσαμε τη ζωή τους.

— Γιατί;

— Θα γκρεμίσουνε τα έτοιμόρροπα, για να θρούνε το «λογάρι» (θησαυρό).

— Μόνον τα έτοιμόρροπα!...

Και δεν ρωτάς, θά είναι αύριο, όρθιος ο πύργος!

— Είπα εγώ, πως με τ' άστεία σου, σώσαμε τη ζωή τους.

— Γιατί;

— Θα γκρεμίσουνε τα έτοιμόρροπα, για να θρούνε το «λογάρι» (θησαυρό).

— Μόνον τα έτοιμόρροπα!...

Και δεν ρωτάς, θά είναι αύριο, όρθιος ο πύργος!

— Είπα εγώ, πως με τ' άστεία σου, σώσαμε τη ζωή τους.

— Γιατί;

— Θα γκρεμίσουνε τα έτοιμόρροπα, για να θρούνε το «λογάρι» (θησαυρό).

— Μόνον τα έτοιμόρροπα!...

Αργότερα ο Δήμαρχος κ. Καλθοκορέσης μου διηγήθηκε το πάθημα ενός πραγματικά αρχαιολόγου "Αγγιού, μιά φορά.

Αυτός έκανε σ' ένα χωριό, τους Βαθύλους, αν δεν άπατάμαι, ανασκαφές. Κάποιου Χιώτη του ήρθε τότε στο μυαλό να του παίξει μιά φάρσα.

"Όλοι οι Χιώτες — όπως γράψαμε — άρρέσκονται στα άστεία και στα σκώμματα. Πρεσβόσημα αρχαία, 'Ο Χιώτης θέλει να γελά. Από την αρχαία εποχή, που τότε είχε μείνει τ' όνομα, από τους άλλους "Ελληνες, τό: «Χίος γέλω», οι Χιώτες δεν πάσανε ν' άστειύονται και να γελούν και να γλεντούν και να άπολαμβάνουν τη ζωή τους.

Λένε σχετικώς πως κάποιος ξένος, έπεσκέφθη μιά φορά την πρωτεύουσά της Χίου και ήσανε 'Απόκορηες. Κυττάζει από δώ, κυττάζει από κεί, ούτε ψυχή στην πόλη.

Γυρίζει, φωνάζει, τίποτε!... Κα νεί!

Τέλος πάντων μαθαίνει από ξένους, πως είχαν άπομείνει, πως όλοι οι κάτοικοι της Χίου ήταν στούς γύρω της πόλεως λοφίσκους και διασκεδάζανε τα Καρναβάλια τους.

Ο ξένος δεν τό πίστεψε. Πάει στούς λόφους και τί να δει!

"Όλοι ήταν εκεί και διασκεδάζανε. Στόν Παρθέν, στο Μοσχολήγαδο, στόν Τάλαρο και τη Γλυφάδα. 'Ο ξένος ήγνωνρίζοντας τό χιώτικο αυτό έθιμο, πως τις 'Απόκορηες όλοι οι κάτοικοι της πρωτεύουσας, αφήνουνε την πόλη τους και ηγαίνουνε στα γύρω θουνάκια και γλεντούν, σταυροκόπηκε και είπε:

Ποιός λίγο, ποιός πολύ,
όλοι οι Χιώτες είν' τρελλοί!...

Και από τότε θγήκανε τα παρατσούκλια, που τα λένε οι ίδιοι, για τόν έαυτό τους και γελούν:

"Αν δής πράσινο ποινικό,
θά δής και Χιώτη γνωστικό

"Ίσως μάλιστα να τα φτιάσανε και οι ίδιοι, για τους έαυτούς των, όπως τό παρακάτω, π. χ.:

"Ασκακοί και καραβίδες
όλ' οι Χιώτες είμαστε θίδες!

"Ας έρθουμε τώρα στόν "Εγγλέζο. Ένώ εκείνος έζηταζε τη γή, κάποιος Χιώτης, που θά είχε τίν ήμέρα εκείνη θρεξι, ψιθύρισε στούς χωρικούς:

— Ξέρετε, ο "Εγγλέζος τούτος, σκάθει και βρίσκει θησαυρούς!

Τόσο ήθελαν οι Βαθυλοίσοι.

Τόν πιάσαν μιά και δυό και τού ζητούσαν οι άνθρωποι τούς... παράδες των!

"Εφ' όσον τό χωριό ήταν δικό τους, και τα όποκαίμενα αυτού, δηλαδή οι θαμμένοι θησαυροί ήσαν των χωριανών περιουσία!

Είδε κι' έπαθε ο "Εγγλέζος να γλυτώσει.

Πολλά λένε για τούς Βαθυλοήδες οι Καστρινοί, οι κάτοικοι της πρωτεύουσας. "Αλλά (Συνέχεια στή σελ. 56).

— Φτού σου!

— Ένας Χιώτης έτρεξε και ψιθύρισε στούς χωρικούς

ΕΚΚΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — "Η
Μαρινέττα κι' ο σύζυγός της Ζάν — Φρανσουά 'Αρνόλντ, γενικός εισπράκτορ της Τραπεζής της Γαλλίας, ζούν πολυαγαπημένοι και τρισευχισμένοι στο μικρό σπιτάκι τους, στο Παρίσι.

Και την εύτυχία τους

αυτή κάνει ακόμα πιο μεγάλη ή αγάπη τους προς την κόρη τους Μαργαρίτα, ή όποια σπουδάζει σ' ένα οίκοτροφείο των Ρενών, στη Βρετανία, κ' ή όποια πρόκειται να πάει να περάσει λίγες μέρες διακοπών κοντά τους. "Η Μαρινέττα πρό πάντων είναι τόσο ευτυχισμένη, ώστε ή πολλή της εύτυχία να την κάνει να φοβάται κάποια συμφορά... Και πραγματικά τα πρώτα προμηνύματα της συμφοράς αυτής δεν άργούν να παρουσιασθούν. Την ώρα που ο σύζυγός της φεύγει για να πάει στην εργασία του στην Τράπεζα, κάποια άγνωστη γυναίκα τον πλησιάζει και τού πιάνει κουβέντα. "Η γυναίκα αυτή δεν είναι άλλη απ' τη σατανική Μαγκκαλί, μιά έρωμένη του πρό δεκαετίας, ή όποια χύωντας δάκρυα ψεύτικης μετανοίας και θεοσιώνοντας με όρκο τόν Ζάν Φρανσουά ότι θ' αυτοκτονήσει, κατορθώνει να τόν συγκινήσει και να τού άποσπεί την ύπαρξή του να πάει να τη δει και να τη φιλήσει στις τελευταίες της στιγμές. "Επειτα χωρίζονται κι' ο Ζάν-Φρανσουά ηγαίνει να κάνει τις καθημερινές του εισπράξεις. Τό θράδυ, καθώς επιστρέφει να τις παραδώσει, λαβαίνει ένα σημείωμα της Μαγκκαλί, στο όποιο τού γράφει ότι είναι έτοιμοθάνατη κι' ότι τόν περιμένει για να της δώσει τό τελευταίο φίλημα. Τότε εκείνος, χωρίς να παραδώσει τα χρήματα, τρέχει κοντά της. Μά πρόκειται περί παγίδος κ' ή Μαγκκαλί μέν τον άπαίσιο συνένοχο της Μποννεμόρ τόν δολοφονούν και τόν ληστεύουν. "Εξαφανίζουν κατόπιν τό πτώμα του κι' έτσι πιστεύεται ότι έληξε τα λεπτά της Τραπεζής κι' έξαφανίζεται, πράγμα που κάνει την άτυχη Μαρινέττα να έρευνήσει τό σπίτι του και ν' ανακρίνει την σύζυγό του.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Και ο αντιπρόσωπος της Τραπεζής της λέγει:

— Σχετικώς με την κόρη σας σας προειδοποιώ ότι πρέπει να την άποσύρετε από τό οίκοτροφείο που σπουδάζει έντός σαρανταοχτώ ώρων. "Η ύποτροφία που της δίναμε διακόπτεται... Είναι περιττό να σας πω τό γιατί!...

— Μάλιστα, κύριε... Θά την άποσύρω αύριο...

— Αν μπορούσατε και σήμερα, θά ήταν ακόμα καλλίτερα!

Φτωχή Μαρινέττα. Δεν της έμεινε πια τίποτε άλλο παρά να χάσει, να εξαφανιστεί κι' αυτή... να πουλήσει ό,τι της είχε αφήσει και να πάει να θάφει στα όάθη της Βρετανίας, όπου θά έκουβε την ντροπή της — τ ο έ γ κ λ η μ α τ ο ο π α τ ε ρ α! άπ' όλους και πρό πάντων από την κόρη της.

V

ΨΥΧΕΣ ΛΕΥΚΕΣ

"Αν ή Μοτρά είναι τυφλή, πράγμα που δεν είναι θέβαιο, είναι όμως άσφαλώς δίκαιη: χτυπάει άδυσώπητα κι' αυτούς που βρίσκονται ψηλά κι' αυτούς που είναι χαμηλά και περιφέρει δεξιά κι' άριστερά υ' ένα ρυθμό τραγικό και σίγουρο τό μεγάλο δρεπάνι τού θανάτου.

Λίγες μέρες μετά τα γεγονότα, που διηγηθήκαμε, στο

Οίκοτροφείο των 'Αδελφών τού Σταυρού, στα περίχωρα των Ρενών, τελείωνε ή άγωνία μιάς γοητευτικής μικρούλας, της Μονφόρ - Κεραντέκ, της φίλης της Μαργαρίτας.

Μέσα στη μικρή δολοευκή κάμαρη, επάνω στο λευκό κρεβάτακι, με τις ανάλαφρες κουρτίνες από μουσελίνα, κοιτόνταν ή φτωχή μικρούλα, λευκή, χλωμή, μ' ένα θαυμάσιο χαμόγελο έγκαρτερήσεως και με μιά έκφρασι πόνου στο ίσχνό πρόσωπο.

Τό έλέμμα της ήταν πια χαμένο και θαμπό, σαν ν' άντίκρυζε κιόλας τό υπερπέραν!...

Ο γιατρός είχε άποσυρθεί. Τό ίδιο κι' ο έρεός, ο όποιος είχε δώσει στην έτοιμοθάνατη την στερή μετάληψι.

Δέν έμειναν πια στο όμορφο δωμάτιο της άρρωστης, τό κοκέτικο και φωτεινό, τό στολισμένο με μαργαρίτες (για να της θυβίζουν ίσως την πολυαγαπημένη της φίλη, στις σπάνιες στιγμές που εκείνη δεν θρικόταν εκεί), δέν έμειναν πια παρά ο γέρος μαρκήσιος, ο πατέρας της, τού όποιου τό ψηλό κορμί λυγίζει για πρώτη φορά, ή δυστυχισμένη μαρκησία, ή σύζυγός του, τόσο νέα και δροσερή ακόμα, και ο κόμης Ρενέ, τό παιδί τους, ο άδελφός της Ζερμαίν, ένας νέος είκοσι χρόνων, με άρρενωπό κι' άριστοκρατικό παρουσιαστικό που φορούσε στολή ευέλπιδος.

Ναι, μονάχα αυτοί έμειναν... "Α! ήταν ακόμα και κάποιος άλλο πλάσμα. Μά αυτό ήταν μάλλον άγγελος παρά άνθρωπος, με την ούράνια όμορφιά του, με τό φωτισμένο των χρυσών του μαλλιών... "Ηταν ή μικρούλα Μαργαρίτα 'Αρνόλντ, ή συντρόφισσα όλων των παιγνιδιών, ή έμπιστη κάθε χαράς, και κάθε μικρής λύπης, επίσης, ή πιστή και σίγουρη φίλη της Ζερμαίν!...

"Η Μαργαρίτα ήταν γοητισμένη πλάϊ στο κρεβάτι, κρατώντας μέσα στα δυό της χέρια τό χέρι της Ζερμαίν που τό είχε κολλήσει επάνω στα χείλη της... Και κάθε τόσο τό χεράκι εκείνο κουνιόταν έλαφρά σαν νάλεγε: «Σ' ευχαριστώ, Ρίτα μου... Σ' αγαπώ πολύ!...»

Οι μάρτυρες της σπαρτακτικής εκείνης σκηνης, της άφωνης και τόσο ποιητικής, κατέβαλλαν υπέρανθρωπες προσπάθειες για να συγκρατήσουν τούς λυγμούς των και για να κρύψουν τα δάκρυά τους.

Τέλος, τό μικρό χεράκι έπαψε πια να κουνιέται... έπαψε πια να λήη τρυφερά λόγια στην πολυαγαπημένη μικρή φίλη, κ' ή Μαργαρίτα γύρισε άλλος τό κεφάλι της: "Υψωσε τα μεγάλα δακρυόεχτα μάτια της προς τούς γονείς σαν να τούς έλεγε: «Ελάτε!... Βοηθήστε με!... Φεύγει!...»

"Ο! μάς φεύγει!...

"Εκείνοι, αλλόμονε! κατάλαβαν και ώρμησαν προς την έτοιμοθάνατη, χωρίς να φροντίζουν πια να κρύψουν τα δάκρυά τους και διαφισητώντας μεταξύ τους τα υπέρνα της φιλημάτων.

— Θά σας κολλήσω την άρρώστειά μου! τράυλισε ή Ζερμαίν, σαν να την ξαναζωνάνευαν για μιά στιγμή τα τόσο γάργαρα κι' αγαπημένα εκείνα χείλη.

Και καθώς ή μητέρα της την φιλούσε ακόμα παράφορα με την καρδιά σπαρταμένη — μητέρα πονεμένη! — ή μικρούλα ψιθύρισε αργά: "Ο! πολύ αγαπώ αυτό!...

— Τώρα που θά φύγω έγώ... Πρέπει ν' αγαπάτε πολύ... πάρα πολύ... ή μικρούλα μου Ρίτα!... Δεν είν' έτσι, μα!...

Πρέπει να την αγαπάτε, όπως την αγαπούσα έγώ... ο πατέρας, ο Ρενέ...

Σίχτηκε μέσα στη μητρική άγκαλιά και ψιθύρισε ακόμα:

— Ναι... ο Ρενέ ν' αγαπάει τη Ρίτα...

Τό μικρό διάφανο χέρι της προσπάθησε να κινηθεί σαν νάθελε να δώσει ένα στεγνό αποχαιρετισμό... μά άπόμεινε ήσυχτο...

"Όλα είχαν τελειώσει πια... "Η μαρκησία τα άναγνώρισε... "Η μαρκησία τα άναγνώρισε...

υπερτάτης απογνώσεως.

— Κόρη μου!... Κόρη μου!...

Μά ξανάπεσε άμέσως σάν κεραυνοβολημένη στην άγκαλιά του συζύγου της και του γιου της.

Η Μαργαρίτα έκλεισε τὰ γλυκά μάτια της Ζερμαίν, ή οποία χαμογελοῦσε τώρα στοὺς ἀγγέλους κι' έπειτα γονάτισε πάλι κι' άρχισε νά προσεύχεται, χύνοντας δλα τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν της.

Η κ. ντε Μερκέρ, ή διευθύντρια τοῦ Οἰκοτροφείου τοῦ Σταυροῦ ποῦ στεκόταν διακριτικά ἀπ' έξω, μπήκε τότε μέσα καί φρόντισε νά μεταφέρουν τήν μαρκησία στο ἰδιαίτερο διαμέρισμά της.

Έκει, ή μαρκησία ντε Μονφόρ ἀνάκτησε τίς αἰσθήσεις της γιά νά πέση πάλι σέ μία άθυσσο ἀπελπισίας καί πόνο.

— "Ω! ή φτωχή μου Ζερμαίν! δόλωζε. Πέθανε!... Τελειώσαν δλα!... Δέν θά τήν ξαναἰδῶ πειά!... Δέν θ' α'κούσω πειά τή φωνή της.

Καί ἀγανακτισμένη ἐναντίον τοῦ ἀνεπανορθώτου αὐτοῦ χτυπήματος τῆς Μοίρας, φώναξε:

— "Οχι!... "Ο Θεός δέν εἶναι δίκαιος, ἀφοῦ συντρίβει ἔτσι τίς καρδιές τῶν μητέρων!

Η εὐσεβής διευθύντρια τοῦ οἰκοτροφείου τήν ἐπέπληξε μέ γλυκύτητα.

— Πῶς μπορεῖτε καί μιλάτε ἔτσι, κυρία μαρκησία...

— Εἶναι φριχτό!... "Ελπιζα ὡς τὸ τέλος!... Μά ἤμουν τρελλή...

— Ἐλπίζαμε ὅλοι, μά τώρα πρέπει νά ἐγκαρτερήσουμε...

— Νά ἐγκαρτερήσουμε;... Νά ἐγκαρτερήσω!... "Ω! Εἶναι δυνατόν αὐτό;

— Μάλιστα, κυρία μαρκησία.

— "Ω! ἀν ἦσαστε μητέρα, δέν θά μιλούσατε ἔτσι...

— Ὑπῆρξα μητέρα κι' ἐγώ...

Η ἡλικιωμένη καί φιλόνηρω κυρία καθόταν πλάι στή δυστυχισμένη μητέρα σ' ἕνα μεγάλο καναπέ «ἀμμήρ». Μισσηκώθηκε καί δείχνοντας μέ τὸ τρεμάμενο δάχτυλό της δύο μεγάλες προσωπογραφίες ποῦ στόλιζαν τὸ σαλόνι, εἶπε:

— "Ο συνταγματάρχης Λιονέλ ντε Μερκέρ, ὁ σύζυγός μου ποῦ σκοτώθηκε στή μάχη τοῦ Φραϊνσβίλλερ, τὸ 1870...

ὁ ὑπολοχαγός "Εκτωρ, ὁ γιός μου, ποῦ πέθανε στήν ἐκστρατεία τοῦ Τογκίνου... Τούς ἔχασα καί τούς δύο, μά σκέφθηκα, τὸν Θεό καί τή Γαλλία κι' ἐγκαρτέρησα... Νά γιατί μέ θλέπετε ἐδῶ...

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην καί σὰς λυπῶμαι μέ δλη μου τήν καρδιά — ἀπάντησε ή μαρκησία, σφίγγοντάς της τὰ χέρια. Μά αὐτοὶ ἦσαν στρατιῶτες... καί συγχωρήστε με πάλι... μοῦ φαίνεται πῶς δέν εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα...

Καί κατανικώντας τὸν πόνο της, καταπνίγοντας τοὺς λυγμούς της, συμπλήρωσε τὴ σκέψι της:

— Νά! ὁ μαρκήσιος Μονφόρ, ὁ σύζυγός μου, πολέμησε κι' αὐτὸς στὸν πόλεμο τοῦ 1870...

Ὁ γιός μου πάλι ὅλο περιπέτειες κι' ἐκστρατείες ὀνειρεύεται... Εἶμαι προετοιμασμένη καί τὰ περιμένω δλα ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά... Μά ή Ζερμαίν, ή φτωχή μου Ζερμαίν, τὸ ἄθωο αὐτὸ λουλουδάκι...

— Παρηγορηθῆτε, κυρία... Θά τήν ξαναἰδῆτε μιά μέρα...

— Δέν πιστεύω πειά σέ τίποτε, σὰς εἶπα!... Η καρδιά μου πέθανε... καί ή Ζερμαίν θά τήν πάρη μαζί της στὸν τάφο...

— Ἐνὰ κύμα δακρύων τῆς ἔκοψε τὴ φωνή. Η κυρία ντε Μερκέρ σεῖσθηκε τὸν πόνο της καί περιωρίστηκε νά τῆς πῇ μερικά γλυκά λόγια:

— Κουράγιο... Ἐχετε ἀκόμα καθήκοντα νά ἐκπληρώσετε... ἀπέναντι τοῦ συζύγου σας... τοῦ γιου σας...

— Καί τῆς φτωχοῦλάς σας!... ἐπρόσθεσε ή μαρκησία. "Ω! γιατί νά τῆς πάρω τήν Ζερμαίν της ποῦ δεκαπέντε ἡμερῶν τὴ στιγμή ποῦ ἤξερα πῶς ἦταν ἐπιδημία τυφοειδοῦς πυρετοῦ στήν πόλι;... Ἐπρεπε νά τὸ φανταστώ ὅτι μποροῦσε νά κολλήσῃ... Γιατί νά μὴν τήν ἀφήσω ἐδῶ;... Βγήκαμε ἐκείνη τὴν ἡμέρα περίπατο, πήγαμε παντοῦ... στὰ μαγαζιά, στὰ ἡφαροπλαστεία... Μά ὅταν ή φτωχοῦλα μου ξαναγύρισε ἐδῶ, ἔπεσε ἄρρωστη... "Ω! φταίω... Τί ἀπερισκεψία!... Καί πόσο καλὴ εἶσατε ποῦ τήν κρατήσατε ἐδῶ!...

— Πῶς μπορούσατε νά σὰς τὴν στείλουμε στὸν τύργο, σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι; Εἶν' ἀλήθεια πῶς μὰς ἐφυγαν

μερικές μαθήτριες... Η οἰκογένειές τους τίς ἔπληραν ἀπὸ φόβο μήπως κολλήσουν. Μά θά μὰς τίς ξαναστεῖλουν... Κι' ἔπειτα τί σημασία ἔχει αὐτό; Τὸ κακό, ἀλλοίμονο! δέν εἶν' ἐκεῖ;

— Πῶς νά σὰς ἐκδηλώσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, τόσο σέ σὰς, ὅσο καί σ' αὐτὴ τὴ γοητευτικὴ μικρούλα, τὴ λατρεμένη Μαργαρίτα;... Η τελευταία λέξι ποῦ πρόφερε ή Ζερμαίν μου ἦταν τ' ὄνομά της κι' ἔπειτα ξεψύχησε γλυκά γλυκά σάν ν' ἀποκοιμήθηκε... ναί, κυρία ντε Μερκέρ, σάν ν' ἀποκοιμήθηκε γιά πάντα...

— Κάθε ὕπνος ἔχει καί τὸ ξύπνημά του... Ἐλπίζετε!... Ἐλπίζετε!...

Η μαρκησία, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὸν πόνο, ἐξακολούθησε, σάν ν' ἀπευθυνόταν στή μικρούλα της πεθαμένη:

— Λατρευτὴ μου Ζερμαίν... "Ω! ναί, ἤσυχασε, φτωχέ μου ἄγγελε... θά τήν ἀγαπήσω πολὺ τὴ φίλη σου... Σὸ τὸ ὑποσχέθηκα... σοῦ ἔδωσα ἔργο ἱερό. Θά τήν ἀγαπήσω ὅσο τὴν ἀγαποῦσε, ἀν μπορῶ... Καί θά μπορέσω, ἀφοῦ τὸ θέλησες ἐσύ... Αὐτὸ θά εἶναι ή παρηγορία μου... Ἰσως...

Ἀγαπημένη Ρίτα, ἀδελφοῦλα τῆς Ζερμαίν μου, δέν θά μ' ἀφήσῃς πειά ποτέ...

Καί διαστικά, σάν νάθελε νά θρῆ ἕνα ἀντιφάρμακο γιά τὸν σκληρὸ της πόνο, ἔρχισε ν' ἀπευθύνῃ διάφορες ἐρωτήσεις στήν κυρία ντε Μερκέρ, ή ὁποία τῆς ἀπαντοῦσε μέ μιά στενοχώρια καί μιά δυσκολία ποῦ μεγάλωνε ὁλοένα:

— Η Μαργαρίτα εἶναι κόρη φτωχῶν, μά ἐντίμων ἀνθρώπων, δέν εἶν' ἔτσι;

— Πῶς;... Ναί... Ἰσως... Ἐτσι μοῦ φαίνεται.

— Τὴν ἔβλεπαν σπανίως... "Ο σκοπὸς τους ἦταν νά τὴν ἀφήσουν ἐδῶ νά τελειώσῃ τίς σπουδές της;

— Ἀσφαλῶς, μά...

— Εἶναι ὑπότροφη τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας, ή ὁποία ἔχει ἐπίσης ἀναλάβει νά τήν προικίσῃ;

— "Οχι πειά! Η τράπεζα ἔπαψε πειά νά τήν προστατεύῃ...

— "Ω! τόσο τὸ καλλίτερο!

Η διευθύντρια τὴν κύτταξε ἐφφιασμένη.

— Εἶπατε τόσο τὸ καλλίτερο, σεις, κυρία μαρκησία, ή τόσο φιλόνηρω καί καλὴ; Μήπως δέν ἄκουσα καλὰ;

— Ἀκούσατε πολὺ καλὰ, γιατί σὸ ἔξιθ' ἀλάδῳ ἐγώ τόσο νά σπουδᾶσω ὅσο καί νά προικίσω τὴ Μαργαρίτα... Τῆς τὸ χρωστάω ἄλλως τε αὐτό. Η Μαργαρίτα, μέ τὸ πρῶτο κάλεσμά της Ζερμαίν μου, ἔσπευσε νά ξαναγύριση κοντὰ της, ἀψηφώντας τοὺς κινδύνους τῆς μεταδόσεως τῆς φριχτῆς ἀρρώστειας. Ἐμενε νύχτα καί μέρα πλάι της, παρ' ὅλες τίς ἀπαγορεύσεις, τόσο τίς δικές μου, ὅσο καί τίς δικές σας καί τῶν γιατρῶν... Μονάχα αὐτὴ μποροῦσε νά γαληνεύῃ τὸ παραλήρημα τῆς μικρούλας μου μάρτυρος, μέ τὴν φωνή της τὴν τόσο γλυκεῖα καί μέ τὰ πιδ γλυκά ἀκόμα χάρδια τῶν νεραϊδένιων χειρῶν της.

"Ω! ὄχι, αὐτὸ δέν μπορῶ νά τὸ ξεχάσω... Εἶναι ἕνα κρέος τῆς καρδιάς αἰώνιο... Κι' ἀν τὸ παραμελοῦσα, ἔστω κι' ἐλάχιστα, θά ἤμουν ἀξία ὅλων τῶν θασανιστρίων τῆς κολάσεως... Θά ἤμουν ἀξία νά κομματιασθῶ χίλιες φορές ἀπ' ὅλες τίς γυναῖκες, ἀπ' ὅλες τίς μητέρες τοῦ κόσμου...

Ἀκούστε με καλὰ κυρία ντε Μερκέρ! ἐπιθυμῶ, θέλω ή Μαργαρίτα νά πάρη σὸ οἰκοτροφείο σας τὴ θέσι τῆς κόρης μου!

Η κ. ντε Μερκέρ δέν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Τὴν πρόμαζε αὐτὸς ὁ μεγαλόφυχος ἐνθουσιασμός, γιατί εἶχε μάθει τὰ πάντα.

— Εἶναι καλὸ, εἶπε σὸ τέλος, εἶναι πολὺ καλὸ αὐτὸ ποῦ θέλετε νά κάνετε, κυρία μαρκησία. Εἶθε μιά ἀπ' τίς εὐεργετίδες τῶν οἰκοτροφείων μας καί δέν περιμένα λιγώτερα ἀπὸ τὴ μεγάλη καρδιά σας... Ναί... θέβαια... Κ' ή ποσοστατευομένη σας εἶν' ἐντελὼς ἀξία τοῦ ἐνδιαφέροντός σας... Εἶν' ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό, μά...

— Μά... τί;... Συγχωρήστε με, ἀλλὰ ἔχω τὸ μυαλό μου χαμένο καί δέν σὰς καταλαβαίνω καλὰ...

— Πραγματικά... Δέν ξέρω πῶς νά ἐκφρασθῶ... Τὸ πράγμα εἶναι τόσο λεπτὸ... Πρέπει τάχα νά σὰς τὸ πῶ... Φοβάμαι πῶς δέν κάνει...

— Συμβουλευθῆτε τὴν συνειδησί σας, κυρία... Αὐτὴ θά σὰς δείξῃ ποῖο εἶναι τὸ καθήκον σας... "Οσο γιά μένα, ξέρω τὸ δικό μου... Η Ζερμαίν μοῦ τὸ ὑπέδειξε... Τίποτε... κανένας στὸν κόσμο... δέν θά μ' ἐμποδίσῃ νά υλοθετήσω τὴν Μαργαρίτα...

— Μὴν κάνετε τέτοιον ὄρκο! φώναξε ή κ. ντε Μερκέρ. Περιμείνατε τουλάχιστον...

— Τί νά περιμένω... καί γιατί; ρώτησε ή μαρκησία

κατάπληκτη. "Α! ναί, — ξαναεἶπε πικρά — καταλαβαίνω: ή Ρίτα εἶναι φτωχὴ κι' ἐγώ εἶμαι ἀριστοκράτης!... Η διαφορά τῆς τάξεως, ή γνῶμη τοῦ κόσμου... "Ω! πῶς ὁ θάνατος τὰ σθώνει ὅλ' αὐτά...

— Τὸ ξέρω... καί σὰς θαυμάζω... Μά... ή Μαργαρίτα δέν εἶναι ὀρφανή... Ἐχει τοὺς γονεῖς της...

— Θά τοὺς δῶ... Θά τοὺς κάνω νά καταλάβουν τὸ συμφέρον τῆς λατρευτῆς τους κόρης...

— Ἀκριβῶς ή μητέρα της πρόκειται νὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στήν ἄλλη... Τὴν περιμένουμε πρὸ ἀρκετῶν ἡμερῶν... Δέν θά θελήσῃ νά σὰς τὴν ἀφήτῃ...

— Θά τῆς μιλήσω... Θά μέ καταλάβῃ... Η ὁμορφούλα μας Ρίτα θά ἔχη δύο μητέρες νά τὴν ἀγαποῦν... Καί τὸ ἀξίζει... Ἐξ ἄλλου πρέπει: αἰσθάνομαι ὅτι δέν θά μπορέσω πειά νά κάνω χωρὶς αὐτήν...

Η σεῖσθη διευθύντρια τοῦ Οἰκοτροφείου τοῦ Σταυροῦ εἶχε σηκωθῇ ὀλόρθη μέσα στὰ πένθημα φορέματά της. Ηταν χλωμὴ, θασανίζοταν...

Γιά μιά στιγμή ἔμεινε ἔτσι, στοχαστικὴ καί σιωπηλὴ. Μιά δόνησι πάλι γινότανε μέσα της μεταξὺ τῆς καρδιάς της καί τῆς λογικῆς της.

Τέλος, παίρνοντας τὴν ἀπόφασί της, πρόφερε ἐπίσημα:

— Κυρία μαρκησία, προτιμῶ νά σὰς πῶ ἀμέσως, ὅλην τὴν ἀλήθεια... τὴν θλιβερὴ ἀλήθεια ποῦ θά τὴ μαθαίνατε μοιραίως κάποτε, ὁπότε ἴσως θά ἦταν ἀργά...

— Τί λέτε; Τί εἶν' αὐτὸ τὸ μυστήριον;

— Θά σὰς τὸ ἀποκαλύψω ἀμέσως, ἐνάντια πρὸς τὴν θέλησί μου... Οἱ εὐγενικοὶ σκοποὶ μέ ὑπογράφουν νά τὸ κάνω αὐτό... μοῦ τὸ ἐπιβάλλουν ὡς καθήκον τῆς συνειδήσεώς μου...

— Δέν σὰς καταλαβαίνω καθόλου...

— Ἀλλοίμονο! Ἐὰν μέ καταλάβετε σέ λίγο πολὺ καλά... "Ο,τι θά μάθετε εἶναι πολὺ σκληρὸ γιά τὴν ἀθῶα καί ἀτυχὴ Μαργαρίτα, ή ὁποία εἶναι πιδ ἀξιολύπητη ἀπὸ τὴ φτωχὴ σας Ζερμαίν!... Μά πρέπει!... Ἀν σάπαινα, θ' ἀναλάβαινα μιά βρεῖα εὐθύνη γιά τὸ μέλλον... Θά ἤμουν ἐνοχος ἀπέναντί σας καί ἀπέναντι τῶν δικῶν σας... ἀπέναντι τῆς Μαργαρίτας... Ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ...

— Τί πρόκειται λοιπὸν νά μάθω; τραύλισε ή μαρκησία. Καί ἄλλη δυστυχία μέ περιμένει;

— Μάλιστα, κυρία μαρκησία, μιά μεγάλη δυστυχία. Ἀκούστε: ὁ πατέρας τῆς Μαργαρίτας ἔκανε εἰσπράξεις σ' ἕν τῆς Γαλλίας...

— Κι' ἔπειτα;... Σὰς θεβαιῶνα ὅτι τὸ ταπεινὸ αὐτὸ ἐπάγγελμά του ἀξίζει γιά μένα ὅσο κι' ἕνας τίτλος εὐγενείας.

— Αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴν σας... Μά ὁ εἰσπράκτωρ Ζάν-Φρανσουά Ἀρνόλντ ἐξαφανίστηκε ἔξαφνα πρὸ ἡμερῶν μαζί μέ τίς εἰσπράξεις του.

— "Ω! μά θά ἔγινε ἔγκλημα θέβαια!

— "Οχι, κυρία, κλοπὴ!

— Ἀδύνατον!

— Καί ὅμως εἶναι θέβαιο.

— Ὁ πατέρας τῆς Μαργαρίτας... τῆς Ρίτας... κλέφτης! Ποτέ δέν θά τὸ πιστέψω αὐτό!

— Ἐ, τότε, διαβάστε αὐτὸ ἐδῶ... ἀφοῦ πρέπει...

Καί ή κ. ντε Μερκέρ ἔδωσε στήν ἀναστατωμένη κι' ἐκμνησμένη μαρκησία μιά παρισινὴ ἡμερησίδα, χρονολογούμενη πρὸ μιάς ἐβδομάδος, τῆς ὁποίας μιά εἰδησις ἦταν ὑπογραμμισμένη μέ κόκκινο μολύβι.

Η δυστυχισμένη μητέρα τῆς Ζερμαίν διάβασε τὰ ἔξιθ:

«Ὁ γενικός εἰσπράκτωρ τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας Ζ. Φ. Α., κατεχράσθη τὸ ποσὸν τῶν 850.000 περίπου φράγκων, προερχόμενον ἐξ εἰσπράσεων τοῦ τέλους Ὀκτωβρίου καί ἐξηφανίσθη μετὰ τῆς ἐρωμένης του.

Η ἀστυνομία ἀναζητεῖ δραστηρίως ἀμφοτέρους.»

Μετὰ τοὺς τίτλους αὐτοὺς, ἔπακολουθοῦσαν ή λεπτομέρειες ποῦ ξέρουν κιόλας οἱ ἀναγνώσταί μας.

— Εἶναι τρομαχτικό! στέναξε ή μαρκησία ντε Μονφόρ - Κεραντέκ, ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὸ καινούργιο αὐτὸ χτύπημα τῆς ἀδυσώπητης μοίρας.

Μά ἀμέσως, σάν νά μάντεψε τὴν ἀλήθεια, φώναξε:

— Η ὑπότροφία τῆς κόρης σας ὑπὸ πτετα! Εἶναι περὶ τὸν νά σὰς πῶ γιατί!

— Η κατηγορία εἶναι τρομερὴ, κατηγορηματικὴ, τὸ ἀναγνωρίζω... Μά ή ἀπόδειξις; Η ἀπόδειξις; Πρέπει νά ἐμβαθύνῃ κανεὶς στὰ πράγματα.

— Μά ή δικαιοσύνη κάτι θά ξέρῃ...

— "Ω! ή δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων!... Ἐγὼ ἔχω φθάσει σὸ σημείον ν' ἀναρωτιέμαι ἀν πρέπει νά πιστεύω στήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ...

— Κυρία μαρκησία! Τί λέτε;

— Ἐχετε δίκην... θλαστημά... Μά δλα γκρεμίζονται γύρω μου... Ἀ! τί νά κάνω;... Δυστυχισμένη Ρίτα...

— Πραγματικά, δυστυχισμένη μικρούλα ἀθῶα!... Τί θ' ἀπογίνῃ; Δέν μποροῦμε πειά νά τὴν κρατήσουμε ἐδῶ... Καί ή μητέρα της δέν ἔρχεται! Τῆς τηλεγράφησα πάλι χθές, ὅτι ἀν δέν λάβουμε ἀμέσως εἰδησιῶν, θά παραδώσουμε τὴν κόρη της στήν Νομαρχία.

— Θεέ μου!... Δηλαδή στή Δημοσίᾳ Πρόνοια...

— Ἀλλοίμονο, ναί!... Ἐκτός ἀν ή ἀπάντησις τῆς κ. Ἀρνόλντ ἔχει φτάσει ἐν τῷ μεταξύ...

Καί ή διευθύντρια χτύπησε ἕνα κουδοῦνι γιά νά ζητήσῃ τὸ ταχυδρομεῖο. Τῆς τὸ ἔφεραν ἀμέσως. Ἐρρίξε μιά γρήγορη ματιά καί κούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι της.

— Δέν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα, εἶπε. Μοῦ ἐπιστρέφουν τὴν ἐπιστολή καί τὸ τηλεγράφημα ἀνεπίδοτα μέ τὴν ὑποσημείωσι:

«Η κ. Ἀρνόλντ ἔφυγε χωρὶς ν' ἀφήσῃ διεύθυνσιν ἀπὸ τῆς 2 Νοεμβρίου.»

— Πρὸ πέντε ἡμερῶν!... Η Ρίτα δέν ἔχει πειά μητέρα...

— Ὅλα τελειώσαν. Εἶναι μιά ἐγκαταλελειμμένη...

Η μαρκησία ντε Μονφόρ ἀνωρθώθηκε κατάχλωμη καί διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Εὐχαριστῶ γιά τὴν εἰλικρινείά σας ἀπέναντί μου, κυρία ντε Μερκέρ! πρόφερε σοβαρά. Πρέπει νά σκεφθῶ, νά συμβουλευθῶ τὸν ἑαυτό μου... Θά πάω νά συναντήσω τὸν σύζυγό μου, καί τὸν γιό μου... νά προσευχηθῶ κοντὰ στή Ζερμαίν μου... τὸν μικρὸ λατρευτό ἄγγελο ποῦ θά μ' ἐμψεύσῃ.

Καί μέ δύναμι, μ' ἕνα εἶδος μητρικῆς ἐξουσίας, σάν ν' ἄπλωνε κιόλας στή Μαργαρίτα τὴν ἀγία της προστασία, εἶπε:

— Κανείς ἄς μὴ μῆθῃ ὅσα εἶπαμε... Οὔτε κι' αὐτοὶ οἱ δικοὶ μου.

— Ἐχετε, κυρία, τὸν λόγο μου...

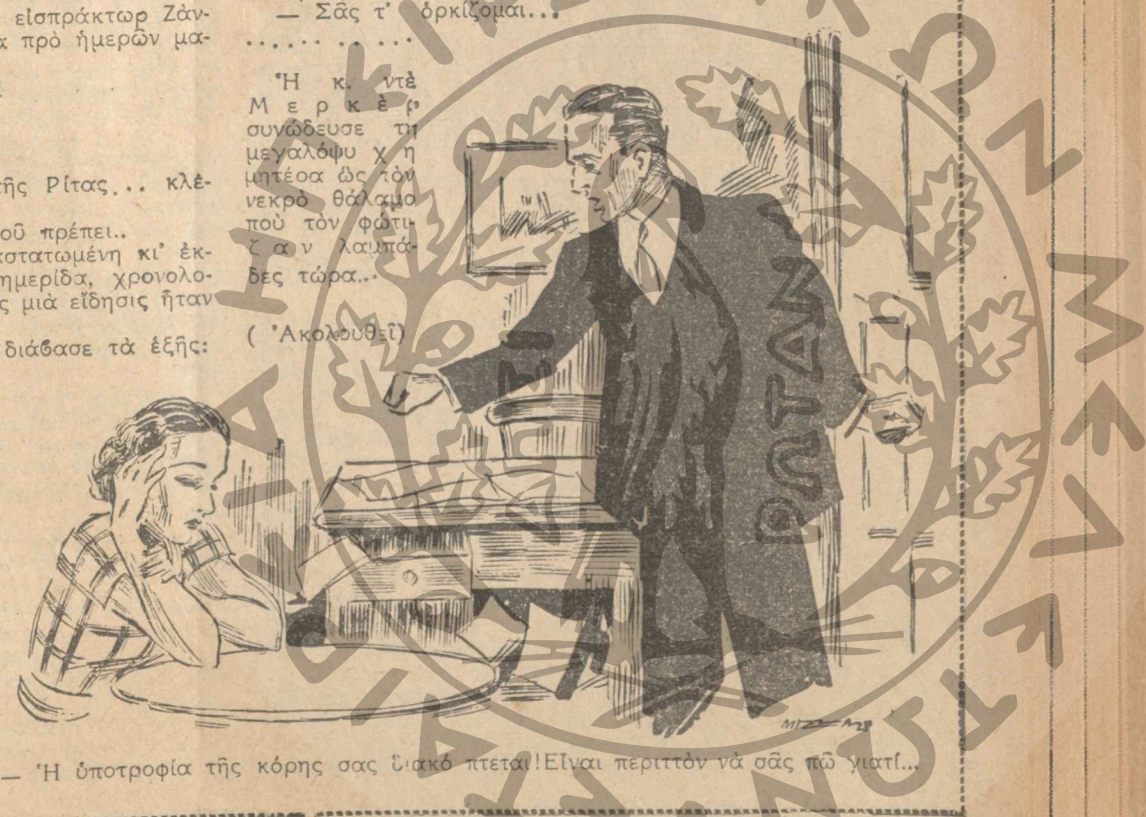
— Σὰς συνιστῶ σιωπὴ τάφου, τοῦ τάφου ποῦ θ' ἀνοίξῃ καί θά ξανακλείσῃ πάνω ἀπ' τὸν τάφο τῆς Ζερμαίν. Μοῦ τ' ὀρκίζεσθε;...

— Σὰς τ' ὀρκίζομαι...

.....

Η κ. ντε Μερκέρ συνάδευσε τὴν μεγαλόψυχὴν μητέρα ὡς τὸν νεκρὸν θάλαμο ποῦ τὸν φάτιζαν λαυπάδες τώρα...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενδυμασία Ζόντα

ΕΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

— "Αν δὲν φιλήσης τὴ θεία σου ἀμέσως, θὰ σὲ στείλω στὸ κρεβάτι σου.
— Καληνύχτα, μαμά!"

— "Ὁ θάσκαλος στὸν ἐπταετὴ Ζάν:
— Λοιπὸν, εἶπαμε πὼς τὸ κρέας τῶν ζώων τὸ τρῶνε. Καὶ τὰ κόκκαλα τί τὰ κάνουν;
— Τὰ θάζουνε στὴν ἄκρη τοῦ πιάτου..."

— Μπαμπά, δώσε μου ἓνα φράγκο γιὰ μιὰ γρηούλα.
— Καλά, παιδί μου. Καὶ γιατί ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὴ τὴ γρηούλα;
— Γιατὶ πουλάει ζαχαρένια κοί λουράκια.

— "Ενας ὑπρέτης γυρίζει στὸ σπίτι ἐντελῶς μεθυμένος.
— Ὁ ἴδιος ὁ κύριός του τοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα:

— Ζάν, τοῦ λέει αὐστηρά, ἀναρωτιέμαι τί θὰ συνέβαινε ἀν σὲ περιμαζεύανε πτώμα ἀπὸ τὸ πιετό.
— "Ὁ! θὰ μ' ἔφερναν ἐδῶ: ἔχω πάντα τὴν κάρτα τοῦ κυρίου στὴν τσέπη μου.

— Γκαρόν, αὐτὸ τὸ μπιφτέκι εἶναι ἀληθινὰ ἓνα κομμάτι πετρελίου αὐτὸ τὸ μαχαίρι δὲν κόβει καθόλου..."

— Ἀκόνιστε τὸ πάνω στὸ μπιφτέκι, κύριε.
— !...

— Στὸ κουρεῖο!
— Τί εἶν' αὐτά; Τὰ χέρια σου εἶναι βρώμικα!

— Εἶναι γιατί δὲν ἐπλύνω ἀκόμα τὸ κεφάλι κανενὸς πελάτη..."

— Ἡ νεαρή θεατρινούλα στὸν γιατρό:

— Δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ ρίξω θεντοῖδες, γιατρέ, ἀλλὰ ἀφήνουν σημάδια. Πρέπει λοιπὸν νὰ μοῦ δώσετε μιὰ θεβαίωση... Γιατὶ ὁ φίλος μου εἶναι πολὺ ζηλιάρης.

ΤΑ ΓΚΑΡΙΠΙΚΑ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΦΡΟΣΙ

Στὸ παραθύρι ὅταν σὲ θωρῶ,
Ἀγάπη μου, τὰ δειλινὰ
Χάνω ὁ δόλιος τὸν ντορὸ
Μπερδεύω γύρω τὰ στενὰ
— "Ὅλα μοῦ φαίνονται θαμπά,
Πηγαίνω σὰν τὸν ἀραμπὶ
Καὶ ἀρχινῶ τὸ σαμπά:

Ἀμάσααννιν, γιαθρούμ,
Ἀμάσααννιν μεντέτ
Νὰ σ' ἀγαπῶ εἶναι κισμέτ,
Τῆς τύχης μου ἡγουν γραφ-ὸ
Καὶ θὰ σφαγῶ καὶ θὰ θαφτῶ
Στὸ παραθύρι σου καρσί,
Ἀμάν καὶ μ' ἔφαγες, Φροσί!...

Στὸ παραθύρι σου, Φροσί
Θὰ ρέψω ἀπὸ κάτω,

Μίλα καὶ μ' ἔκανες τουρσί.
Λαδάτον καὶ ξυδάτο.
Μὴν στέκης σὰν τὴν Παναγία
Καὶ μ' ἔφαγε τὸ ντέρτι,
Δὲν ἔχω ὄρεϊ καὶ γειά
Μ' ἔφαγε τὸ σεκλέτι.
Μίλα μου, φῶς μου, τί χαμπά.
Πάλι ἀρχίζω τὸ σαμπά.
Ἀμάσααννιν καὶ πάλι ἀμάν, Φροσί
Ἀμάν, μὰ τὴν Ἀναστασί
Δὲν εἶν' αὐτὴ καταστασί
Θὰ κάνω ἐπαναστασί
Καὶ ἡ αἰτία θάσαι λαύ,
Μωρὲ γρουσούζικο Φροσί!

Ο ΤΣΙΦΤΙΤΕΛΗΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

— "Απὸ τὴν ἐφημερίδα «Νταῖλ Νιού» τοῦ Ἀρκανσάς».

«Ἡ κατάστασις τῆς υγείας τοῦ γκάγκστερ Ντιαμοντ Τζος, Σούλλιβαν ἐθελωτῶ αἰσθητῶς, ὅπως ἀναφέρει τὸ λατρικὸν δελτίον. Ἡ θεραπεία του εἶναι ἀσφαλής. Μόλις οἱ ἰατροὶ θ' ἀποφραθοῦν ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἐκτός κινδύνου, ὁ κυβερνήτης τῆς πολιτείας Μάκ Ράε θὰ διατάξῃ τὴν θανατικὴν του ἐκτέλεσιν!»

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

— "Ἐχω τριῶν εἰδῶν φίλους: τοὺς φίλους μου ποὺ μ' ἀγαποῦν, τοὺς φίλους μου ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ μένα καὶ τοὺς φίλους μου ποὺ μὲ μισοῦν.

Στοὺς κοσμικοὺς κύλους, τὰ γεύματα εἶναι ἀχώνευτα, τὰ σουπὲ ἀχαρά, ἡ συνομιλία κρύα, οἱ ἰδεσμοὶ χωρὶς φιλικία καὶ οἱ ἐρώτες χωρὶς ἀγάπη.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ ΚΟΛΠΟ
— "Ὁ λωποδύτης, (προτείνοντας στὴν εὐλαστικὴ οἰκοδόμουνα ἓνα ζωντανὸ κονίκι.) — Τὰ μπιζοῦ σου γρήγορα ἢ τὸ παρατάω

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ὁ δὸν Παῆθ ὥρμουσε μὲ γενναϊότητα, ἀλλὰ ἀσχημα, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς μονομαχοῦσε ὄχι μόνον μὲ γενναϊότητα, ἀλλὰ καὶ πολὺ καλά.

Στὴν τρίτη ἐπιθεσί, ὁ δὸν Παῆθ πληγώθηκε κι' αὐτὸς στὸν ὦμο καὶ κατάλαθε τὴν ἀδυναμία του στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο παιχνίδι. Τότε ἡ τόλμη του κι' ἡ γενναϊότητος του ἐγίνε ἀκόμα μεγαλιέτερη, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ψυχραίμος καὶ περήφανος σὰν ἀρχαῖος ἀθλητὴς, ἀπέκρουε ὅλες τὶς ἐπιθέσεις του.

— Ὁ δὸν Παῆθ ἔκανε ἀλλεπάλληλα λάθη κι' ἔμενε ἀκάλυπτος, μὰ ὁ βασιλεὺς δὲν ζητοῦσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτά, ἀν καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Τέλος, γιὰ νὰ δώσῃ ἓνα πέρας στὴν μονομαχίαν, ἡ ὁποία, τραβώντας ἐτσι, θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ἑρρίκος Δ', ἀφῆσε τὸν δὸν Παῆθ ν' ἀποκαλυφθῇ ἐντελῶς καὶ τότε μ' ἓνα θαυμάσιο χτύπημα, τὸν ἀφώπλισε, κάνοντας τὸ σπαθὶ του νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ πεταχθῇ μακριά.

— Ὁ δὸν Παῆθ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ μανίας βλέποντας τὸν ἑαυτοῦ ὄπλο. Ἀνακτώντας ὅμως πάλι τὴν υπερηφάνειαν του, σταύρωσε τὰ χέρια του ἀπὸ στήθος καὶ εἶπε στὸν Ἑρρίκο Δ':

— Σκοτώστε με!
— Ξαναπάρτε τὸ σπαθὶ σας, κύριε! ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ δὲν σκοτώνω ἓναν ἄνθρωπο ὄπλο.
— Ποτέ! φώναξε ὁ δὸν Παῆθ.
— Τότε παραδοθῆτε! Σὰς αἰχμαλωτίζω...
— Μάλιστα, ἀπάντησε ἡσυχᾶ ὁ δὸν Παῆθ.
— Καὶ γυρίζοντας πρὸς ἓνα Ἰσπανὸ εὐπατρίδη, τοῦ εἶπε: Ἀναλάβατε τὴν ἀρχηγίαν, κύριε ντ' Ἀλμιθάρ, καὶ κάμψτε τὸ καθῆκον σας...

— Ἐπειτα μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, μὲ τὸ μέτωπο ψηλά καὶ τὸ βλέμμα περήφανο, διευθύνθηκε πρὸς τοὺς ἐχθρούς του.

— Ὁ βασιλεὺς καθάλλησε καὶ πάλι τὸ ἄλογό του καὶ ἡ μάχη ποὺ εἶχε διακοπῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ξανάρχισε καὶ πάλι μὲ μεγαλιέτερο πείσμα.

— Ἐπὶ μιὰ ὥρα καὶ πλέον ἀνάμεσα στὸν καλὸ καὶ στὴν σκόνῃ ἐξεγύριζε τὸ λευκὸ φτερό τοῦ κράνους τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος πολεμοῦσε πάντα στὴν πρώτη σειρά.

Τέλος, οἱ Ἰσπανοὶ νικημένοι ἀρχισαν ν' ἀποσύρωνται ἀργὰ ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης, ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὰ δύο τρίτα τῶν ἀνδρῶν τους καὶ ὁ Ἑρρίκος Δ' τοὺς ἀκολούθησε, κυνηγώντας τους κατὰ πόδας ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀντελήφθη ὅτι εἶχε χαριστῇ ἀπὸ τὸν στρατό του, κι' ὅτι ἡ ὑποχώρησις τοῦ εἶχε κοπῇ.

— Γιά νὰ ἐναθῇ μὲ τὸν Μπιρόν καὶ τοὺς λοχχοφόρους του, μὲ τὸν Μπεράγκ καὶ τὸ ἱππικὸ του, μὲ τὸν Ντωμόν καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγούς του, ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ αἰματηρὸ δρόμο ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πυκνὰς σειρὰς τῶν ἐχθρῶν, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θ' ἀφήναν νὰ τοὺς ξεφύγῃ μιὰ τέτοια λεία, παρὰ ἔπειτα ἀπὸ πεισματώδη ἀγῶνα.

— Ὁ βασιλεὺς κατάλαβε τότε ὅτι ἀν ἔπρεπε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, ὄχι μόνον αὐτὸς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του θὰ σκοτανόντουσαν, ἀλλὰ καὶ θὰ κατέρρε ἡ μοναρχία τῆς Γαλλίας... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σωθῇ.

— Ὁ Ἑρρίκος Δ' γύρισε τότε πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς φώναξε:

— "Ὅποιος μ' ἀγαπᾷ, ἄς μ' ἀκολουθήσῃ
— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! φώναξαν ὅλοι.

— Πρέπει νὰ νικήσουμε ἢ νὰ πεθάνουμε ἡρωικά! Ξαναεἶπε ὁ βασιλεὺς. Ἀλλὴ ἐκλογὴ δὲν μᾶς μένει!
— Ζήτω ὁ βασιλεὺς καὶ ἐμπρός! Ξαναφώναξε ὁ μικρὸς δμίλος τῶν ἡρώων, ποὺ περιστοιχίζε τὸν βασιλέα. Θὰ πεθάνουμε ὅλοι, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς θὰ περάσῃ.

— Καὶ ἔχοντας στὴ μέση τους τὸν βασιλέα, ὥρμησαν κατὰ τῶν τετραγώνων τοῦ ἐχθρικοῦ πεζικοῦ.

— Διακόσιοι εὐγενεῖς ἀνοίξαν μὲ τὸ σπαθὶ τοὺς δρόμους, ἀνάμεσα ἀπὸ χιλιάδες ἐχθρῶν.

— Σὲ κάθε θῆμα ἔφευγε κι' ἓνας εὐγενὴς ἀπὸ τὴν ἀκαλουθία ἀπὸ χιλιάδες ἐχθρῶν.

— Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, οἱ διακόσιοι εὐγενεῖς εἶχαν μείνει ἑκατὸ, ἔπειτα ἔγιναν ἑξήντα καὶ στὸ τέλος τοῦ δρόμου δὲν ἔμεναν παρὰ τριάντα μόνο.

— Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς εἶχε σωθῇ!
— Ὁ Μπιρόν ἔφθασε ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ μὲ τρεῖς χιλιάδες λοχχοφόρους καὶ οἱ Ἰσπανοὶ ἔσπευσαν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν.

— Τότε ὁ βασιλεὺς παρατήρησε τὴ συνοδείαν του, κύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια αὐτοὺς ποὺ εἶχαν μείνει ζωντανοὶ κι' ἔξαφνα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγῶνις, μὴ βλέποντας ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὸν Μπαθολέ.

— Ὁ Γκοντράν ἦταν μόνος ἔχοντας τὸ μέτωπό του τὰ αἵματοθαμμένα του χέρια.

— "Αἱ ψιθύροις ὁ Ἑρρίκος Δ' ἀπὸ τὰ μῦτια τοῦ ὁποῖου κυλοῦσαν δακρυαὶ τὸ παιδί μου πέθανε..."

— "Ἦταν καὶ παιδί μου. Μεγαλειότητα, ἀπάντησε ὁ Γκοντράν μὲ θλίψη γέρου, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὸν κληρονόμο του καὶ τὸν εἶδε νὰ πέθῃ στὸ πλεῖστον σὰς. Δὲν ἔφαυ ἂν πέθανε γιὰτὶ ἀποχωρήσῃ ἀπ' αὐτὸν καὶ δὲν μπόρεσεν νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλὰ τὸν εἶδε νὰ πέθῃ κάτω... Κοιτάξτε μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι τὸ ἀντοιμμένο τοῦ σπαθὶ καὶ καθὼς κυλίσθηκε στὸ γῆμα, φώναξε: Ζήτω ὁ βασιλεὺς!"

— Καὶ τώρα, Μεγαλειότητα, ἐξακολούθησε ὁ Γκοντράν, τώρα ποὺ ἡ ζωὴ σας καὶ ἡ ἐλευθερία σας σώθηκε, τώρα ποὺ ξαναβρήκατε τὸν στρατό σας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἑτοιμὸς νὰ πεθάνῃ γιὰ σας, ἀφήστε με νὰ ξαναβρῶ τὸ παιδί μου ἢ νὰ πεθάνω μαζί του.

— Καὶ ἀφ' οὗ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Γκοντράν ᾄσθησε τὰ σπυρνώνια του στὰ καταματωμένα πλευρά τοῦ ἀλγίου του καὶ ὥρμησε πάλι κατὰ τῶν ταγματῶν τοῦ ἐχθροῦ.

— Κι' ἐγὼ, φώναξε τότε ὁ βασιλεὺς, κι' ἐγὼ θέλω νὰ ξαναβρῶ τὸ παιδί μου...

— Καὶ ἀτρέφοντας τὸ ἄλογό του, θέλησε νὰ ὀρμήσῃ πάλι κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχε κατορθώσει νὰ περάσῃ μὲ τόσο κόπο, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα... θέλησε, ἐξελθὼν τὸν στρατό του καὶ τὸ στέμμα του καὶ θυμαίνοντας μόνον τὴν ἀγάπην του γιὰ τὸν θετὸ γιὸς του, ν' ἀποπειραθῇ νὰ τὸν ἀρπάξῃ νεκρὸ ἢ ζωντανὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἀλλὰ δύο ἄνδρες στάθηκαν μπροστά του ἀποφασιστικά καὶ τοῦ ἔφραξαν τὸν δρόμο.

— Ἦσαν οἱ στρατάρχαι Μπιρόν καὶ Ντωμόν.
— Μεγαλειότητα, τοῦ εἶπαν μὲ μιὰ φωνή, εἰσαθε βασιλεὺς. Ἡ ζωὴ σας δὲν ἀνήκει σὲ σας, ἀλλὰ στὴ Γαλλίαν!

— Κατὰ τὸ θρόνον, ἡ πεδιάδα τοῦ Ἄρκ ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ πτώματα. Ὁ στρατὸς τοῦ δουκὸς τῆς Μαγιέννης, νικημένος καὶ σκοοπισμένος, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ πεδίο.

της μάχης και τα νικηφόρα θαυσιτικά στρατεύματα, είχαν καταλάβει τον τόπο.

Μόνο ο θασιλεύς Έρρίκος Δ' δεν ήταν χαρούμενος, για τη νίκη, νίκη ακριβή που είχε αγοράσσει με τόσο ευγενικό αίμα.

Ο Μπαθολέ κι' ο Γκοντράν που είχε φύγει για να τον θρή, δεν είχαν ξαναφανή πουθενά.

Κατά διαταγήν του θασιλέως, έψαξαν στο πεδίο της μάχης προς όλες τις διευθύνσεις, έψαξαν μέσα στους σωρούς των πτωμάτων, έτρεξαν παντού όπου ακουγόταν στεναγμοί...

Ο ίσιος ο θασιλεύς έτρεξε είκοσι φορές στο μέρος του κάμπου, όπου είχε γίνει η ήρωική έφοδος, φωνάζοντας με λαχτάρα τον Μπαθολέ κι' ελπίζοντας ότι θα του άπαντούσε...

Του κάκου όμως...

Ο Μπαθολέ είχε χωρίς άλλο σκοτωθί και το πτώμα του είχε εξαφανισθί.

Γι' αυτό, όταν νύχτωσε, ενώ οι στρατιώτες τραγουδούσαν για την νίκη τους, ο θασιλεύς αποσύρθηκε στη σκηνή του, στήριξε το φλογισμένο του μέτωπο στα χέρια του και άρχισε να κλαίει, ψιθυρίζοντας:

— Ω θρόνε της Γαλλίας, πόσο αίμα μου στοιχίζεις!... Ω στέμμα, σέ αγοράσα λοιπόν με την τιμή της ζωής του παιδιού μου!...

Ένας άνδρας τότε, σοβαρός και σκυθρωπός, ο οποίος στεκόταν ως τη στιγμή εκείνη σε μία σκοτεινή γωνιά της σκηνής ακίνητος, σαν άγαλμα της θλίψως, προχώρησε προς τον θασιλέα και γονάτισε μπροστά του.

Ήταν ο δόν Παθ, ο αιχμάλωτος του θασιλέως.

— Μεγαλειότατε, του είπε με φωνή θαυσιά και συγκινημένη, είσθε ευγενής, καλός και μεγαλόψυχος και τα δάκρυα που χύνετε γι' αυτόν, προς χάριν του οποίου ωπλίσθηκε για πρώτη φορά το χέρι μου έναντίον σας, τα δάκρυα αυτά με συγκινούν... Μεγαλειότατε, συγχωρήστε με κι' ξαναδώστε μου το σπαθί μου... Στο έξης θ' ανήκη μονάχα σέ σάς... σέ σάς που κλαίτε το παιδί μας...

ΚΣΤ'

Τρεις βδομάδες περίπου μετά την μάχη του "Αρκ, ένας νέος, χλωμός κι' εξασθενήμενος που στηρίζονταν στο μπράτσο καποιου υπηρέτου, περπατούσε κάθε απόγευμα, κάτω από τα αιωνόβια δέντρα του άγκυρόρου του Μελάν στη Νορμανδία, στο οποίο είχε αποσυρθί, μετά την ήττα του ο δούξ της Μαγιέννης.

Ο νέος αυτός ήταν ο Μπαθολέ.

Ο Μπαθολέ δεν είχε πεθάνει. Είχε δεχθί δυο σφίρες κατάστηθα, και καθώς είχε μείνει τέσσερες - πέντε ώρες κάτω απ' το σκοτωμένο άλογό του, ήταν θαύμα πως είχε επιζήσει.

Την ώρα που οι στρατιώτες του δουκός υποχωρούσαν, ένας απ' αυτούς που είχε λιποτακτήσει άλλοτε από το θασιλικό στρατόπεδο, άναγνώρισε τον ήρωά μας και θλέποντας, ότι άνέπνεε ακόμη, τον φορτώθηκε στους ώμους του κι' έφυγε ακολουθώντας τους άλλους.

Τόν παρέδωσε κατόπιν στον δούκα της Μαγιέννης κι' ο δούξ διέταξε να τον μεταφέρουν στον πύργο του Μελάν, όπου θα τον κρατούσε ως δημό του γιατί του ήταν γνωστή η τρυφερή αγάπη του θασιλέως Έρρίκου και της θασιλίσσης Μαργαρίτας προς τον παλαιό ακόλουθό τους.

Στον πύργο, οι καλλίτεροι γιατροί του δουκικού στρατοέδου περιποιήθηκαν τον Μπαθολέ, μά παρ' όλες τις φροντίδες τους, ο νέος έμεινε επί δέκα σχεδόν ημέρες άναίσθητος.

Το αίμα που είχε χάσει, τον είχε εξασθενήσει τόσο πολύ, ώστε οι γιατροί μολονότι έγγυώνονταν για την ζωή του, δεν τολμούσαν να έγγυθηούν και για το μυαλό του.

Ωστόσο, η δυνατή κράσις του θριάμβευσε και σιγά-σιγά, ο Μπαθολέ άνέκτησε το λογικό του, το οποίο για λίγες ημέρες είχε ταραχθί.

Τότε άρχισε γι' αυτόν μία ζωή αληθινά μυστηριώδης και η φροντίδες με τις οποίες τον περιέβαλλαν του φαινόντουσαν έντελώς εξαιρετικές, γιατί οι έχθροί του θασιλέως δεν συνήθιζαν να δείχνονται περιποιητικοί προς τους αιχμαλώτους των.

Οι στρατιώτες της φρουράς τον χαιρετούσαν ταπεινά και ο φρουράρχος, ένας ευγενής από τη Λωρραίνη, πολύ ευγενής, ο κόμης ντ' Οσέλ, πήγαινε κάθε πρωί για να λαβαίνι διαταγές του.

Ήμενε σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα, δυο γιατροί τον έπισκεπτόντουσαν και όταν έπαψε πειά η δίαιτα και έπετράπη στον Μπαθολέ να τρώη τα φαγητά που του έπληγαιναν ήσαν άφθονα και έκλεκτά.

Ο κόμης ντ' Οσέλ τον παρακαλούσε συχνά να του επιτρέπη να γευματίζη μαζί του, πράγμα που ο Μπαθολέ το δεχόταν ευχαρίστως, γιατί δεν ύπάρχει τίποτε χειρότερο απ' τη μοναξιά.

Ο Μπαθολέ, υπό την επίδρασι της θασιλίσσης Μαργαρίτας, άγαπούσε τα άνθη, τα θιθλία και τη ζωγραφική.

Ένα πρωί, λοιπόν, χωρίς να έξη έκφράσει την παραμικρή σχετική επιθυμία, είδε το δωμάτιό του γεμάτο με θάζα από σπάνια λουλουδία.

Την άλλη μέρα, ο καμαριέρης του, γιατί του είχαν δρίσει και καμαριέρη, τον παρακάλεσε να μη σι στο δωμάτιό που ήταν πλαί στην κρεββάτοκάμαρή του.

Ο Μπαθολέ τον ακολουούθησε κι' άκούσε έθγαλε μία κραυγή χαράς.

Το δωμάτιο αυτό είχε διακοσμηθί μ' εξαίρετικό γούστο σαν ατελιέ ζωγράφου για να μπορη να ζωγραφίζη.

Μία άλλη φορά, καθώς ξύπνησε, θρήκε επάνω στο τραπέζι του μια πολυτελή έκδοσι των έργων του Τορκουάτου Τάσσου, του άγαπημένου του ποιητού.

Όταν τέλος τα τραυμάτά του έπουλώθηκαν και μπορούσε πειά να θγαίνη έξω και ν' άναπνή καθαρό άέρα, ο φρουράρχος του πύργου του είπε:

— Ευαρεστήθητε, κύριε, να μου δώσετε τον λόγο της τιμής σας ως ευγενοός ότι κάθε βράδυ θα έπιστρέφετε στον πύργο...

— Σας τον δίνω, άπάντησε ο Μπαθολέ.

Τότε, κύριε, είσθε έλεύθερος να πηγαίνετε, όπου σας άρέσει, μόνος ή με συνοδεία, όπως προτιμάτε...

Η ξεχωριστή αυτή προσοχή και λεπτότης με την οποία του φερόντουσαν, κίνησε τέλος την περιέργεια του Μπαθολέ, ο οποίος μία μέρα παίρνοντας ιδιαιτέρως τον κόμητα ντ' Οσέλ, του είπε:

— Αν σας ρωτούσα, θα είχατε την καλωσύνη να μου εξηγήσετε ένα μυστικό;...

— Ποιό μυστικό;

— Της αιχμαλωσίας μου.

Δεν ύπάρχει κανένα μυστικό, κύριε. Η αιχμαλωσία σας είναι συνέπεια των τραυμάτων σας. Οι δικοί μας σας περισυνέλεξαν στο πεδίο της μάχης και σας κρατούν αιχμάλωτο. Το πράγμα είναι άπλουστατο.

Αυτό νομίζω κι' εγώ. Άλλά δεν πρόκειται τώρα γι' αυτό.

— Για τί λοιπόν πρόκειται;...

— Για τις εξαιρετικές περιποιήσεις που μου κάνετε.

— Ο υποκόμης χαμογέλασε αίνιγματικά.

Κι' αυτό είναι πολύ απλό, άπάντησε. Είσθε νέος άνδρας κι' άνδρες... Κατάγεστε από ευγενείς... Πως λοιπόν να μη σας περιποιηθούμε;...

— Μά από περιποιησι σε περιποίησι ύπάρχει διαφορά...

— Τι έννοείτε;...

— Άκούστε... Το ότι μ' αφήσατε έλεύθερο, το καταλαβαίνω... Γίσιος καταλαβαίνω το ότι μου αφήσατε το ξίφος μου με την πρόφασι ότι ευγενής χωρίς ξίφος μοιάζει με αστό... Καταλαβαίνω ακόμα το ότι μου παραχωρήσατε υπηρέτη για να μ' ύπηρεθί, το ότι μου ζητήσατε την άξεια να γευματίζετε μαζί μου... Άλλά...

— Α! Άς άκούσουμε αυτό το άλλα... άπάντησε ο κόμης χαμογελώντας.

— Άλλά, εξακολούθησε ο Μπαθολέ, αγαπώ τα λουλούδια, τη ζωγραφική, τους ώραιούς στίχους του Τάσσου... Και σεις μου έτοιμάσατε ατελιέ, γεμάστε το δωμάτιό μου λουλουδία και μου φέρνετε να διαβάζω ποιήματα των ποιητών που αγαπώ...

— Τα κάνω όλ' αυτά, άπάντησε ο κόμης, γιατί θέλω να φαίνωμαι ευχάριστος σέ σάς...

Ο Μπαθολέ κούνησε το κεφάλι του μ' άμφιβολία και είπε:

— Παρ' όλα, σας κι' αν λέτε, άποδίδω τις περιποιήσεις σας αυτές σέ μυστηριώδη αίτία.

— Θα σας δώσω μία εξήγησι, είπε ο κόμης, η οποία έλπίζω πως θα σας ίκανοποιήση...

— Σας άκούω, είπε ο Μπαθολέ.

— Θέλετε λοιπόν να πληροφορηθίτε πως έμαθα, ότι άγαπάτε τα λουλουδία, τη ζωγραφική και την ποιησι;

— Τό θέλω πολύ.

— Άπλουστατα, έζησα κοντά στη θασιλίσσα της Να-

θάρρας δυο χρόνια.

Μόλις άκουσε το όνομα αυτό, ο Μπαθολέ σκίρτησε.

— Α! είπε. Τη γνωρίζατε...

— Ναι, όταν ήταν ακόμη πριγκίπισσα της Γαλλίας, πριν γίνη βασίλισσα της Ναθάρρας. Έμενα τότε στην αύλη της Γαλλίας ως ακόλουθος του δουκός ντε Γκίζ.

Μιά ύποψία πέρασε από το μυαλό του Μπαθολέ.

«Πώς έφερε, σκέφθηκε από μέσα του, μήπως η θασιλίσσα Μαργαρίτα δεν άγόρασε τον κόμητα για να κάνει την αιχμαλωσία μου πιο έλαφρά;»

Σιγά-σιγά η ύποψία αυτή ριζώθηκε μέσα στην ψυχή του Μπαθολέ κι' έτσι δεν εξαφνιάζονταν πειά για τίποτε. Συγχρόνως άρχισε να θρίσκη ευχάριστη τη ζωή στο Μελάν κι' αν δεν θυμάταν τον θασιλέα, θα ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

Κάποιο βράδυ, ώστόσο, ένα άπρόοπτο περιστατικό ήρθε να διακόψη την χαριτωμένη μονοτονία της γλυκειάς και ήσυχης ζωής που έκανε ένα μήνα τώρα.

Ο κόμης ντ' Οσέλ μπήκε το βράδυ εκείνο στο δωμάτιό του την ώρα που συνήθως ο Μπαθολέ πλάγιαζε.

— Κύριε, του είπε, είχατε δικη να πιστεύετε πρό ήμερών, ότι δεν σας έκανα άφ' έαυτού μου τις περιποιήσεις των οποίων είσθε το άντικείμενο.

— Α! Α! έκανε ο Μπαθολέ χαμογελώντας.

— Είναι βέβαιο, εξακολούθησε ο υποκόμης, δεν φερόμαστε έτσι προς όλους τους αιχμαλώτους, άλλα...

— Άς άκούσουμε αυτό το άλλα... έκανε ο Μπαθολέ.

— Άλλά, στην περίπτωση τη δική σας, είναι άνακατεμένος ο έρωας.

Ο Μπαθολέ σκίρτησε κι' ο νοός του πήγε πάλι στη θασιλίσσα Μαργαρίτα.

— Ο έρωας; είπε ο Μπαθολέ κατασπινόμενος.

— Ναι, ο έρωας... Άγαπήσατε ποτέ σας;

— Ο! έκανε ο παλαιός ακόλουθος της θασιλίσσης της Ναθάρρας, μη θέλοντας να προδώση τα μυστικά του.

— Άπορεύετε να μου άπαντήσετε, είπε ο κόμης. Πάντως έγω ξέρω ότι ύπάρχει μία κυρία ύψηλης περιωπής, καλλιτέχνις και ποιήτρια που σας αγαπώ...

— Ψραία! σκέφθηκε ο Μπαθολέ. Τώρα θα δοίμε αν η θασιλίσσα του εκμυστηρεύθηκε τίποτε...

— Η γυναίκα αυτή, εξακολούθησε ο κόμης, σάς έστειλε άνθη, θιθλία, εϊκόνας, πινέλλα και χρώματα και μετέβαλε την φυλακή σας σέ μικρό βασίλειο.

Και ποιά είναι; ρώτησε ο Μπαθολέ, προσποιούμενος άπόλυτη άγνοια.

— Αυτό θα σας το πη ή ίδια.

— Η ίδια! φώναξε ο Μπαθολέ κατάπληκτος.

— Μάλιστα. Άκόψε θα την ήθε.

— Ποι;

— Έδώ, άπάντησε ο κόμης. Και τώρα χαιρετε, κύριε. Είχα έπιφορτισθί να σας άναγγείλω την έπίσκεψί της.

Όταν ο Μπαθολέ έμεινε μόνος, σκέφθηκε:

«Η θασιλίσσα είναι τρελή, τρελή για δέσιμο για να έκτιθέται έτσι και να έρχεται άνάμεσα στους έχθρούς της για την αγάπη μου. Ω! αγαπημένη Μαργαρίτα!

Μά συγχρόνως ο νέος θυμήθηκε τον θασιλέα, τον θετό του πατέρα και ευεργέτη του, και τα καθήκοντα της ευγνωμοσύνης και του σεβασμού, τα οποία τον χάριζαν για πάντα από τη Μαργαρίτα...

Άρχισε τότε να τρέμει με την ιδέα της συναντήσεως εκείνης και φοβήθηκε μήπως

προδοθί, μήπως δεν μπορέση να συγκρατήση την καρδιά του.

Πέρασαν μερικά λεπτά κι' έξαφνα η πόρτα άνοιξε. Μπήπε μέσα μία θαλαμηπόλος, η οποία έβαλε το δάχτυλό της στα χείλη της και του έγνεψε να την ακολουθήση.

Ο Μπαθολέ σηκώθηκε κλονιζόμενος και ακολουούθησε την καμαριέρα, μέσα από ένα λαβύρινθο μυστηριωδών διαδρόμων.

Τέλος η νέα άνοιξε μία πόρτα και τον έμπασε σ' ένα μπουντουάρ, άμυδρά φωτισμένο.

Εκεί σ' έναν καναπέ, καθόταν μία γυναίκα, στο άντικρυσμα της οποίας ο Μπαθολέ έθγαλε μία κραυγή.

ΚΖ'

Η γυναίκα αυτή δεν ήταν η θασιλίσσα Μαργαρίτα, η γυναίκα με την άσύγκριτη καλλονή μπροστά στην οποία υποκλινόντουσαν με θαυμασμό οι έρασταί και οι ποιηταί.

Ήταν ξανθή, χλωμή, με χρυσά μαχλια και μαύρα μάτια που πρόδιδαν πείσμα και κακία.

Ο Μπαθολέ την άναγνώρισε άμέσως:

Ήταν η δούκισσα ντε Μποντανσιέ.

— Λοιπόν, του είπε μ' ένα γλυκό και σαρκαστικό χαμόγελο, πως τα περνάτε στη φυλακή σας, κύριε Μπαθολέ;

Η άπογοήτευσις, που είχε αισθανθί ο νέος, θλέποντας άντι της γυναίκας που άγαπούσε, μία άλλη γυναίκα, η οποία του προκαλούσε την αντίπαθεια, ήταν άπέραντη.

Ήταν τόσο κατάπληκτος, ώστε δεν μόρρεσε να της άπαντήση.

— Μήπως δεν με καταλάβατε; τον ξαναρώτησε εκείνη.

— Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία δούκισσα, άπάντησε τέλος ο νέος υποκλινόμενος, άλλα, καθώς θλέπετε, είμαι πολύ ταραγμένος και συγκινημένος...

— Ταραγμένος;... συγκινημένος;... ξανάπε η δούκισσα. Γιατί;

— Μπορούσα ποτέ να περιμένω την τιμή που μου κάνετε;

— Και τί το θαυμαστό, σ' αυτό;...

— Πως μπορούσα να υποθέσω ότι θάρχασατε να έπισκεφθίτε έναν άτυχή αιχμάλωτο;

Δεν είμαστε παληοί γνωστοί; είπε η δούκισσα χαμογελώντας.

— Σωστά! παρατήρησε ο Μπαθολέ, ο οποίος κατασπινόμενος καθώς θυμήθηκε με ποιό τρόπο είχε συμπεριφερθί προς την δούκισσα.

Δεν είμαστε παληοί φίλοι; εξακολούθησε η δούκισσα κάνοντας την φωνή της ζιφωνική.

Ο Μπαθολέ σκίρτησε.

— Εμπρός, κύριε... Γιατί χαμηλώνετε τα μάτια σας; Γιατί δεν με κοιτάζετε;

— Ο σεβασμός... παραλί-ρε ο Μπαθολέ, προσποιούμενος τον ταραγμένο.

— Ο σεβασμός μεταξύ μας; Και μπορείτε να το σκέφτεστε αυτό, κύριε! Έχουμε σχεδόν την ίδια ηλικία.

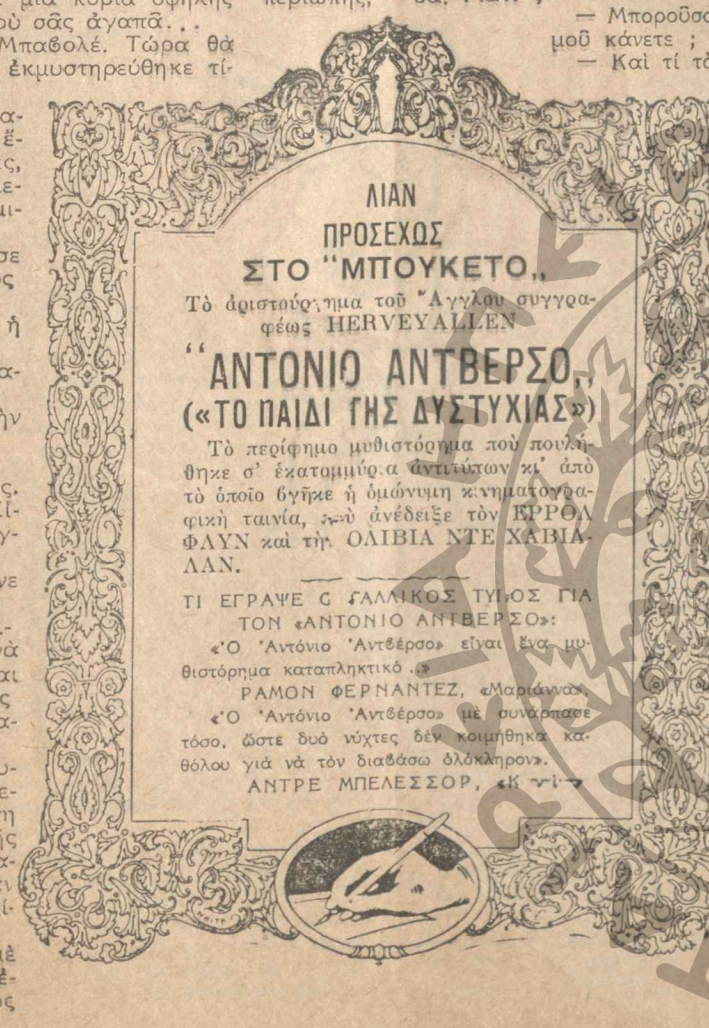
— Είσθε πριγκίπισσα, κυρία, παρατήρησε ο Μπαθολέ κοκκινίζοντας.

— Και σεις είσθε κληρονόμος μιας πτωχής και των Πεννών.

— Ψραία! σκέφθηκε ο Μπαθολέ. Ξέρετε την γενεαλογία μου απ' έξω;...

— Οι δούκες της Βρετάνης, εξακολούθησε η Μοντανσιέ μ' ευθυμία, ήσαν ισότιμοι με τους δούκας της Λωρραίνης, από τους οποίους κατάγομαι εγώ.

(Ακολουθεί)

(Η σκηνή στο δικαστήριο. Δικαστής: Η ανθρωπότης. Κατηγορούμενοι: Ο Έρωτας και το Χρήμα).

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Πλησιάζετε, κατηγορούμενοι.

(Πρώτα προχωρεί ο Έρωτας με μορφή γυναίκας, με άκκιμους. Έχει λυγρή κορμωστασία, μάτια φλογερά και φορεί κατακόκκινο φόρεμα. Ακολουθεί το Χρήμα κατακλινώς με θόρυβο στο πάτωμα. Στέκονται ανέκφυρ στον Δικαστή, το οποίο τα μάτια πετούν λάμψεις στη θέα των κατηγορουμένων. Ο Δικαστής καλεί τον Έρωτα.)

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Πώς λέγεσθε;

ΕΡΩΤΑΣ. — Αγάπη — Έρωτας.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Ο ταξέρας σας;

ΕΡΩΤΑΣ. — Δεν τον γνωρίζω, όπως και την μητέρα μου. Άλλοι με επληροφόρησαν ότι η μητέρα μου λεγόταν Ωμορφιά, ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι ονομαζόταν Ήβη.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Πόσων χρονών είστε;

ΕΡΩΤΑΣ. — Ακριβώς δεν γνωρίζω, μά ξέρω πως είμαι πάντα νέα, ωμορφή και δροσερή.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Πού γεννήθηκες;

ΕΡΩΤΑΣ. — Στον Παράδεισο! Κάτω από μία συκιά.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Καλά! Κάθισε τώρα.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (άπευθυνόμενος στον άλλον κατηγορούμενο.) Έλα έσύ. Πώς λέγεσαι;

ΧΡΗΜΑ. — Χρρρρρήμα!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η μητέρα σου;

ΧΡΗΜΑ. — Φιλαργυρία.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Πόσων ετών είσαι;

ΧΡΗΜΑ. — Δεν είμαι πολύ ηλικιωμένος.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Πού γεννήθηκες;

ΧΡΗΜΑ. — Δεν θυμάμαι ακριβώς, μά απ' ότου γνωρίζω τον εαυτό μου, βρίσκομαι σ' όλον τον κόσμο, κλεισμένος μέσα σ' σιδερένια κιβώτια.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (άπευθυνόμενος στους κατηγορουμένους.) — Τι συμβαίνει; Γιατί τσακωθήκατε;

ΧΡΗΜΑ. — Κύριε Πρόεδρε, αυτήν έδω την κυρία, την γνωρίζω από πολύν καιρό. Συννά συνέθη να την βοηθήσω και να την συνδράμω. Πολλές φορές προξενήσαμε ζημιά ο ένας στον άλλο, μά, την αγάριστη, την βοηθοόσα πάντα, παρ' όλη της την κακία!

ΕΡΩΤΑΣ. — Κύριε Πρόεδρε, ο αντίδικός μου κρύβει τις κακότητες που διέπραξε εις θάρος μου.

ΧΡΗΜΑ. — Κακοήθης είσαι ού! Κύριε Πρόεδρε, διαμαρτύρομαι...

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Καλά, καλά. (Στην κατηγορούμενη.) Να είστε προσεκτική στάς εκφράσεις σας. Προχωρείτε. Ύστερα;

ΕΡΩΤΑΣ. — Κάθε φορά που μ' επισκεφτόταν, μούφερνε και την Συμφορά μαζί του και σε μένα και στους δικούς μου.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Ποιά είναι πάλι αυτή και τί ρόλο παίζει στην υπόθεσι;

ΕΡΩΤΑΣ. — Είναι η φίλη του κυρίου από δω!

ΧΡΗΜΑ. — Είναι αχώριστες φιλειάδες, κύριε Πρόεδρε. Έγώ δεν

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ
ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΥ ΙΣΜΕΤ
ΧΟΥΛΟΥΣΙ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Να μιλάς καλά! Δεν είναι τρόπος αυτός!

ΧΡΗΜΑ. — Η κυρία ώρμησε άπάνω μου με τό τόση της και λίγο έλειψε να με κομματιάσει, κύριε Πρόεδρε. Αύ ή κατάντησε χάρτινο και έξ αιτίας της γυρίζω τσακαλωμένος και κουρελιασμένος.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Ποιά ή άφορμή του καυθ σας; Γιατί δεν πιστεύω στά καλά καθούμενα να έγιναν όλ' αυτά.

ΕΡΩΤΑΣ. — Τσακωθήκαμε, κύριε Πρόεδρε.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Αυτό τό βλέπω. Για ποιόν λόγο τσακωθήκατε θέλω να μάθω.

ΕΡΩΤΑΣ. — Μιλούσα για τόν εαυτό μου...

ΧΡΗΜΑ. — Φυσικά πάντα για τόν εαυτό της μιλάει εκείνη...

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Σώπα έσύ!

ΕΡΩΤΑΣ. — Έλεγα, λοιπόν, ότι έγώ είμαι ικανή για πολλά πράγματα.

ΧΡΗΜΑ. — Αμα θέλω, μπορώ και τόν πιο άσκημο άνθρωπο να τόν παρουσιάσω καλλονή.

ΧΡΗΜΑ. — Σπουδαία τά λάχνα! Αυτό τό κάνω έγώ πολύ καλλίτερα...

ΕΡΩΤΑΣ. — Όταν θέλω, σχηματίζω οικογένειες, χτίζω σπίτια, γκρεμίζω σπίτια, καταστρέφω την οικογενειακή γαλήνη, προκαλώ έγκλήματα. Γιατί μ' ένα μου θλέμμα άλλωστε γίνονται και σκοτώνονται οι άνθρωποι, ο πιο φιλήσυκος γίνεται έγκληματίας και ο πιο ήμερος μεταβάλλεται σε άγριο θηρίο!

ΧΡΗΜΑ. — Κάλι τρέχει στά γύφτικα!...

ΕΡΩΤΑΣ. — Τί δεν μπορώ να κάνω; Μήπως ένα μου χαμόγελο δεν ξεπρολλάνει χιλιάδες ανθρώπους;

ΧΡΗΜΑ. — Κάλι τρέχει στά γύφτικα!...

ΕΡΩΤΑΣ. — Όλα τά καλά και τά αγαθά προέρχονται από μένα. Όλες ή δυστυχίες, ή γκρίνια και ή κακομοιριά δεν όφειλονται τάλη σε μένα; Άρκει να θέλω, για να κατακτήσω, όσπου να πής κίμνω, τά πάντα και τούς πάντας, μηδέ τής κυρίας έξαιρουμένης!

ΕΡΩΤΑΣ. — Με συγχωρείς πολύ... Σε γέλασαν, εκείνη που σου είπαν πως μπορείς να με κατακτήσης. Αμα δεν θέλω γώ!

ΧΡΗΜΑ (κάνοντας τόν χαρακτηριστικό θόρυβο του χρυσαφιού. Στόν Έρωτα.) — Έλα ώραία μου, μην κάνης νάζια. Έλα και θάχης τουαλέττες, μέγαλα, αύ (Συνέχεια σελ. 56)

την γνωρίζω. Όπου ή μά, εκεί και ή άλλη. Έγώ έχω φίλες τήν Εύμάρεια, τήν Χιδή, τήν Άνεσι και τήν Καλοτέραι.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Να λείπουν ή άοριστίες! Στό προ κείμενο! Γιατί τσακωθήκατε;

ΕΡΩΤΑΣ. — Κύριε Πρόεδρε, ό κατηγορούμενος...

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Και σεις είσθε κατηγορούμενη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Το Χρήμα με χτύπησε μ' όλη του τήν δύναμη στό κεφάλι και με τά δόντια του μού γρατσούνισε τά μάγουλα, τά τρυφερά μου μάγουλα, που όλος ό κόσμος μόλις τολμάει να τ' έγγίξη ανάλαφρα, σάν χαδί πεταλούδας...

ΧΡΗΜΑ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΕΡΩΤΑΣ. — Η προκομμένη!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Η προκομμένη!

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ REFIK AHMED SEVENGIL

Ήταν ένα παιδί δώδεκα ως δεκατριών χρονών. Στην αρχή, κανείς δεν ήξερε ποιός ήταν, ούτε από πού έρχόταν. Παρουσιάζονταν τις ώρες της μεγάλης κινήσεως της αποβάθρας, πλησιάζε τους ταξιδιώτες που κατέβαιναν με τά χέρια φορτωμένα από θαλίτσες, δέματα και καλάθια, κι έλεγε με συνεσταλμένη φωνή:

— Άφήστε με να μεταφέρω τά πακέτα σας, κύριε, ή: — Μπορώ να σας βοηθήσω καλή μου κυρία!.

Άλλα ζητούσε δουλειά έτσι στην τύχη. Γιατί, τό χλωμό μελαγχρόνιο και ζαρωμένο του πρόσωπο, έδειχνε τήν άδυναμία του να μεταφέρει όποιοδήποτε θάρος.

Σχεδόν όλοι οι ταξιδιωτές περνούσαν χωρίς να δίνουνε καμιά προσοχή σ' αυτή τή φοβισμένη φωνούλα, που ήταν όμοια με τό θόρυβο ενός κουκουπιού. Στην αρχή, οι συνηθισμένοι άχθοφόροι τής αποβάθρας διασκέδασαν μαζί του. Μία φορά, κατά τύχη, ένας γέρος ταξιδιωτής τό ευσπλαχνίστηκε και έκανε μία χειρονομία για να τού δώσει τις άποσκευές του, αλλά μερικοί άχθοφόροι πέσανε πάνω του και θέλησαν να τσακίσουν σάν κοριό αυτό τό παρεόσκτο παλινόπαιδο, που επινειρούσε να τούς κλέψη τό κέρδος τους.

— Δεν έχει αριθμό, κύριε! φώναζαν.

— Δεν έχει τό δικαίωμα να μεταφέρει άποσκευές στην αποβάθρα...

— Πήγαινε από δω, παλινόπαιδο, χάσου μέσα άπ' τά πόδια μας...

— Θα σκάσης και θα πάψης να στριφογυρίζης τριγύρω μας, σάν κ ά θ ο υ ρ ο ς;

Ό κοσμάκης γύρω έσκασε στά γέλια, άκούοντας αυτό τό τελευταία λόγια: Κάβουρας... Ήνε αλήθεια πές έμπαζε μ' έναν κάβουρα, που είχε παραστρατήσει στην έφηρα.

— Πώς σε λένε; τόν ρώτησαν γελώντας πάντα οι άχθοφόροι.

— Άλφ.

— Θα σε λέμε Κάβουρα Θές;

— Θέλω.

Αυτή ή άπάντησι του μικρού, τόν συμφίλωσε περιουσιεργά με τούς άχθοφόρους. Τό παιδί δεν έδινε πειά προσοχή σίς θριαίες, μη θέλοντας να δυσχερεστήση κείνους που τό πείραζαν. Ό άχθοφόρος με τά χοντρά γυμνά μπράτσα και τά μεγάλα μουστάκια, που είχε βαφτίσει Κάβουρα τόν μικρό, γύρισε στούς συντρόφους του και τούς φώναξε:

Μην εναπειράζετε αυτό τό παιδί. Άφήστε το να κερδίζει μαζί μας τό καθημερινό του ψωμί.

Ό πονόψυχος αυτός γίγαντας, ήταν ό άρχηγός τών άχθοφόρων τής αποβάθρας. Όλοι ήσαν αναγκασμένοι να υπακούουν σίς διαταγές του. Γι' αυτό σώπασαν άμέσως. Μά πολλοί άπ' αυτούς δεν ήσαν καθόλου εύχαριστημένοι άπ' αυτή τήν άπόφασι, γιατί δεν είχανε και τόσο πολλές δουλειές.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

— Άλλά χάρις στό σεβασμό που έδειχνε άπέναντι σ' όλους τούς άχθοφόρους, τή μετριοφροσύνη του και τήν υπακοή του, ό Άλφς ό Κάβουρας άγαπήθηκε σε πολύ λίγη διάστημα άπ' όλη τήν αποβάθρα. Η φοβισμένη έκφρασι του προσώπου του, καθώς και ή χλωμάδα του, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Τώρα φαινότανε γαρούμενος, άβλαβής, ήμερος, ήμερος και ήμερος.

ΑΛΗΣ
Κάβουρας

Βρισκότανε πάντα στην αποβάθρα τις ώρες τής άφίξεως και τής άναχωρήσεως τών πλοίων, βοηθούσε πρόθυμα στο μανουβράρισμα τών θαποριών, έδινε κι έλεγε τά παλαιά-ρια και τότε-τότε κέρδιζε μερικές δεκάρες, όταν τόν αφήναν να φορτωθή και να μεταφέρει κανένα πακέτο. Άλλά, στα χρόνια αυτά τής οικονομικής κρίσεως, έίτανε αρκετά δύσκολο να θρεβή επιβάτης, που θ' άποφάσιζε να ξεδύει λεφτά για τή μεταφορά του πακέτου του.

Όστόσο, στο μέρος που γινότανε η φόρτωση, υπήρχε δουλειά. Η μισθώσεσι και τά θαποριά, μεταφέρονε εκεί τά υλικά τών οικοδομών, τούβλα, σανίδια, χαλίκια άσπαστη.

Τά φορτηγά σταματούσαν μερικά μέτρα πειό πέρα άπ' τήν αποβάθρα με τήν όποια ένώνονταν με πλατείες σανίδες και οι άχθοφόροι, έχοντας μεγάλα πανέρια στη ράχη τους, πήγαιναν ερχόμενοι να εφορτώνοντας τά υλικά τών οικοδομών.

Η άπασχόλησι του Άλφς σ' αυτή τή δουλειά, ήτανε γι' αυτόν μία εύχολία. Μ' αυτή τή δουλειά εύρισκε τά μέσα ν' αγοράση κάθε έβδομό ένα ψωμί και τότε-τότε τού περισσεύαν και μερικά πιάστρα για λίγο λάδι.

Δεν είχανε όμως όλες τις μέρες δουλειά στην αποβάθρα. Κι' όταν είχε έλεύση, δεν μπορούσαν ν' άπασχολούνται όλοι οι άχθοφόροι. Γι' αυτό μερικοί άπ' αυτούς μάς διατίουνε στο σκοτεινό καφενείο που ήταν άπέναντι, και παίζανε χαρτιά, γύρω από ένα άκαστο τραπέζι. Άλλοι πάλι καθισμένοι στην άκρη τής θέλασσας, διασκεδάζανε βολίζοντας τά γυμνά πόδια τους στο νερό, μαλλώνοντας και ανταλλάγοντας διάφορες θριαίες. Καμιά φορά γαστριολιπούσαν όσοι δολοφόρες και τότε άγνοούσε πολύ νάβη ή νύχτα. Ό Άλφς ό Κάβουρας ήταν πάντα κοντά τους έτοιμος για κάθε θέλημα.

— Έμπρός, Κάβουρα, πήγαινε να σκαρφαλώσης σε κείνο τό κατάρτι.

— Πολλά καλά, μπάρμπα.

— Όχι, όχι, άς μην πάη. Μπορεί και να πέση. Καλύτερα είναι να κάνη μερικές τούμπες στη γη.

— Καλά, μπάρμπα.

— Ό Κάβουρας θά βοηθήη στη θέλασσα και θά δουμε πόσην ώρα θά μπορούση να μείνη κάτω άπ' τό νερό...

— Ναί, μπάρμπα.

Ό Κάβουρας μ' όλη του τήν κανεκτικότητα ήταν πολύ σέβητος. Σκαρφάλωνε σάν πιθήκος στα κατάρτια τών πλοίων, γλυστρούσε από τά παλαιάρια και λικνίζόταν στο κειό,

περπατούσε με τὰ χέρια στο χῶμα καὶ με τὰ πόδια στὸν ἀέρα. Ὅσο γιὰ τὸ κολύμπι, κανένας σχεδὸν δὲν μπορούσε νὰ τον ξεπερᾷ. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι, πού τὸν εἶχαν διὰ νὰ συναγωνίζεται κολυμπώντας, ἕνα καίκι. Μιά φορά, κάνοντας μακροβούτι, εἶχε κατατρομάξει ἐκείνους πού τὸν παρακολούθουν ἀπὸ τὴν ξηρά, πού φοβήθηκαν πὼς εἶχε πνιγῇ. Μὰ ξαφνικά, ἀναδύθηκε πολὺ μακριὰ κοροϊδεύοντάς τους. Ὅλοι τότε μείνανε κατάπληκτοι, θγάζοντας ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ :

- Εἶσαι ἕνα σπουδαῖο παιδί !..
- Μωμέ μπράβο κατόρθωμα !..
- Ὁ διάβολος σὲ βοηθεῖ !..
- Κατεργαράκο !..

Κουβαλώντας περήφανα κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη του τὸ ψωμί πού ἀγόραζε κάθε θράδυ, ἔλεγε τρέχοντας :

— Τὸ πηγαίνω στὴ μητέρα μου !

Καὶ ἐξαφανίζονταν στὰ σκοτεινὰ λιθόστρωτα στενά, πού ἀδελφούσαν στὴν πόλι. Ἐνα θράδυ, βλέποντάς τον νὰ πηδᾷ σὲ μὴν ἀπὸ τὶς ἀδειανὲς μαοῦνες πού λικνίζονταν στὴ θάλασσα καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ, τὸν ρώτησαν :

— Κόψουρα, δὲν θὰ πᾶς στὸ σπίτι σου ἀπόψε ;

— Ἦ μητέρα μου πῆγε ὑπὲρ τρία καὶ ἀφήσαμε τὸ σπίτι μας, ἀποκρίθηκε.

Εὐτυχῶς πού ὁ χειμῶνας εἶχε περάσει καὶ ὁ Κάθουρας μπορούσε νὰ κοιμηθῇ ὅπου ἤθελε.

Εἶχε δυὸ μεγάλες χαρές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μιά ἦταν νὰ ξαπλώνῃ ἀνάσκελα στὶς μαοῦνες καὶ νὰ κυττάζῃ τὰ λαμπερὰ ἀστέρια, ἀκούγοντας τὸν φλοῖσθο τῶν κυμάτων. Τότε ξεχνιόταν ὡρες ὁλόκληρες, ἀποθαυμάζοντας τὸν οὐρανὸ, ὀνειροπαλώντας καὶ κάνοντας διάφορες εὐχάριστες σκέψεις, δίγως τὸ κατανγκασιτκό καθῆκαν νὰ διασκεδάξῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ κἀνὴ διάφορες ἀστεϊότητες, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἡ δεύτερη χαρὰ του ἦταν νὰ στέκεται στὴν παραλία, πρῶτ καὶ θράδυ, τὶς ὥρες τῆς ἀφίξεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πλοίων καὶ νὰ κυττάζῃ τὰ παιδιά πού πηγαίνοντο ἀπὸ τὰ γειτονικά προάστια στὸ σχολεῖο τους. Ὁ Κάθουρας ἀφῆνε τότε τὴ δουλειά του, ὅσο διαστικὴ κι' ἂν ἦταν, καὶ πῆγαινε στὴν ἀποβάθρα, ν' ἀνακατευτῇ μετὰ τὸν πλῆθος τῶν ταξιδιωτῶν. Κύτταζε, μ' ἕνα εἶδος θαυμάτου ἐνθουσιασμοῦ, ὅπου ἀνακατευόταν ἡ εὐχάριστη καὶ ὁ θαυμασμός, τὰ παιδάκια καὶ τὰ κοριτσάκια, πού, μετὰ τὸν μαθητικὸν σάκκου των στὰ χέρια, περνοῦσαν μπροστά του, σπρώχνοντάς τον. Ὑστερα, ὅταν ἕνα πλοῖο ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα κι' ὅλο τὸ πλῆθος διαλυόταν, ξαναγύριζε θλιθερὰ τὴ δουλειά του, ἀφήνοντας ἕναν θαυτὸ στεναγμό.

Μιά μέρα, ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου, βλέποντας τὴν προσοχὴν μετὰ τὴν ὁποία ὁ Κάθουρας παρακολουθοῦσε στὴν ἀποβάθρα τοὺς μαθητὰς, πού πηγαίνοντο ἀπὸ τὰ γειτονικά προάστια, μετὰ τὴν σάκκα στὸν ὦμο, τὸν κάλεσε καὶ τοῦ εἶπε :

— Πέσο μου, λοιπόν, Κάθουρα, θάθελες νὰ σὲ γράψω στὸ σχολεῖο ;

— Ἀλλοίμονο !, εἶνε πειὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ μένα, ἀναστέρων ἐκεῖνος.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀκούστηκε μιά τρομαγμένη φωνή, πού τὴν ἀκολούθησεν ἕνας θόρυβος, σὰ νάπεφτε κάτι μέσ' στὴ θάλασσα. Ἀπὸ παντοῦ ἀρχίσανε ἀμέσως νὰ ρωτοῦν :

— Τί συνέβη ; Ποιὸς ἔπεσε στὴ θάλασσα ; Ποῦ ἔπεσε ;

Ὁ Κάθουρας, λυγίζοντας τὰ γόνατά του, ἀνοίξε δρόμον ἀνέμεσα στὸ πλῆθος καὶ προχώρησε νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῇ.

Ἐνα πλοῖο ξεκινούσε κεινὴν τὴν ὥρα. Ἡ κίνησι τοῦ ἔλικα ἀφῆνε μιά ἀφρισμένη γραμμὴ στὴ θάλασσα. Μιά μαθήτρια, φορῶντας μιά μαύρη ποδιά κι' ἕνα καπέλλο μετὰ χρυσὸ σιρῆτι, φώναξε :

— Ἡ σάκα μου, ἡ σάκα μου ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ εἶχε μέσα τὰ βιβλία μου !..

Τὸ πλῆθος, μαθαίνοντας πὼς δὲν εἶχε πέσει στὴ θάλασσα κανένας ἄνθρωπος, ἡσύχασε. Μὰ ἡ φωνὴ καὶ οἱ ὀδυροὶ τῆς μαθήτριας δὲν σταματοῦσαν. Ὁ Κάθουρας ἔρριξεν ἕνα βλέμμα γεμάτο ζήλεια νοσταλγία καὶ θαυμασμό, στὰ ρόδινα μάγουλα, στὰ καλοχτενισμένα μαλλιά καὶ στὰ κάτασπρα χέρια τῆς μαθήτριας καὶ, συγκινημένος μέχρι σημείου πού

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑ

Σύμφωνα με μιά στατιστικὴ στὸ Λονδίνο τὰ αὐτοκίνητα στικὰ δυστυχήματα αὐξάνουν κάθε χρόνο.

Στὰ τελευταῖα δέκα χρόνια ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τοῦ αὐτοκινήτου σὲ νεκροὺς καὶ τραυματίας φτάνει τὶς 500.000. Τὰ μισὰ περίπου ἀπ' τὰ δυστυχήματα αὐτὰ ἔγιναν τὰ τελευταῖα τρία χρόνια !

Ἐφέτος τὸν Ἀπρίλη ἔγιναν 18119 δυστυχήματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ 508 θανατηφόρα ! Τὸν ἴδιον μῆνα πέρσι τὰ δυστυχήματα ἦσαν 15.937, ἀπ' αὐτὰ δὲ θανατηφόρα τὰ 463 !

Ὁλόκληρος ὁ ἀγγλικὸς τύπος παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξη τῆς περιέργης ἀρρώστειας τοῦ Ἀλφρεντ Φρέντερικ. Ὁ Φρέντερικ κατάγεται ἀπὸ τὸ Μπίρμιγχαμ, εἶνε 56 ἐτῶν καὶ ἀπὸ 6 μηνῶν μένει σ' ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα νοσοκομεία τοῦ Λονδίνου, ὅπου οἱ γιατροὶ παρακολουθοῦν καὶ μελετοῦν τὸ φαινόμενο πού παρουσιάζει.

Ὁ Φρέντερικ ἦταν μυλεργάτης καὶ πρὶν 6 μῆνες τραυματίσθηκε στὸ χέρι. Σὲ λίγες μέρες εἶχε γεράσει καὶ φαίνονταν τοῦλάχιστο ἑβδομητάρης. Ἀλλ' ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ξαφνικά ἀρχισε νὰ ξαναεισέλθῃ καὶ πρὶν 15 μέρες φαίνονταν σὰν νέος 25 χρονῶν !

Τὸ φαινόμενο ἀναστάτωσε τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι δὲν ξέρουν πὼς νὰ τὸ ἐξηγήσουν.

Οἱ περιπατητὲς τοῦ Χάυδ-Πάρκ τοῦ Λονδίνου, βλέπουν ἕνε περιποιημένον νεκροταφεῖο. Εἶνε τὸ νεκροταφεῖο τῶν σκυλιῶν.

Τὸ 1880 ψόφησε ἕνα σκυλὶ τῆς δούκισσας τοῦ Καίμπριτζ, ἡ ὁποία τὸ ὑπεράγαυος. Γιὰ νὰ τὸ ἔχη κοντὰ τῆς ζήτησε καὶ πῆρε ἀδεία νὰ τὸ θάψῃ σὲ μιά γωνιά τοῦ Χάυδ-Πάρκ. Τὸ παράδειγμα τῆς δούκισσας μιμήθηκαν πολλοὶ ἀριστοκράτες κι' ἐτοί μετὰ καιρὸ γίνθηκε ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁλόκληρο νεκροταφεῖο, μετὰ θαυμάσια μαρμάρινα μνημεῖα.

δὲν μπορούσε ν' ἀνασάνῃ, εἶπε :

— Μὴν κλαῖς, σὲ παρακαλῶ. Θὰ πάω ἀμέσως νὰ σοὺ θρῶτὶ σάκκα σου !

Ὑστερα, θγάζοντας τὴν μπλούζα του καὶ πετάγοντάς τὴν μακριὰ, θούτξε στὴ θάλασσα.

Ὅσοι ἤξεραν τὴν ἐπιδειξίτητα τοῦ Κάθουρα στὸ κολύμπι, ἡσύχασαν καὶ ἀρχίσαν νὰ παρηγοροῦν τὴν μαθήτριά. Τὸ κακοφτιαγμένο κι' ἀδύνατο σῶμα τοῦ Κάθουρα ἐξασθεῖ.

Φανίσθηκε μέσα στὴ δίνη, πού ἀφῆνε πίσω του τὸ πλοῖο. Ὅλοι ἦσαν σκυμμένοι στὴν ἄκρῃ τῆς ἀποβάθρας καὶ περιμένανε νὰ δοῦν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς θουτιάς, θέθαιον ἀπὸ πρὶν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Κάθουρα. Σὲ λίγο ὅμως, μὴ βλέποντας τὸν Ἀλῆ ν' ἀναδύεται ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀρχίσαν νὰ νευριάζουν καὶ ν' ἀνησυχοῦν. Μὰ ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου τοὺς εἶπε :

— Εἶνε μιά ἀκόμα ἀπὸ τὶς συνηθισμένες του φάρσες. Εἶνε ἕνας διαβολεμένος κατεργαράκος. Μπορεῖ νὰ μείνῃ δέκα λεπτὰ κάτω ἀπ' τὴ θάλασσα, χωρὶς ν' ἀναπνέῃ.

Ὅσοι θυμῶντουσαν, μιά-δυὸ μέρες ἀργότερα, μετὰ τὴν μικροῦλη Ἀλῆ τὸν Κάθουρα, πού χάθηκε στὴ θάλασσα τῆς ἀποβάθρας, παρηγοριζόντουσαν λέγοντας :

— Ἦταν ἕνα γενναῖο παιδί !

— Τὸ θάρρος του, ἦταν τὸ ἴονο πράγμα πού εἶχε !

— Τί θὰ ἔκανε στὴ ζωὴ, τὸ δυστυχισμένο ;

Μονάχα μιά γυναίκα, μετὰ ἀναστατωμένα τὰ μαλλιά της, μετὰ ρούχα μαύρα καὶ κουρελιασμένα καὶ μισοτρελλῇ, ἐρχότανε καμμιὰ φορά στὴν παραλία, καθόταν στὴν ἄκρῃ τῆς ἀποβάθρας καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε σὲ κανένα, κύτταζε τὴ θάλασσα καὶ ἀκολουθοῦσε ἐπὶ πολλὴν ὥρα μετὰ μάτια της λευκὴ γραμμὴ πού ἀφῆναν πίσω τους τὰ πλοῖα ἐγκαταλείποντας τὴν ἀποβάθρα. Ἦταν ἡ μάνα τοῦ Ἀλῆ. Κύτταζε μετὰ τὸν πόνο τῆς θάλασσα πού τῆς πῆρε τὸ παιδί της, τὸ ἀμοῖρο κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε σιγανὰ, πονεμένα...

REFIK AHMED SEVENGIL

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΟΧΥΛΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΚΡΙΣΤΙ

Ὁ Ἐρκόλ Πουαρώ, ὁ διάσημος Βέλγος ντέτεκτιβ, ἔσχισε τὸ φάκελλο μιάς ἐπιστολῆς καὶ θρῆκε μέσα ἕναν ἄλλον πού ἔγραφε: «Π ρ ο σ ω π ι κ ῆ», «ἐ μ π ι σ τ ε υ τ ι κ ῆ». Αὐτὸ τὸν σκανδάλισε. Ἐσχισε λοιπόν καὶ τὸν δεύτερο φάκελλο καὶ διάβασε τὸ ἑξῆς γράμμα:

«Τσάρμαν Γκρήν, Μπάκς.

19 Μαρτίου 1938

Ἀγαπητὴ κύριε Πουαρώ,

Μιά παλιὰ καὶ καλὴ φίλῃ μου εἶχε τὴν ἰδέα νὰ με συμβουλευθῇ νὰ σὲ γράψω καὶ νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας γιὰ μιά καθαρὰς οἰκονομικὴ ὑπόθεσι. Πρόκειται γιὰ ἕνα σοβαρὸ ζήτημα πού με ἀπασχολεῖ πάρα πολὺ, μὰ δυστυχῶς, ἡ ἡλικία μου, τὰ νεῦρα μου καὶ ἡ ἀπνείε μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀσχοληθῶ μ' αὐτό. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἤθελα τὴ βοήθειά σας. Ἄν μπορήτε λοιπόν νὰ ἀναλάβετε μιά ἔρευνα ἐντελὸς ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος, γιὰτὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ δοθῇ σ' αὐτὴν καμμιὰ δημοσιότητα, ἀπαντήστε μου τὸ ταχύτερον.

Μετὰ τιμῆς

ΑΜΕΛΙΑ ΜΠΑΡΡΟΜΠΥ.

Ὁ Πουαρώ δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα. Εἶπε μόνο στὴν γραμματέα του νὰ ἀπαντήσῃ στὴν Ἀμέλια Μπαρρομπυ ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσί της καὶ ὅτι περιμένε τὶς σχετικὲς ὁδηγίες της.

Ἡ ἡμέρες ὅμως περνοῦσαν δίγως νὰ λαμβάνῃ καμμιὰ ἀπάντησι. Κι' ἀξάφνα, τὸ πρῶτ τῆς πέμπτης ἡμέρας ἐμαθε ἀπὸ τὴν γραμματέα του τὴν ἑξῆς εἴδησι:

Ἡ Ἀμέλια Μπαρρομπυ δὲν ἀπάντησε ἀπλοῦστατα, γιὰτὶ εἶχε πεθάνει! Οἱ «Τάιμς» ἐκεῖνο τὸ πρῶτ ἐδημοσίευσαν τὴν ἀγγελία τῆς κηδείας της. Ὅπως ἀνέφερε ἡ ἀγγελία, ἡ Ἀμέλια Μπαρρομπυ πού ἦταν ἐξῆντα ἐτῶν, εἶχε πεθάνει ξαφνικά τὸ προηγούμενον θράδυ.

— Ξαφνικά... ἔκανε ὁ Πουαρώ μ'

ἦσαν περιέργω μορφασμό.

Κι' ἀμέσως ὑπαγόρευσε στὴν γραμματέα του τὸ ἑξῆς γράμμα:

«Ἀγαπητὴ κυρία Μπαρρομπυ

Μολονότι δὲν ἔλαβα ἀκόμη καμμιὰ ἀπάντησι ἀπὸ μέρους σας, μιά καὶ ἐρίσκομαι κοντὰ στὸ προάστιό σας, θὰ σὲ ἐπισκεφθῶ τὴν προσεχῇ Παρασκευῇ, γιὰ νὰ μι-

Ζήτησε νὰ του ἐξιστορήσῃ πὼς εἶχε πεθάνει ἡ παρὰ-ξενὴ αὐτὴ γυναίκα.

λήσουμε γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας.

Μεθ' ὀπολιθμῶς κλπ.»

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρῶτ, ὁ Πουαρώ ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀξιότιμε κύριε,

Ἡ θεία μου, ἡ κυρία Μπαρρομπυ πέθανε προχθὲς καὶ συνεπῶς ἡ ὑπόθεσί της δὲν ἔχει περὶ καμμιὰ σημασία.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς

ΜΑΙΡΗ ΝΤΕΛΑΦΟΝΤΑΙΝ.»

Ὁ Πουαρώ χαμογέλασε.

— Δὲν ἔχει περὶ σημασία ; ψιθύρισε. Ἐμπρὸς γιὰ τὸ Τσάρμαν Γκρήν. Καὶ ἔλεπουμε.

Ἡ θύλα τῆς Ἀμελίας Μπαρρομπυ ἦταν ἕνα κουκλιτκό ἄσπρο σπιτάκι μ' ἕναν ἀριστοκρατικὸ κῆπο, συμμετρικὸ, καθαρό, σὰν κομποτέγνημα. Ἡ δυὸ δεινροστοχίες του ἦσαν πλασιασμένες μετὰ λουλούδια. Ἐνα μικρὸ μέρος μάλιστα τῆς δεξιᾶς δεινροστοχίας ἦταν στολισμένο στὴν ἄκρῃ μετὰ μιά σειρά ἀπὸ κοχύλια.

Ὁ ντέτεκτιβ χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ἔδωσε τὸ ἐπισκεπτήριο του στὴν ὑπὲρ τρία πού τὸ ἀνοίξε.

Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, μάλιστα, προχώρησε καὶ μπῆκε στὸν προθάλαμον.

Σὲ λίγο ὅμως, ὅπως ἦταν μόνος, διαισθάνθηκε ὅτι κάποιος τὸν κατασκόπευε. Γύρισε λοιπόν ἀπὸτομα καὶ εἶδεν ἕνα πρόσωπο σὲ μιά ὁμορφὴ νέα μετὰ μαύρα μαλλιά καὶ κατὰμαυρα μάτια.

— Εἰσθε δικηγόρος ! τοῦ εἶπε αὐτὴ ἡ νέα μετὰ μιά παρὰξενη φωνή. Ἦρθατε γιὰ νὰ θεσπιάσετε ὅτι ἡ κυρία μου δὲν ἤξερε τί ἔκανε καὶ ὅτι ὑπέκυψε σὲ διάφορες πιέσεις... Κι' ὅμως σὰς τὸ ὀρκίζομαι! Μόνη της ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὴν περιουσία της σὲ μένα. Καὶ θὰ δῆτε!... Θὰ τὴ πάω ἐγὼ. Ἡ περιουσία της εἶναι δική μου. Ἐτοί ἔχει ὥραιο στὴν διαθήκη της !...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀνοίξε μιά πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε μιά ὕψηλωση καὶ αὐστηρὴ γυναίκα.

— Κατρίνα ! ἔκανε σοβαρά.

Ἡ νέα μετὰ τὰ μαύρα μαλλιά κοκκίνισε καὶ κατέβηκε γρήγορα στὸν κῆπο.

Ὁ κύριος Πουαρώ ; εἶπε ἔπειτα στὸν ντέτεκτιβ. Εἶμαι ἡ κ. Ντελαφονταίν. Ὁ ἄνδρας μου!

Κι' ἔδειξε ἕναν μικρὸσωμ ἄνδρα πού εἶχε μὴ ἀδύνατα ἀπὸ πίσω της.

— Ἡ κ. Μπαρρομπυ ἦταν ἡ θεία μου, ἐξακοιλούσθη. Λοιπόν ; Σὰς εἶχε γράψει ; Ἄν θέλετε νὰ μάς πῆτε γιὰ ποῖο ζήτημα σὰς εἶχε γράψει, θὰ μπορέσουμε ἴσως...

— Δυστυχῶς, αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἦταν ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος... ἐξηγήσε ὁ Πουαρώ.

Κι' ἐπρόσθεσε :

— Εἶμαι ντέτεκτιβ !

Ὁ Ντελαφονταίν ἀφῆσε νὰ πέσῃ κατὰγῆς ἕνα ἀγαματάκι πού κρατοῦσε στὰ χέρια του. Μὰ κ' ἡ γυναίκα τοῦ τὰ εἶχε χάσει :

— Εἰσάστε ντέτεκτιβ ; ψιθύρισε. Περιέργω ! Τί σὰς ἤθελε ἡ θεία ;

— Λυπούμαι πολὺ, τῆς ἀπάντησε ὁ Πουαρώ, μὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορῶ νὰ σὲ πῶ τίποτε...

Κι' ἔκανε μιά ὑπόκλησι. Ἡ κ. Ντελαφονταίν τὸν συνώδευσε ὡς ἔξω.

— Ἀγαπᾷτε πολὺ τὸν κῆπο σας, τῆς εἶπε ὁ Πουαρώ.

— Ὁ, καί, τὸν περιποιῶμαι παραπολύ! ἔκανε ἐκείνη.

— Τὰ συγχαρητήριά μου!

Ὁ Πουαρώ ὄγῃε στὸν δρόμον καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τοῦ Τσάρμαν Γκρήν. Ἐκεῖ ζήτησε τὸν ἐπιθεωρητὴ Σάιμς. Ὁ ἀστυνομικὸς αὐτὸς ἦταν θαυμαστής τοῦ διασημοῦ ντέτεκτιβ.

Ὁ Πουαρώ τοῦ εἶδε τὸ γράμμα πού εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Ἀμέλια Μπαρρομπυ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ἐξιστορήσῃ πὼς εἶχε πεθάνει ἡ παρὰ-ξενὴ αὐτὴ γυναίκα.

— Ἀκούστε... τοῦ εἶπε ὁ Σάιμς. Ἡ Μπαρρομπυ ἀρρώστησε ξαφνικά ὕστερ ἀπὸ τὸ δειπνῶν τὴν ἐπιστάν σπασίμοι. Ἀμέσως φώναξαν ἕνα γιατρό, ὅταν αὐτὸς ἔφθασε, ἡ Μπαρρομπυ εἶχε πεθάνει. Οἱ Ντελαφονταίν τοῦ ἐξηγήσαν ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς. Μὰ ὁ γιατρός ἔ-

κανε αυτοψία και ανέκαλυψε ότι η Μπάρρομπυ είχε δηλητηριασθή με μία ισχυρή δόσι στριχνίνης.

— Άλήθεια ;

— Μάλιστα ! Ποιος τώρα της έδωσε το δηλητήριο ; Μυστήριο ! Ο γιατρός λέει ότι πήρε τη στριχνίνη λίγο πριν από τον θάνατό της. Πώς όμως ; Πρέπει να αποκλείσουμε ότι το δηλητήριο θρυσκόταν στα φαγητά του δείπνου, γιατί από αυτά έφαγαν όλοι : δηλαδή, μαζί με την Μπάρρομπυ, δείπνησαν και οι Ντελαφονταίν. Κι' έφαγαν ψάρι σουπα και τούρτα μήλα. Η Κατρίνα, η ψυχokόρη και νοσοκόμος της Μπάρρομπυ τρώει στο δωμάτιό της. Όσο για την υπηρέτρια, εκείνο το θράδυ έτοιμάσε το φαγητό, το άφησε στο τζάκι και έφυγε, γιατί είχε έξοδο...

— Μήπως έφαγε τίποτε άλλο ή Μπάρρομπυ ; ρώτησε ο Πουαρώ.

— Όχι. Πήρε μόνο ένα σκονάκι, πριν από το φαγητό, όπως πάντα, για τη χώνευσή. Της το έδωσε η Κατρίνα... Σήμερα μάλιστα μου είπε ο συμβολαιογράφος της Μπάρρομπυ ότι η διαθήκη της νεκρής είναι περιεργή. Αφήνει μόνο μερικές χιλιάδες στους Ντελαφονταίν και όλη την άλλη περιουσία της στην Κατρίνα... Ός αυτή τη στιγμή λοιπόν δεν έχω κανένα καμιά ενέργεια. Μά τώρα θα συλλογιστώ την ψυχokόρη της Μπάρρομπυ... Φαίνεται ότι αυτή είχε ή ένοχος ! Ωστόσο, ή έρευνές μας δεν τελειώσαν ακόμη.

— Ε, θέλεις, έκανε ο Γουαρώ. "Αν ανακαλύψετε τίποτε καινούργιο, τηλεφωνήστε μου...

Κι' αλήθεια, την άλλη ημέρα το πρωί, ο Σάιμ τηλεφώνησε του ντέτεκτιβ:

— Βρήκαμε ένα χαρτί με στριχνίνη κάτω από το στρώμα της Κατρίνας. Είναι φανερό πειά ότι αυτή δηλητηρίασε την Μπάρρομπυ. Η Κατρίνα τώρα βρίσκεται στη φυλακή. Ο Πουαρώ χαμογέλασε. Κι' άμέσως πήγε να δει στη φυλακή την «δηλητηριάστρια».

— Δεσποινίς, της είπε, πρέπει να με θεωρήτε φίλο σας. Θέλω να μάθω όλη την αλήθεια!

— Δεν δηλητηρίασα εγώ την κυρία μου! φώναξε η Κατρίνα με απόγνωση. Αυτό είναι μία σατανική παγίδα για να μη κληρονομήσω την περιουσία της!...

Ο Πουαρώ κατάλαβε ότι έλεγε την αλήθεια. Δεν ήταν τόσο άνοητη να δηλητηρίασε την Μπάρρομπυ τη στιγμή που ήξερε ότι θα την θεωρούσε άμεσως ως ένοχο...

Ο Πουαρώ δόηκε από τη φυλακή σπάζοντας το κεφάλι του για να εξιχνιάση αυτό το μυστήριο.

— Για να δούμε... έλεγε μέσα του. Κάτι έχω δει που μου έκανε εντύπωση... Μά τί είναι; Για να πάμε με τη σειρά τα γεγονότα. Η Κατρίνα... ή άγανία της για τα λεπτά, οι Ντελαφονταίν, ή ταραχή τους, ο προθαλαμος, ο κήπος... "Α! Αυτό είναι! Ο κήπος! Ο κήπος!...

Ο Πουαρώ έγραψε κάτι σ' ένα χαρτί και το έδωσε στον βοηθό του.

— Πήγαινε να μάθης ; του είπε, ποιος ψαράς του Τσαρμάνς Ι κρήν στέλνει ψάρια στη θύλα της Μπάρρομπυ. Όταν τον θρής να τον ρωτήσης αυτό που γράφω στο χαρτί...

— Υστερ' από λίγη ώρα, ο ύοηθός του γυρσε ολόχαρος.

— Έχετε δίκιο, κύριε Πουαρώ! έκανε. Βρήκα τον ψαρά! Μου είπε ότι εκείνο το θράδυ έστειλε μιάμιση δωδεκάδα στρείδια στη θύλα.

— Επί τέλους ! φώναξε ο ντέτεκτιβ.

Και τράβηξε για τη θύλα της Μπάρρομπυ. Η Μαίρη Ντελαφονταίν ήταν στη θεράντα με το καπέλλο στο χέρι, έτοιμη να βγεί έξω. Μόλις τον είδε, χλώμιασε. Φορούσε ένα φόρεμα που της πήγαινε υπέροχα.

— Έοεις ! έκανε κατάπληκτη μόλις είδε τον ντέτεκτιβ. Ξαναγυρίζετε, κύριε Πουαρώ;

— Ναι, της αποκρίθηκε εκείνος, ξαναγύρισα για να δώ τον κήπο σας. Από την πρώτη κιόλας ημέρα με γοήτευσε ή όμορφιά του, ή συμμετρία του. Ωστόσο, μία μικρή λεπτομέρεια μου φαίνεται ότι αποτελεί μία καθαρή παραφωγία...

Η Μαίρη Ντελαφονταίν σπρίχθηκε στα κάγκελλα της θεράντας για να μην πέση.

— Έλάτε, έκανε ο Πουαρώ, τα ξέρω όλα! Τα φαγητά που έτοιμάσε ή υπηρέτρια δεν ήσαν δηλητηριασμένα. Μά εκείνο το θράδυ ο άνδρας σας παράγγειλε στον ψαρά σας μία λιχουδιά για την αγαπημένη σας θεία: μιάμιση δωδεκάδα στρείδια... Είναι τόσο εύκολο να θάλη κανείς λίγη στριχνίνη σ' ένα στρείδι ! Την καταπίνει διά μιάς !

— Έλάτε, της είπε ο Πουαρώ, τα ξέρω όλα!

Μά, ύστερα με νουν τα κογχύλια... Δεν θέλησα να τα πετάξετε στον τενεκέ των σκουπιδιών, γιατί θα τον έβλεπε ή υπηρέτρια. Προτιμήσατε να στολίσετε με αυτά την άκρη μιας δενδροστοιχίας τ' ο δ κήπου. Μά δεν σ' έσωσαν...

Κι' έτσι όπως είνε λίγα, αποτελούν μία παραφωγία στην γενική συμμετρία του όμορφου κήπου σας. Κι' αυτή ή παραφωγία μου έκανε εντύπωση από την πρώτη στιγμή.

Η Μαίρη Ντελαφονταίν τώρα έτρεμε συγκορη.

— Θέλω να τα όμολογήσω όλα ! ψιθύρισε. Ναι... "Εγώ είμαι ένοχη. Ο άνδρας μου ήταν οικονομός της θείας και από χρόνια κερδοσκοπούσε με τους τίτλους της. Έτσι έχασε σχηματίσει μία μικρή περιουσία. Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι ή άρρωστη θεία μου θα μ' έσωσε. Μά μία μέρα έμαθα ότι είχε γράψει κρυφά σ' έναν ντέτεκτιβ.

Αφ'ηνε δέ γενική κληρονομία της την Κατρίνα.

— Κι' αποφασίσατε να δηλητηριάσετε την θεία σας και να ένοχοποιήσετε την Κατρίνα, θάζοντας την στριχνίνη στο δωμάτιό της. "Ετσι, όχι μόνο δεν θα μάθαινε κανείς τις ύποπτες επιχειρήσεις του άνδρός σας, αλλά θα κληρονομούσατε κι' όλη την περιουσία της Μπάρρομπυ !

— Την διακόμισαν λοιπόν διόλου αυτό το δύστυχο κορίτσι ;

— Την Κατρίνα ; έκανε με μίσος ή Μαίρη Ντελαφονταίν. Αυτό το παληκοκόριτσι !... Είναι μία κλέφτρα!...

Ο Πουαρώ κούνησε με περιφρόνηση το κεφάλι του.

— Είμαι βέβαιος, κυρία, της είπε, ότι δεν αγαπάτε στη ζωή σας παρά μόνο δυο πράγματα : τον άνδρα σας...

Τα χείλη της Ντελαφονταίν έτρεμαν.

—... Και τον κήπο σας ! Μά αυτός σ' έσωσε.

Κι' ο Πουαρώ ειδοποίησε τον Σάιμς να συλλάβη την Μαίρη Ντελαφονταίν και τον άνδρα της και ν' αφήση ήλεύθερη την άθωα Κατρίνα.

ΑΓΑΘΗ ΚΡΙΣΤΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Κι' ενώ τα ποντίκια έχορευαν, ο πάτερ - "Ιωσήφ σφύριζε και ο Φίλιππος διασκέδαζε. Τα θιβλία του μαθήματος είχαν ξεχαστεί έντε-

και ή πρόσκλησις του "Αρχιεπισκόπου είχαν ξεχαστεί έντε-

λως. Σέ κάποια στιγμή, σά να συνήλθε εξαφνα ο πάτερ - "Ιωσήφ, κύτταζε το ρολόι και είδε ότι είχε περάσει μισή ώρα ακριβώς μ' αυτά τα παιχνίδια !

Τι ντροπή !

"Εβγαλε τότε από την τσέπη του ένα μεγάλο άσπρο μαν-

τήλι, σκέπασε μ' αυτό αποφασιστικά το κλουβί και είπε:

— "Ελα ! "Ελα, παιδί μου. Χάσαμε πολλή ώρα... Φταίω εγώ... Μά αυτά τα ζωαράκια είναι τόσο παράδοξα, τόσο

διασκεδαστικά, ώστε ξεχνάω τα πάντα, όταν τα βλέπω να παίζουν και να χορεύουν. Κάνω άσχημα, πολύ άσχημα!...

Και θά'η δική ο "Πανιερώτατος να μ' επιπλήξη αυστηρά γι' αυτήν την μανία που μ' έχει πιάσει με τ' άσπρα πον-

τίκια.

Ο Φίλιππος πήρε τα θιβλία του με κάποια άποθυμ'α και την ώρα που ο πάτερ - "Ιωσήφ του έκανε μάθημα, νό-

μιζε πως έβλεπε τ' άσπρα ποντίκια να χορεύουν άναμεσα από τις σελίδες του θιβλίου και τα μάτια του.

Όταν το ρολόι σήμανε όχτώ, σηκώθηκε, μάζεψε τα θι-

βλία του και τα τετράδιά του και εξαγύρισε στην έπαυλη,

όπου τον περίμενε ή θεία "Αντωνία, χωρίς να θυμηθ'η κα-

θόλου την έρώτησι που σκόπευε να κάνει στον πάτερ - "Ιω-

σήφ.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΝΣΜΠΟΡΤ

Ο ζωγράφος καθόταν μπρός στον όκρίβαντά του, μέ-

σα στο άτελιέ του.

Η κατοικία του που θρυσκόταν στο έπάνω πάτωμα ενός μεγάρου της Βασιλικής "Οδού, μολοντί δεν ήταν μόνιμη ήταν ωστόσο πολύ κομψή και άνετη: Στους τοίχους, που ήσαν στρωμένοι με πολύχρωμα ύφασματα, κρεμώντουσαν διάφοροι πίνακες και σκίτσας που φανέρωναν χέρι καλού ζωγράφου.

Έπάνω στο τραπέζι και κάτω στο πάτωμα ακόμα ό-

πήγαν ένα σωρό φαγιάντσες ζωηρά ζωγραφισμένες με

λογής - λογής φυτά που έκαναν την αίσθησιν να μοιάζει

με μικρό άλσος, σκιερό και δροσερό.

Την διακόσμηση του δωματίου συμπλήρωναν πολλές ει-

κόνες άπάνω σε όκρίβαντες, διάφορα κομ-

ποτηνήματα, θιβλία και περιοδικά, σκορπι

σμένα εδώ κι' εκεί με την χαλαρή, συνηθισμένη

τάξι των καλλιτεχνών.

Σ' ένα χαμηλό ντιβάνι, στρωμένο μ' ένα

μικρό περσικό χαλί, ήταν έπιλωμένη ή κ.

Ένσμπορτ, ή γυναίκα του ζωγράφου. Νέα

και λεπτοκαμωμένη, με όρατα χαλαρή, ο-

στικά, με μαύρα μαλλιά, με μάγουλα κά-

πως ίσχνα και φλογισμένα απ' τον πυρετό,

φαινόταν πως μενεχόνη.

Με το ένα της χέρι υποβάσταζε από πίσω το κεφάλι της και με το άλλο κρατούσε ένα θιβλίο, στο οποίο έρριχνε κάθε τόσο μία ματιά. Φορούσε τουαλέττα λευκή με πλού-

σία μαύρα κεντήματα κι' ένα σάλι μαύρο κι' αυτό, της σκέπαζε τα πόδια.

Θά φαινόταν πολύ όραία αν δεν ήταν καταβεθλημένη απ' την άρρώστειά κι' αν δεν είχε στο πρόσωπό της τόσο περί-

λυπη έκφρασι.

Κάθε τόσο, έβηγε και τινάζονταν δολόκληρη.

Το ντιβάνι, όπου καθόταν, θρυσκόταν κοντά στο άνοιχτο παράθυρο, απ' το οποίο έμπαινε ο γλυκός και μυρωμένος

άέρας της άνοιξεως, σαλεύοντας τα μακρυά φύλλα ενός φοίνικος, ο οποίος έπλωνε τα κλαδιά του πάνω απ' το

κεφάλι της νέας γυναίκας.

Ο κ. Ένσμπορτ τελειώνει την ώρα εκείνη έναν πίνακα

που παρίστανε μία πολύ όραία οικογενειακή σκηνή και ή-

ταν άπορροφημένος στην εργασία του.

Τέλος, σε κάποια στιγμή, απέσπασε τα βλέμματά του

από το έργο του και είπε στην σύζυγό του με πολύ έν-

διαφέρον:

— Το ντιβάνι δεν είναι πολύ κοντά στο παράθυρο, Λαύ-

ρα ;

— Όχι, απάντησε ή κ. Ένσμπορτ με φωνή σβυσμένη.

Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς άερα. Κι' εδώ που κάθομαι με

δυσκολία αναπνέω.

— Μήπως είσαι πιο άρρωστη σήμερα ; ρώτησε ο ζω-

γράφος, συμπληρώνοντας συγχρόνως τον πίνακά του με

μερικές πινελιές.

— Ξέρω κι' εγώ... απάντησε ή νέα γυναίκα με φωνή

παραπονητική. Πότε είμαι πιο καλά, πότε πιο άρρωστη,

μά το βέβαιο είναι πως υποφέρω πάντοτε... Η άδυναμία

μου μεγαλώνει όλοένα...

Αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορείς ν' αποσπάσης το

μυαλό σου από τη λυπη σου... "Ο! αγαπητή μου Λαύ-

ρα, προσπάθησε να ξεχάσης λίγο. Νά, κάνε, να κάνω κι

εγώ: δοκίμασε να ξεχάσης με την εργασία...

— Δεν μπορώ να ξεχάσω, "Εδουάρδε... Όχι, δεν μπο-

ρώ... Ούτε και θέλω!... Είν' έτσι μ'ήνες σήμερα που έ-

χάσαμε τον θησαυρό μας, το αγαπημένο μας παιδάκι...

Η κακό κάναμε για να μ' έσωσε τιμωρήση τόσο σκληρά ο

Θεός !

— Αγαπημένη μου Λαύρα, μη μιλάς με τόση πίκρα !

είπε ο ζωγράφος. Κάνε λίγο θάρρος, σε παρακαλώ, για

την άγανή μου!... Κότταζε δεν σε παρηγορεί, δεν σε

ζωογονεί το εξάισιο αυτό πανόραμα που αντικρύζεις απ'

το παράθυρο... Τι ύπεροχο πρωινό!... "Ακού πως κε-

λαιδούν τα πουλιά!... Πώς μοσχοβολάει ο άέρας από

την άνοιξη!... Τα γιασεμιά και τα τριαντάφυλ-

λα !... Δες τί λαμπρό που είναι το φώς

του άνοιξιακού ήλιου και πώς χρυσώνει

τα όραία λουλούδια του άντικρυσού κή-

που.

— "Α! για μένα δεν υπάρχουν πειά ούτε

λουλούδια ούτε πουλιά, ούτε τρία τέλ-

η! είπα ή κ. Ένσμπορτ χύνοντας άφθονα

δάκρυα.

— Να συλλογίζεσαι τη ζωή, αγαπημένη

μου Λαύρα, αντί να σκέφτεσαι ελπίδες τον

θάνατο!... Συλλογίσου τόσα και τόσα παιδιά που ζουν μονάχα για να υποφέρουν. Συλλογίσου τη ζωή της δυστυχισμένης εκείνης μικρούλας για την οποία σου μίλησα κι η οποία μου πούλησε το αγαλματάκι...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο κ. "Ενομπορτ έρριξε ένα θλέμμα στον Κουασιμόδο, ο οποίος ήταν τοποθετημένος τιμητικά στη μέση ενός τραπεζιού, μ' ένα κομμάτι κόκκινο θελοδο από πίσω για να φαίνεται καλλίτερα.

— Μου κίνησε πολύ το ενδιαφέρον αυτό το κοριτσάκι, εξακολούθησε ο ζωγράφος, όχι όμως όσο τ' αγοράκι. Νά το έθλεπε, Λαύρα!... Μά δεν ξέρεις πόσο μοιάζει του παιδιού μας. Έχει την ίδια ηλικία και τί περίεργο! το λένε κι' αυτόν Φίλιππο...

— Το ίδιο όνομα! είπε η κ. "Ενομπορτ. Πραγματικά περιεργή σύμπτωση. Άπορώ όμως πώς μπορεί ένα παιδί του δρόμου να μοιάζει τόσο με τόν άγγελο μας...

— Δεν είναι διόλου παιδί του δρόμου ο Φίλιππος, αγαπητή μου, απάντησε ο ζωγράφος. Είναι ώριος, λεπτοκαμωμένος και πολύ ευγενικός. Θα τον ίδης άλλως τε και θα κρίνης μόνη σου... Θάρρη χωρίς άλλο σήματα έδω μαζί με τη μικρή του φίλη... Το φτωχό το κοριτσάκι θέλει τόσο να πουλήση την "Εσμεράλδα! Το αγοράκι πάλι θέλει να δη τις εικόνες μου... Μου φαίνεται μάλιστα πώς έχει μεγάλη κλίση στη ζωγραφική... Νά το έθλεπε πώς με κύτταζε με τα ώρατα του γαλανά μάτια...

— Μπα! Κι' αυτό έχει γαλανά μάτια!...

— Ναι, γαλανά πολύ θαθεία που μοιάζουν με μενεξελιά, ακριβώς όπως ήταν τα μάτια του παιδιού μας... Και τα μαλλιά του είναι όμοια, πυκνά, καστανά και σγουρά. Φυσικά, τα ρούχα του είναι φτωχικά... Άλλά είναι πολύ καθαρά και το σύνολο αυτού του παιδιού έχει κάποια φρεσκάδα. Μου φαίνεται πώς είν' αδύνατο να το δη κανείς και να μ'η τ' αγαπήση...

Ο κ. "Ενομπορτ μιλούσε ακόμα έκθειάζοντας τα χαρίσματα του Φίλιππου, όταν εξαφνιά ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα ακούστηκε. Ο ζωγράφος έτρεξε κι' άνοιξε και μπήκαν μέσα τα δυο παιδιά, πιασμένα από το χέρι... Ήσαν συνεσταλμένα, αλλά όχι και αδέξια.

— Βλέπετε, κύριε, σάς έφερα και τη Δέα, είπε ο Φίλιππος περιήφανος για το κατόρθωμά του.

Ο Φίλιππος φάνηκε στον ζωγράφο ακόμα πιο ώμορφος από χθές. Τα μάτια του σπινθηροβολούσαν και η μπούκλες των μαλλιών του έπεφταν στο κάτωσπρο παιδικό μέτωπό του.

Η θεία Άντωνία του είχε φορέσει τα καλά του ρούχα, άσπρη μπλούζα και θαλασσί παντελόνι. Με το ένα χέρι κρατούσε το ψάθινο καπέλλο του και με το άλλο έσφιγγε το χέρι της Δέας, σαν να φοβόταν μήπως του φύγη.

Το ροδόχρωμο προσωπάκι του κοριτσιού δεν είχε πειρά την χθεσινή γεμάτη θλίψη κι' άνησυχία έκφραση.

Άπεναντίας, φάνεραν έλπίδα και χαρά.

Ήταν τόσο χαριτωμένη η Δέα με το έλαφρό χαμόγελο, που μισάνοιγε τα χείλη της και με το δειλό ύψος της, που δεν είχε όμως τίποτε το υποκριτικό ή το άκαλασθητό! Με το ένα της χέρι κρατούσε το καλαθάκι της μέσα στο οποίο θριασκόνταν η "Εσμεράλδα με την πολύχρωμη στολή της χορευτριάς, έχοντας δίπλα της την γίδα της με τα χρυσά κέρατα.

Ο κ. "Ενομπορτ υποδέχθηκε με πολλή χαρά τα παιδιά κι' έπειτα τα παρουσίασε στην σύζυγό του, λέγοντας:

— Αυτά είναι, Λαύρα, τα μικρά μοντέλλα μου.

Η κ. "Ενομπορτ έρριξε μια άφηρημένη ματιά σ'η Δέα, αλλά μόλις είδε τόν Φίλιππο, τα μαύρα και μελαγχολικά της μάτια, προσηλώθηκαν στο πρόσωπό του, το οποίο έκύτταζε επί πολλήν ώρα με θαθεία συγκίνηση και ζωηρή έκπληξη.

Δεν πρόφερε λέξι, αλλά έπειτα από μερικές στιγμές, γύρισε άλλοι το κεφάλι της, σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της κι' άρχισε να κλαίει.

Ο κ. "Ενομπορτ έπηρε τότε τα παιδιά στην άκρη του δωματίου για να μη λυπηθούν, βλέποντας τη γυναίκα του που έκλαιγε.

Προσπάθησε μάλιστα να τους δώση θάρρος μ' ένα σωρό περιποιήσεις.

Τους έδειξε δ,τι αξιοπερίεργο υπήρχε στο δωμάτιο, τους έξηγησε τις εικόνες του και τους είπε τί περίστανε η κάθε μία, τους έδειξε τα φυτά και τα λουλούδια και τους προσέφερε γλυκίσματα και φρούτα.

Έβγαλε κατόπιν την "Εσμεράλδα από το καλάθι της Δέας, έβαλε στην θέσι της ένα χαρτονόμισμα τών πέντε

δολλαρίων και τοποθέτησε το αγαλματάκι στο ίδιο τραπέζι με τόν Κουασιμόδο σαν συμπληρωμά του.

Έλεος, όταν είδε ότι τα παιδιά ξεθάρρεψαν αρκετά, έβαλε καθαρό μουςαμά στον όκρίσαντά του και άφου έπε στον Φίλιππο και στη Δέα ότι θα τους ζωγράφιζε, τους τοποθέτησε μπροστά του...

Στην άρχή ο Φίλιππος ήταν κάπως άνησυχος. "Ήθελε να πηγαίνει κοντά στον ζωγράφο για να δη πώς ζωγράφιζε και συγχρόνως ή έπιθυμία να μείνη άκίνητος και να ποζάρη καλά του προξενούσε την άνησυχία εκείνη που την έξεδήλωνε με ακούσιες νευρικές κινήσεις.

Έπί τέλους κατώρθωσε να έπιβληθή στον εαυτό του και να ποζάρη τόσο καλά, όσο κι' η Δέα, η οποία στεκόταν άκίνητη σαν άγαλμα, συνηθισμένη καθώς ήταν να ποζάρη, γιατί είχε χρησιμεύσει πολλές φορές ως μοντέλλο στον πατέρα της.

Ένώ ο κ. "Ενομπορτ ζωγράφιζε, άποροφθήμενος όλοκληρος από την εργασία του, η σύζυγός του είχε τραβήξει μια πολυθρόνα κοντά του και, άφου κάθισε σ' αυτήν, άρχισε και πάλι να κυττάζη τόν Φίλιππο.

Ο ζωγράφος ήθελε να περάση πολύ εύχάριστα για τα παιδιά η πρώτη αυτή επίσκεψή τους για να έπιθυμήσουν να του ξαναπάνε.

Γι' αυτό, χωρίς να διακόπτει καθόλου τη δουλειά του, τους μιλούσε με πολλή γλυκύτητα και τους ρωτούσε για διάφορα πράγματα. "Ήθελε πρό πάντων να μάθ πώς ο πατέρας της Δέας την είχε αφήσει να πάη στο άτελει του, και έπειτα από πολλές έρωτήσεις, κατώρθωσε να κάνει τη μικρούλα να του πη ότι είχε πάρει την σχετική άδεια από τόν πατέρα της για να κερδίση αρκετά χρήματα κι' έτσι να μπορέση να αγοράση ο φτωχός καλλιτέχνης τόν "Ανθρπο που γελάει", τού Ουγκώ.

Ο καυμένος ο πατέρας πόσο το θέλει αυτό το θλιό! είπε η Δέα. Θαυμάζει πολύ τόν Βίκτορα Ουγκώ κι' έπειτα, καθώς λέει, η εικόνες του θιβλίου αυτού είναι πολύ ώραιες...

Ένώ η Δέα διηγώταν την συγκινητική της ιστορία, ο κ. "Ενομπορτ κύτταζε την σύζυγό του.

Εκείνη, άν και κύτταζε πάντα τόν Φίλιππο, άκουσε ωστόσο τη Δέα μ' ενδιαφέρον και προσοχή. Το πρόσωπό της δεν ήταν πειά τόσο μελαγχολικό.

Επειτα από δυο ώρών ζωγραφική, η οποία, έννοείται, έγινε με πολλά διαλείμματα άναπαύσεως, ο καλλιτέχνης είπε στα δυο μοντέλλα του, ότι δεν τα χρειαζόταν πειά για την ημέρα εκείνη.

Τότε πρέπει να πηγαίνουμε, είπε ο Φίλιππος ρίχνοντας ένα θλέμμα στον μουςαμά, άπάνω στο όποιο φανόταν άμυδρά τώρα το σχέδιο της μορφής του και της Δέας. Θα ήθελα πολύ να μείνω έδω και να σάς θλέπω που ζωγραφίζετε, αλλά σήμερα δεν μπορώ. Έχω αφήσει τα λουλούδια μου στη Σελίνα και πρέπει να πάω να τα πάρω να τα πουλήσω.

Κι' εγώ έχω αφήσει το Χόμο σ'ης Σελίνας, έπρόσθεσε η Δέα. Κοιμάται κάτω απ' το τραπέζι της. Τού ελπώ να με περιμένει... Πρέπει να πάω να τόν πάρω... Άλλοιώς θα θαραθ...

Ναι, να πάτε, παιδιά μου, τους είπε ο ζωγράφος. Άλλά σάς περιμένω χωρίς άλλο και αύριο... Νά, πείτε τώρα αυτό, γιατί σταθήκατε τόσο φρόνιμα...

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, πρόσφερε στα δυο παιδιά από ένα καινούργιο δολλάριο.

Ο Φίλιππος γέλασε χαρούμενος και είπε:

— Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε... Όλη την ημέρα να πουλούσα λουλούδια δεν θα κέρδιζα τόσο πολλά.

Συγχρόνως η Δέα στριφογύριζε το χαρτονόμισμα στα χέρια της και το κύτταζε από παντού σαν να ήθελε να θεσβαιωθή πώς ήταν πραγματικό κι' όχι δημιούργημα της φαντασίας της.

— Ένα δολλάριο! Πέντε φράγκα! είπε με χαρά, άφου συνήλθε κάπως. Ένα δολλάριο! Φτάνει, κύριε, για ν' αγοράσω το θιβλίο...

— Όχι, παιδί μου, δεν το φαντάζομαι... Άλλά αύριο, που θα ξανάρθης, θα σοι δώσω πάλι άλλα τόσα...

Μπορώ, κύριε, ρώτησε η Δέα με κάποιο δισταγμό να σάς φέρω κι' ένα γκρουπ τού πατέρα μου για να το δη; Είναι πολύ ώμορφο... Παριστάνει τούς "Εργάτες της Θαλάσσης"... Νά σάς τ' φέρω...

Βέβαια, παιδί μου να μου τ' φέρης... Θέλω πολύ να το δω... Κι' άν δεν τ' αγοράσω εγώ θα τ' αγοράση κανένας φίλος μου. (Άκολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Αυτό το έγγραφο, μολονότι ο κ. "Ωπικ έχει την λεπτότητα να μ'η αναφέρη σ' αυτόν τόν θετό γυιό του, έξηγει πολλά πράγματα. "Όχι πώς δικαιολογεί τόν Μπωντελαίρ για τις αθადείες του, μά δείχνει πόση άσυμφωνία χαρακτήρων υπήρχε μεταξύ τών δυο άνδρων.

Η διαθήκη τού στρατηγού "Ωπικ, μολονότι από λεπτότητα ή μακαρίτης δεν άνέφερε καθόλου σ' αυτήν τόν όνομα τού θετού γυιού τ'ου, έξηγει πολλά πράγματα με τ' όφους που είναι γραμμένη. Δεν δικαιολογεί βέβαια τόν ποιητή για τις αθადείες του, μά μάς δίνει να καταλάβουμε μέχρι πού'ναι σ'ημείου ήταν αδύνατη κάθε συμφωνία μεταξύ τών δυο άνδρων.

Άς παραθέσουμε ωστόσο ένα ακόμα άποσπασμα από την διαθήκη.

"Συνιστώ σ'η φροντίδα τών φίλων μου την πολυσταγμένη μου σύζυγο, η όποια, επί τριάντα δόκλιρα χρόνια, θρίσκονταν πάντα στο πλάι μου, τρυφερή κι' άφωσιωμένη, πράγμα που συνετέλεσε έξαιρετικά να γίνη εύκολη για μένα η εξάσκηση τών ύψηλών μου καθηκόντων, πρό πάντων στο έξωτερικό, όπου ή χάρις τού πνευμάτος της και ή ευγένεια τών τρόπων της έβιαν στο σαλόνι της μια γοητεία, την όποια όλοι άναγνώριζαν μ' εύχαρίστησι.

"Αφιερώνω μ' αυτήν την τελευταία μου σκέψιν και καταφεύγω εις τούς κόλπους τού Πλάστου μου".

Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία, ότι η Καρολίνα ήτανε καλή σύζυγος. Γι' αυτό και ή θλίψη της για τόν θάνατο τού άνδρος της ήταν ειλικρινής.

Μά, μαζί με την θλίψη αυτή, άνακατευόταν και κάποια άνησυχία για τόν μέλλον. Κι' αυτό γιατί ο στρατηγός ή-ταν χωρίς περιουσία, έπειδή άφιέρωνε πάντοτε στα "Έξοδα παραστάσεως", όσα χρήματα τού περίσσευαν από τ'α εισοδήματά του. Έτσι ή χήρα του που ή είχε στο έξης μια σύνταξη 5.000 φράγκων έτησίως (100.000 περίπου δραχμών) θα ζούσε άρκετα περιορισμένη, έπειτα από τόν πλούτο μέσα στον όποιο είχε ζήσει ως τότε.

Προβλεπτική καθώς ήταν, άποφάσισε ν' άποσπυρθη σ'όν "Όνφλερ, όπου ο σύζυγός της, μερικά χρόνια προητέρω, είχε χτίσει, στην άκτ'η, ένα μικρό καλοκαιρινό σπίτι. "Η πώλησις μερικών επίπλων, καθώς και τών άλόγων και τών ίμαξιών τού συζύγου της, για την όποια φρόντισε ο Μπωντελαίρ μαζί με τόν μαίτρ ντ' ότέλ του πατριού του, άτέδωσε καμιά τριανταριά χιλιάδες φράγκα (180.000 περίπου δραχμές).

Συγχρόνως ή χήρα "Ωπικ ζήτησε μια πρόσθετη σύνταξη και ο αυτοκράτωρ της την έδωσε, αυξάνοντας τó εισόδημά της κατά 6.000 φράγκα.

Έτσι, παρ' όλη την θλίψη της, ή Καρολίνα κανόνισε τα πράγματα μια χαρά.

Γιά τόν ποιητή ο θάνατος τού πατριού του ήταν όπως είπε ο ίδιος "ένα πράγμα έπίσημο σαν μια άνάκλησις εις την τάξιν."

Ός τότε ή σκληρότης του άπέναντι της «φτωχής μητέρας» τού είχαν κάποια δικαιολογία.

Μά τώρα ή δικαιολογία αυτή δεν υπήρχε πειά. "Η πρώτ'η σκέψιν τού ποιητού, μόλις πέθανε ο πατριός του, ήταν ότι στο έξης αυτός μόνο είχε ύποχρέωσι να εξασφαλίσ'η την εύτυχία της μητέρας του. "Όλα όσα είχε κάνει ως τότε — άφρονισιά, έγωισμός, προστυχίες, θιασιότητες — όλα αυτά τού άπαγορευόντουσαν στο μέλλον.

Και πραγματικά, από εκείνη την ημέρα, ο τόνος τών

σχέσεων της μητέρας και τού γυιού έγινε πιο γλυκός, πιο τρυφερός.

Ήταν τάχα ένα πράγμα καινούργιο αυτό; "Όχι, ήταν μάλλον μια λαχταρισμένη έπιστροφή στο πολύ μακρυνό παρελθόν, μια έγκατάλειψις της καρδιάς στα αίσθήματα, τα όποια στην πραγματικότητα δεν είχαν πάψει να υπάρχουν ποτέ, μά που ή περιστάσεις τα είχαν καταπνίξει επί πολλά χρόνια.

Έν τούτοις, παρ' όσα κι' άν λ'η ο Μπωντελαίρ, ή φροντίδα τών νέων του εύθυνών δεν ήταν ο μοναδικός λόγος της μεταβολής της στάσεώς του.

Υπήρχαν και δυο άλλοι λόγοι, άν όχι καλλίτεροι, τούλάχιστον πιο θαθείς: ο πρώτος είναι ότι με τα χρόνια και τις άναποδιές της ζωής τα αίχμηρά σημεία τού χαρακτήρος τού ποιητού είχαν ισώσει κάπως.

Κι' ο δεύτερος, ότι δεν είχε πειά καμμία αίτια να είναι ζηλότυπος: ή μητέρα του τού άν'ηκε πειά άποκλειστικά, όπως τόν καιρό που ήταν παιδί.

Αυτό είναι τόσο αληθινό, ώστε ή φαντασία του ξαναγύριζε τώρα μ' ένα είδος δδνηρής χαράς προς τις άναμνήσεις τού μακρυνού παρελθόντος, προς τó έξοχικό σπιτάκι τού Νείγυ, και πιο μακριά ακόμα, προς τόν καιρό τών περιπάτων τού Λουξεμβούργου, προς την εικόνα τού πραγματικού τού πατέρα.

Σχετικώς με τόν πατέρα αυτόν που ελάχιστα τόν είχε γνωρίσει, τού συνέβαινε συχνά τώρα να ρωτάη τη μητέρα του, σαν να είχαν σβύσει τα τριάντα χρόνια της θασυλείας τού "Ωπικ, σαν να μη λογαριάζόντουσαν για τίποτε.

Μια μέρα ο ποιητής άνακάλυψε ένα πορτραίτο τού πατέρα του.

Τό κρέμασε πάνω απ' τó γραφείο του και τó άρρησε εκεί για πάντα.

Την άγάπη αυτή μητέρας και γυιού που είχε ξαναζωντανέψει προσπάθησαν να την ταραξούν μερικοί φίλοι τού στρατηγού "Ωπικ, και πιο πάντων κάποιος κ. Ευών, ο όποιος πηγαινε συχνά στο "Όνφλερ.

Η χήρα "Ωπικ, άπηρεασμένη απ' αυτόν τόν κύριο, θέλησε να κατακρίνη τόν γυιό της για τó «καταραμένο θιβλίο» του, για τ'α "Άνθη τού Κακού» δηλαδή.

Μά ο ποιητής θύμωσε, πάντως πιο ήμερα απ' ότι θα θυμόμεν άλλοτε και ή μητέρα του άράκισε τις σχέσεις της με τόν κ. "Ευών.

"Άλλος έπικρίτης τού ποιητικού έργου τού Μπωντελαίρ ήταν ο άθόος Καστίν, ο εφημέριός τού "Όνφλερ. "Ο κληρικός αυτός, άφου ζήτησε μόνος του από τόν Μπωντελαίρ ένα αντίγραφο τών "Άνθων τού Κακού, τó πέταξε κατόπιν στις φλόγες τού τζακιού του, πράγμα που, όπως είπα τότε ο ποιητής, μόνο οι τρελλοί τó κάνουν στην εποχή μας.

Μά ή μητέρα τού ήταν καλή χριστιανή κι' ή χειρονομία αυτή τού εφημερίου την άποσύχησε κάπως. Συγχρόνως όμως δεν παρέμεινε άσυγκίνητη από τη φίλη που είχε άρχισει ν' άπλώνεται γύρω από τόν γυιό της. Υπερφηανεύσαν ίσως κατά θάθος γι' αυτόν.

Έτσι ή χήρα "Ωπικ έμενε τώρα στο σπιτάκι της της άκτ'ης, όπου είχε ένα κήπο με ύπεροχη θέα. "Ο Μπωντελαίρ, όταν πηγ'ε εκεί για πρώτη φορά για να τη φιλήση, έκανε τó σχέδιο να πηγαίη κάθε τόσο να μείνη άρκετές ημέρες.

(Άκολουθεί)

Η κατωτέρω συναρπαστικές «Αναμνήσεις» του "Η-αρχ Κάρρολ, το μεγαλειότερο θιασάρχου του κόσμου και διευθυντού του περιφημότερου θεάτρου του Μπρόντγουοϊ, του «Βάνιτς», που είναι πασίγνωστο για την εκπληκτική άμορφη των γκερλς του, μας δίνουν μια σαφή και ακριβή ιδέα του τρόπου με τον οποίον οι "Αμερικανοί θεατρικοί επιχειρηματίες ανακαλύπτουν τις αληθινά πεντάμορφες γυναίκες, τις νεώτερες «Αφροδίτες» που παντρεύονται πολυκατομιμουσικούς και περνούν μια φαντασμογραφική ζωή με μυθολογικές περιπέτειες.

Τό να θρή κανείς μία όμορφη γυναίκα ήταν και είναι πάντα μία δύσκολη δουλειά. Μά το να ανακαλύψει κανείς την πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου, είναι κάτι σχεδόν ακατόρθωτο. Κι όμως είχα την τύχη να πραγματοποιήσω πολλές φορές αυτό το ιδανικό.

Από την αρχή κιόλας της σταδιοδρομίας μου είχα βάλει την έξης φωτεινή επιγραφή επάνω από την «είσοδο των ήθοποιών» του θεάτρου:

«Από δω περνούν τα ωραιότερα κορίτσια του κόσμου.»

Αυτό έδειχνε καθαρά τις μεγάλες φιλοδοξίες μου.

Η σχέσεις μου τώρα με τις ωραιότερες γυναίκες της εποχής μας που θα πάρουν άργότερα από τους ιστορικούς μια ζηλευτή θέσι δίπλα στις Πομπαντούρ, στις Ντυμπάρν και στις Χάμιλτων, μ' έπεισαν, ότι η άρετή και η καλλονή είναι διαφορετικά πράγματα.

Και τώρα θα θέλετε να μάθετε πώς καταφέρνουμε εμείς οι "Αμερικανοί να βρίσκουμε τόσο όμορφες χορεύτριες; Θά σάς απαντήσω αμέσως. Η "Ηνωμένες Πολιτείες είναι τόσο μεγάλες όσον σχεδόν και η Ευρώπη κι' έτσι η υποψήφιας καλλονές συγκεντρώνονται με άγγελίες στις έφημερίδες και με σχετικές ειδήσεις από το ραδιόφωνο. Επίσης, ένα τρίτον μέρος είναι η «έγκυκλιος» που κυκλοφορούν σ' όλο τον κόσμο και συνιστούν στά πρακτορεία μας και στις περιοδεύοντας αντιπροσώπους μας το «κυνήγι της καλλονής». Συνήθως, σε μία τέτοια άγγελία μας για μία μέλουσα πρωταγωνίστρια του «Βάνιτς», απαντούν αμέσως 5.000 περίπου κορίτσια. Καμιά φορά, παρουσιάζονται και 6.000! Το αποτέλεσμα της επιλογής είναι περίεργο. "Αλλοτε καταφέρνω να ξεδιαλέξω από τις 5.000 υποψήφιους καμιά τριανταριά ώρες κορίτσια κι' αλλοτε μόνο καμιά δεκαριά. Πολλές φορές έχω τύχη να δω μέσα σε πέντε εβδομάδες δέκα περίπου χιλιάδες κορίτσια και να διαλέξω από αυτά μόνο ένα, τα όποια άλλως τε περιώρισα κατόπιν σε πνήντα.

Με ποιόν τρόπο τώρα γίνεται αυτή η επιλογή; Έχω πάντα ωρισμένους αισθητικούς κανόνες για τις αρμονικές διαστάσεις του γυναικείου σώματος. Κι' αυτούς τους κανόνες ξέν τους έβγαλα από το κεφάλι μου, αλλά ύστερ' από μακροχρόνιες παρατηρήσεις. Η ώραίειες ρες γυναίκες της "Αμερικής λοιπόν μου έδωσαν τα ακόλουθα μέτρα της ιδεώδους καλλονής:

Ανάστημα: 1 μ. 81. Βάρρος: 121 ανγκ. λίβρες. Γοφοί: 94 εκ. τοστά του μέτρου. 5. Μέση: 67 εκ. 5. Σφυρά: 19 εκ. 4. Μηροί:

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΕΝΟΣ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΙΑΣΑΡΧΟΥ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

56 εκ. 7. Στήθος: 91 εκ. Καρποί του χεριού: 15 εκ. 8.

Εκτός από αυτές τις αναλογίες, προσέχω και μερικά άλλα πράγματα: την αρμονία του συνόλου, την τελεία λευκότητα του σώματος και την όμορφη έκδηλη που δεν είναι πειά εξωτερική, αλλά αναβλύζει από τα βάθη της ανθρωπίνης ύπαρξης. Κι' έτσι, κάθε υποψήφια καλλονή εξετάζεται ακόμα και κατά δέκα άλλους διαφορετικούς τρόπους σχετικά με το πρόσωπο, την κατατόμη κλπ. Ίδου τι έχω υπ' όψιν μου κατά την δεύτερη εξέταση:

1: Τα χαρακτηριστικά του προσώπου. 2: Το χρώμα. 3: Το δέρμα. 4: Τα μάτια. 5: Τα δόντια. 6: τα μαλλιά. 7: τα χέρια. 8: τα πόδια. 9: την προσωπικότητα. 10: την ηλικία.

Κάθε κορίτσι που συγκεντρώνει στην θαυματολογία της έναν καλό μέσον όρο, είναι αναμφισβήτητη μία γοητευτική καλλονή. Η καλλονή, η ηλικία θεθαία αποτελεί έναν

δύο κριτήρια. Η ηλικία όμως αποτελεί έναν όμορφη δεν συντελείται πριν από τα είκοσι χρόνια. Μά πρέπει κανείς να ξέρη να την μαυτεύη πριν από αυτήν την ηλικία, να την αναδεικνύη εγκαίρως και να βοηθήση την αρμονική ανάπτυξη της. Από το άλλο μέρος, πάλι, μία καλλονή δεν μπορεί να διατηρήση την όμορφη της στο θέατρο περισσότερο από πέντε χρόνια. Αυτό είναι το μεγαλύτερο όριο. Ο καιρός και ο άνδρας είναι κατά την γνώμη μου, οι χειρότεροι εχθροί της καλλονής. Τίποτε δεν υπάρχει εναντίον αυτής της φθοράς. Βέβαια, μία προσεκτική διαίτα, ο κανονικός και επαρκής ύπνος και ώσιμνες στερήσεις μπορούν να διατηρήσουν κάπως περισσότερο αυτό το άνθισμα της όμορφιάς. Μά καμιά από αυτές τις «πιο όμορφες γυναίκες του κόσμου» δεν δέχθηκε ποτέ τον παραμικρό περιορισμό στην ζωή της. Όλες τώρα αυτές η καλλονές που εμφανίζονται από την κατάφωτη σκηνή του «Βάνιτς» δεν έχουν κανένα άλλο ιδανικό παρά να παντρευθούν έναν "Αμερικανό «βασιλέα», έναν πολυκατομιμουσικό.

Απ' όλες όμως αυτές τις "Αφροδίτες καμιά δεν ξετράβηαινε κυριολεκτικά το κοινό, όσο η περίφημη Πέτζυ Χόπκιν Τζόυς, που παντρεύθηκε διαδοχικά τέσσερες "Αμερικανούς «βασιλείς» και γνώρισε την πολυτέλεια όσο καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο.

Η Τζόυς φορούσε κάθε θρόνο στο θέατρο ένα γούνινο μαντί από «σινσιλά» αξίας 4.000 λιρών στερολινών. Ύστερ' από την παράστασι, το πολύτιμο αυτό μαντί μετεβέρετο σ' ένα βαρύ χρηματοκιβώτιο που θριακόταν σ' απόγεια του μεγάρου της. Μαζύ μ' αυτό μετεβέροντο και τα πολυάρθμα κοσμήματα της Τζόυς. Πνήντα αστυνομικοί με μοτοσυκλέτες συνόδευαν κάθε θρόνο το αυτοκίνητο της περιφημής αυτής καλλονής, για να προστατεύουν το μαντί και τα κοσμήματα από τις επιθέσεις των γκάγκστερ.

Η Πέτζυ Χόπκιν Τζόυς είχε μία παράξενη ιδιοτροπία: αγόραζε διαρκώς σπάνια και πανάκριβα κοσμήματα. Γι' αυτήν την εκπληκτική «συλλογή» της έδωθε δολάρια.

— Όπως μερικοί ά-

(Συνεχία στη σελίδα 56)

Ένα γκρουπ από χαριτωμένα γκερλς.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

ΤΗΣ MARIE-ANDRÉE

ΣΑΣ παρακαλώ, Μανού, φροντίστε ή απάντησί σας να είναι όπως την περιμένω, είπε ο Ζάκ μ' άγανία.

Εκείνη τη στιγμή ένας συμπαθητικώτατος μπεμπές, έτρεξε χοροπηδώντας μπροστά στην Μανουέλλα Βιάλ. Εκείνη τον πήρεν αμέσως στην άγκαλιά της τον σήκωσε χαμογελώντας και τον απόθεσε πάλι κάτω.

Πήγαινε στην μαμάκα σου, παιδάκι μου, του είπε.

Και το είδε ν' απομακρύνεται, μ' ένα τρυφερό χαμόγελο, που μισάνοιγε όμορφα, τα σκυθρωπά χείλη της.

Μανού! ψιθύρισε ο σύτροφός της μ' έναν τόνο μωφής.

Τότε θυμήθηκε πως δεν του είχε απαντήσει. Το χαμόγελο της έσβυσε και το βλέμμα της φάνηκε να καρφώνεται στις δυο σκιές, που ο ήλιος σπνιάνιζεν ανάμεσά τους. Η σιωπή της ήταν βαρεία, μέσα στη θερμότητα αυτής της θεοικής μέρας, μπρος στη γαλάζια θάλασσα του Μπουρζέ, που ακτινοβολούσε κάτω απ' το φως. Η Μανουέλλα το ένοιωσε αυτό και ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του νέου, συμπανώντας τον για την πληγή που έπρόκειτο να του ανοίξη ίσως.

Ζάκ, παλιέ μου φίλε, του είπε, γιατί αυτή η πρότασι γάμου; Σ' είσαι μηχανικός. Εγώ δεν έχω ούτε πεισούα, ούτε — Θεέ μου — όμορφη. Μία μόρφωσι λίγο αυστηρή μ' έχει κάμει... απότομη. Δεν ώνειροπόλησα τον έρωτα, παρά μόνο σ'α δεκαοκτώ χρόνια μου. Όταν έγινα είκοσι χρόνων, έβγασα τις ρόβινες αταπάτες του... "Εργαζόμουν σ' ένα γραφείο, ύστερ', ακολουθώντας τις παραρμήσεις της καλής μου καρδιάς, έγινα μία αδελφή του έλέους... "Επί τέλους, γιατί αυτή τη στιγμή... μου λέτε...;

Γιατί!... αλλά γιατί αισθάνομαι πολλή συμπάθεια για σ'α;

Τα βλέφαρα της νέας ανοιγόκλεισαν λίγο νευρικά.

«Αυτό είναι, σκέφθηκε, αισθάνεται συμπάθεια... όχι έρωτα!»

Συγχωρήστε την αδιακρισία μιας παλιάς φίλης σας πρόσθεσε σε λίγο. "Αλλά τί γίνεται κείνη ή νέα του περασμένου χρόνου, ή Ζάν Φοντάνζ;... Πάντοτε σκεφτόμουν πως την αγαπούσατε...

Την διέκοψεν απότομα:

— "Η Ζάν; Παντρεύτηκε πριν από τέσσερες μήνες!

Κατάλαβε. Με μιάς αποκαλύφθηκε μέσα της ή αλήθεια. Με θέλει γυναίκα του από πείσμα; ψιθύρισε, δίχως ν' ακουστή. Δεν μνησικακούσε καθόλου γι' αυτό. Η θάλασσα αστραποβολούσε και κείνη λυπώτανε που δεν μπορούσε ν' απολαύση την γλυκύτητα που έπεφτε στην ατμόσφαιρα με τη νύχτα που έρχότανε. Εκείνος την είδε δισταχτική και φοβήθηκε μήπως την ψύχρανε.

— Μπορώ να ύπολογίζω, Μανού; Πέστε μου... "Η μαμά σ'α αγαπά τόσο πολύ!

Σταμάτησε. Εκείνη έκανε μία προσπάθεια, για να του πη:

— Θά σ'α απαντήσω... σε μερικές μέρες. Θά φύγω από το Μπουρζέ αυτήν την εβδομάδα, για να γυρίσω στο Παρίσι, στο νοσοκομείο που υπηρετώ. Θά σ'α γράψω. "Αντίο, φίλε μου.

"Αλλάξαν μία χειραψία, που εκείνος θέλησε να την παρατείνη.

— Μπορώ να ελπίζω, μικρούλα μου φίλη, Μανού; την ξαναρώτησε.

— Δεν ξέρω ακόμα... Θά δώ.

Τόν είδε λίγο συγκινημένο... Τόσο λίγο όμως!

Μη λυπηθείς καθόλου, σε περίπτωσι που ή απάντησί μου θά είναι αρνητική! του είπε.

Εκείνος είχε απομακρυνθ' η πειά. Τότε θέλησε να τον καλέση να γυρίση πίσω, για να του φωνάξη: «Μην ελπίζεις καθόλου», αλλά συγκρατήθηκε από μία φυσική της δειλία. Κατέβηκε άργα-άργα στην παραλία και κάθησε σ' έναν δρόχο.

Καθώς έπεφτε ή νύχτα, ένοιωσε να την πλημμυρίζη μία μέθη. Μία επιθυμία τρυφερότητας. Μέσα της ξύπνησε το μητρικό ένστικτο της γυναίκας. Τα χέρια της απλώθηκαν, για να χαϊδέψουν ένα φανταστικό παιδικό κεφαλάκι.

«Αγαπημένο μου παιδάκι!...» ψιθύρισε.

Η στριγγιά κραυγή ενός γερακιού, που πετούσε πέρα στον όρίζοντα, την έκαμε ν' ανατριχιάσει. Σήκωσε τους ώμους της: «Χίμαιρες, είπε σιγανά, αιώνιες χίμαιρες, που με τρελλανείτε... Αυτές ή χαρές δεν είναι για μένα...»

Ο ήλιος έγερνε στον όρίζοντα και ήταν έτοιμος να βυθισθ' στη θάλασσα, μέσα σε μία απόθεσι χρωμάτων. Τα νερά είχαν γίνει πιο σκοτεινά. Έρχόταν ή νύχτα...

Γιατί ήρθε να ταράξη την ησυχία μου; αναρωτήσαν. Γιατί να μ' ή αφήση να χαρώ ανένόχλητη αυτή τη θαύμασι φύσι; Υπάρχουν άρα γε ακόμα μέσα στην ψυχή μου τ'αίχνη κανενός παλιού πάθους...;

Έκαμε ύστερ' μία προσπάθεια, για να σταματήση ένα λυγμό, που ανέβηκε ως τον λάρυγγά της.

«Καλά λοιπόν, ψιθύρισε με πείσμα, έστω, παρ' όλ' αυτά, θέλω κι' εγώ το μερίδιό μου από τις ανθρωπίνες χαρές... "Εχω αυτό το δικαίωμα... Δεν μ' αγαπά... Κι' όμως όταν θά με παντρευτή...»

Ο αγέρας είχε δροσίσει. Λευκά πανάκια φαινόταναν από βάθος του ορίζοντα. Τότε, ή Μανουέλλα, θέσπασε έναν ολομόναχο εκεί χαμένη κι αγνομένη στην έρημια της έγερσε το κεφάλι της στους θρόνους και άρχισε να κλάη, να κλάη μέσα στη σκοτεινιά...

«Σανατόριο Ντυρτόλ, την.

«Φίλε μου,

Αυτό το γράμμα θά σ'α φέρη την άνοιξη από το Παρίσι, από όπου στέλνεται. Όταν έβγα από το Μπουρζέ, εγκατέλειπα το Παρίσι μαζί με μερικούς μικρούληδες άρρώστους, απελπισμένους και ήρθε να εγκατασταθώμε εδώ, στο σανατόριο Ντυρτόλ. Από το δωμάτιό (Συνεχία στη σελίδα 58)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

"ΓΟΗΣΣΕΣ,, ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

("Ενα πολύκροτο άρθρο του βιογράφου των «άστέρων» του Δ. Μ. Μοντγκόμερου για τη μόδα των κόκκινων μαλλιών).

ΠΡΕΠΕΙ να δημολογήσει κανείς ότι το Χόλλυγουντ άργησε πάλι πολύ για ν' ανακαλύψει τη «γόησσα» με τα κόκκινα μαλλιά. Η αλησμόνητη Τζίν Χάρλσον που είχε την έμπνευση να λανσάρη μία ημέρα τη μόδα των πλατινένιων μαλλιών, έπεσκέιασε με την ωμορφιά της τις μελαχρινές «γόησσες» που κρατούσαν τα σκήπτρα.

Μά με τον τόσο πρόωρο θάνατό της, η μόδα των πλατινένιων μαλλιών πέρασε πειρά κι έδωσε τη θέση της σ' ένα άπροσδόκητο χρώμα: στο κόκκινο!

"Ε, λοιπόν, σήμερα επιτέλους, όλοι οι ειδικοί, καλλιτέχνες και επιστήμονες, συμφωνούν ότι αυτό ακριβώς το χρώμα των μαλλιών ταιριάζει σε μία «γόησσα»!

Τόσο η παράδοσι, όσο και η έπιστήμη, μάς λένε, παρουσιάζουν της ξανθές γυναίκες ως μάλλον φλεγματικές και κάπως ψυχρές, τις δε μελαχρινές ως ένθουσιώδεις, διαχυτικές, φλογερές. Αλλά υπάρχει και μία τρίτη κατηγορία γυναικών: η κοκκινομαλλούσες. "Ε, αυτές είναι σωστές διαδόσεις!..

Τόν παλινό καιρό και κυρίως κατά τόν παράξενο και σκοτεινό Μεσαίωνα, κάθε γυναίκα με κόκκινα μαλλιά έθεωρείτο ως επικίνδυνη. Ο λαός τότε πίστευε ότι η λάμψη των κόκκινων μαλλιών έπαιρναν την γοητεία τους από τις φλόγες της κολάσεως! Πολλές «μάγισσες» μάλιστα κάηκαν ζωντανές. Κι ως αναμφισβήτητη απόδειξις των σχέσεων τους με το Διάβολο υπήρξαν τα κόκκινα μαλλιά τους! Μία κοκκινομαλλούσα τότε, ούτε λίγο ούτε πολύ, έθεωρείτο ως μία άμαρταλή γυναίκα ή τουλάχιστον ως μία γυναίκα που ρέπει προς το κακό και την άμαρτία.

Αυτά λοιπόν μάς λέει η παράδοσι του λαού, αυτές είναι η απόψεις της κοινής γνώμης. Αλλ' η έπιστήμη; Τι λέει κι αυτή για το ίδιο ζήτημα; Έδω τα πράγματα είναι σοβαρά και εξαιρετικώς ευχάριστα για τις κοκκινομαλλούσες. Γι' αυτήν τα κόκκινα μαλλιά είναι το χαρακτηριστικό μιας ηλεύτερης και αξιοθαύμαστης σταδιοδρομίας στη ζωή. Το πλάσμα που έχει κόκκινα μαλλιά προσρίζεται για μεγάλα πράγματα. Ο Ναπολέων, παραδείγματος χάριν, στην νεανική του ηλικία είχε κόκκινα μαλλιά. Επίσης κόκκινα μαλλιά είχε και ο περίφημος θαυσιεύς της Αγγλίας Έρρίκος ο Βος. Η εξαιρετικές τώρα γυναίκες με κόκκινα μαλλιά είναι αναρίθμητες. Μία από αυτές είναι και η περίφημη «γόησσα» Λαίδη Χάμιλτον, η τρυφερή φίλη του "Αγγλου ναυάρχου Νέλσονος, του νικητού του Τραφαλγκάρ. Σήμερα στο Χόλλυγουντ υπάρχουν δυο διάσημες γυναίκες με κόκκινα μαλλιά: είναι δυο «γόησσες» της θόνης, η Κάθρην Χέμπτον και η Ζάρα Λεάντερ.

Η Χέμπτον έχει μία κόκκινη χαίτη που έχει ξετρελλάνει κυριολεκτικά την Αμερική, Βέβαια, το πρόσωπό της δεν έχει καμιά ωμορφιά από τη λεγόμενη «κουκλιστική», μά όπως είναι γνωστό η ωμορφιά δεν λογαριάζεται πειά στο Χόλλυγουντ. Εκείνο που προσέχεται σήμερα είναι η προσωπικότητα. Κι η Κάθρην Χέμπτον είναι, κατά γενική ομολογία, μία καλλιτέχνης. Ως Μαρία Στούαρτ, στο όμνυμο φίλμ, σημείωσε έναν αξέχαστο θρίαμβο. Ως γυναίκα, είναι η πιο ιδιόρρυθμος, η πιο έκκεντρική, η πιο πρωτότυπη από όλες τις Αμερικανίδες.

— Πρέπει να ζούμε τη ζωή μας, συνθίζει να λέν, με χίλιους τρόπους και να μην την σκλαβώνουμε μέσα σ' ένα καλοούπι. Η ζωή είναι πολύμορφη. "Ετσι λοιπόν πρέπει να είμαστε κι' εμείς!..

Καθώς βλέπετε, τέτοιες ιδέες είναι καλές μόνο για εξαιρετικά πλάσματα, για εξαιρετικούς ανθρώπους. Όλοι δεν είναι Ικανοί να τους μιμηθούν. Γιατί η μίμηση κάνει πάντα κακό.

* *

Η Κάθρην Χέμπτον, παραδείγματος χάριν, έχει ανεπτυγμένο σε άπιστευτο βαθμό το αίσθημα της ανεξαρτησίας. Ίδου μία χαρακτηριστική Ιστορία της:

"Όταν ο πολυκατομιμυριούχος αεροπόρος Χόουαρντ Χιούζ, που έκανε εσχάτως τόν γύρο του κόσμου, πήγε στο Χόλλυγουντ για να «γυρίση» ως σκηνοθέτης διάφορα

φίλμ, διαθέτοντας 100 εκατομμύρια δολάρια, δεν θαμπώθηκε από καμιά γνωστή «γόησσα», αλλά έμεινε κατάπληκτος από την προσωπικότητα και τόν εξαιρετικό «τύπο» μιας άγνωστης ακόμη ήθοποιου που προσπαθούσε να παί κανένα ρόλο. Η περίεργη αυτή νέα ήταν η Κάθρην Χέμπτον!

Ο Χόουαρντ Χιούζ, με δυο λόγια, την αγάπησε παράφορα και την έκανε άμέσως πρωταγωνίστρια σ' ένα φίλμ του. Μά η Κάθρην δεν θαμπώθηκε διόλου ούτε από τόν έρωτά του, ούτε από τα πολλά του εκατομμύρια. "Ενα μόνο πράγμα την ενδιέφερε: η τέχνη της. Μόνο μ' αυτή ήθελε να γίνει διάσημη στο Χόλλυγουντ. Γι' αυτό, άρνήθηκε τότε να παντρευθεί τόν Χόουαρντ Χιούζ, κι έμεινε μία καλή φίλη του.

"Εκείνος, απογοητευμένος, εγκατέλειψε τόν κινηματογράφο για τήν αεροπορία κι' άρχισε να κατακτά διάφορα διεθνή ρεκόρ. Η Κάθρην Χέμπτον εξακολούθησε με πείσμα και με θέλησι τήν «καρριέρα» της. Και σήμερα, τέλος που είναι διάσημη, δέχθηκε να παντρευθεί τόν τρισύνδρο φίλο της, ύστερ' από το γύρο του κόσμου.

Επίσης άλλόκοτη γυναίκα είναι και η Ζάρα Λεάντερ, η «νέα Γκάρμπο» όπως την λένε, είναι κι' αυτή από τη Σουηδία και που έχει όλη την γοητεία της «μοιραίας» γυναίκας. Η Ζάρα Λεάντερ έχει όχι μόνο ταλέντο, αλλά όπως είπαμε και κόκκινα μαλλιά. Πρόκειται για μία «γόησσα», από τις πιο αυθεντικές, που μόλις σήμερα άρχίζει να μεσουραήσει στο στερéωμα του Χόλλυγουντ.

Από τη Σουηδία η Ζάρα Λεάντερ κατέθηκε στο βερολίνο για να παίξει στο θέατρο και στόν κινηματογράφο. Στο θέατρο, η θερμή και μουσική φωνή της της άνοιξε το δρόμο για τούς μεγαλείτερους δραματικούς ρόλους. Μά ο κινηματογράφος σήμερα είναι μεγάλος πειρασμός για μία ήθοποιό της πρόζας. Η Ζάρα Λεάντερ λοιπόν εγκατέλειψε το θέατρο για να άφοσιωθεί τελείως στην θόνη. Η θέση της όμως δεν ήταν στα στούντιο του Βερολίνου, αλλά, τού Χόλλυγουντ. Γι' αυτό, μόλις της έγινε πέρυσι η σχετική πρότασι έφυγε άμέσως για το Νέο Κόσμο, με τήν άποψιν να διαδεχθεί τήν Γκρέτα Γκάρμπο στο θρόνο του «άστέρου» των «άστέρων».

— Η Ζάρα Λεάντερ, μου

Η Ζάρα Λεάντερ η «Νέα Γκάρμπο» όπως την αποκαλούν στο Χόλλυγουντ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ CUR NONSKY

(Στη σειρά των δημοσιογραφικών αναμνήσεων, δημοσιεύουμε σήμερα το παρακάτω χαριτωμένο άρθράκι του διάσημου Παριζιάνου ευθυμογράφου Κουρ Νόνσκυ, γνωστού από πλήθος χιουμοριστικά έργα του.)

Στο άθλιο επάγγελμα του ανθρώπου των γραμμάτων, που εξασκώ τριανταπέντε χρόνια τώρα (και αλλοίμονο!, έχω την αδυναμία να κρύβω και μερικά...) έκανα σχεδόν όλα τα είδη του επαγγέλματος: Υπήρξα κατά σειράν μυθιστοριογράφος, χρονικογράφος, επιθεωρησιογράφος, χιουμοριστής συγγραφέας γαστρονομικών άρθρων, αστυνομικός συντάκτης, ρεπόρτερ, κριτικός τών μουζικ-χόλ, διηγηματογράφος, δοκιμιογράφος, αρχισυντάκτης, απεσταλμένος και.. νέγρος ακόμα!

Μα συνέθεα ακόμα να γράφω και για τα μικρά παιδιά.. (έχω γράψει για τόσο και τόσο κόσμο!...)

Πρίν από είκοσι χρόνια περίπου, ήμουν αρχισυντάκτης μιας παιδικής εφημερίδας, τιτοφορουμένης: «Όποιος με διαβάσει, γελά», που εξέδιδετο από τόν πρωτότυπο και έφευρετικόν έκδοτη Ζυλ Ρουέφ..

Τό «Όποιος με διαβάσει, γελά» έβγαине κάθε εβδομάδα, σε μεγάλο δκτασέλιδο σχήμα, που έκανε τα παιδιά να περηφανεύονται ότι διάβαζαν μιά εφημερίδα «πιο μεγάλη από τήν εφημερίδα τού μπαμπά», ακόμα κι' αν ο μπαμπάς ήτανε συνδρομητής στο «Χρόνο».

Ο Πρεζελάν ο Μιράντ, ο Μαρσέλ Καπύ, ο Λουί Μαλτέστ, ο Αντρέ Έλλε και δέκα άλλοι σκισογράφοι με ταλέντο εικονογραφούσαν αυτό το «έντυπο» με διάφορες διασκεδαστικές συνθέσεις.

...Εγώ, έγραφα κάθε εβδομάδα, τα «Χρονικά» τού κ. Φρέντ.

Στα «Χρονικά» αυτά διασκεδάσα περιγράφοντας μιάν οικογένεια συγκεντρωμένη γύρω από έναν αγαθό οικογενειάρχη — τόν μπαμπά — που τόν είχαν έπωνομάσει «Πάτερ-Σακάράκι» γιατί τότε ήταν τρυφερός, σάν πατέρας, και τότε άγριος σάν συνταγματάρχης, αλλά κι' έξυπνος κι' ευγενικός και χαριτωμένος!

Δεν θα τολμούσα ποτέ — από μετριοφροσύνη! — να δηλώσω πόσες επιστολές φλογερές και παθητικές λάβαινα, σ' όνομα τού κ. Φρέντ, από αναγνώστριές μου ηλικίας δύο-δεκα ως δεκαπέντε χρονών.

Ο έκδοτης μου και οι συνάδελφοί μου είχανε σκανδαλιστή! Καταλάβαιναν πώς σ' αυτά τα γραμματα μιλούσε τό πάθος... Καί μπορώ να θεβαιώσω πώς μιλούσε συχνά με μία γλώσσα, που μάς κατέπλησε με τήν ακριβολογία της και με τήν τόλημ της.

...Λοιπόν κάποια Σαββάτο (μέρα που συγκεντρωνόντου-

έλεγε εσχάτως ο μεγάλος σκηνοθέτης Λούμπιτς, δεν είναι ένα είδωλο, μία σκιά, ένα σφραγισμένο μυστήριο, όπως η Γκρέτα Γκάρμπο. Είναι μία φλογερή γυναίκα με σάρκα και οστά. Γι' αυτό προβλέπω ότι θα έχη ακόμη μεγαλύτερη επιτυχία από τη «Σφίγγα» τού Χόλλυγουντ..

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, τα κόκκινα μαλλιά θριαμβεύουν στην πόλη τού κινηματογράφου. Έγιναν μάλιστα και της μόδας. Μά τα θαμμένα μαλλιά δεν έχουν ούτε τήν ωμορφιά, ούτε τις.. μαγικές ιδιότητες τών φυσικών κόκκινων μαλλιών.

Η γυναίκες που θάφουν κόκκινα τα μαλλιά τους ξεγελούν όχι μόνο τούς άλλους, αλλά και τόν εαυτό τους.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΜΟΜΠΕΡΥ

σαν στο γραφείο όλοι οι συντάκτες), η κόρη ενός υπαλλήλου τού έκδοτη μας ήρθε για να ζητήσει τόν μπαμπά της στο κατάστημα.

"Ήταν ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονών, ωραίο σάν τόν έρωτα! Θυμώμαι ακόμα τα μεγάλα μπλέ μάτια του, τα ξανθά μαλλιά του και τόν κοντό φουστανάκι του, που σκέπαζε κάτι γάμπες τέλειες, με μία θελουδένια λευκότητα.

Ο μπαμπάς της κοπελλίσσας αυτής, πολύ περήφανος για τήν κόρη του (και είχε κάθε λόγο να περήφανεύεται!) τήν έφερε στο γραφείο όπου είμαστε μαζεμένοι όλοι και τήν παρουσίασε στόν διευθυντή, που τήν υποδέχτηκε πολύ καλά και τη ρώτησε, όχι δίχως κάποια πονηρία (γιατί ήταν αρκετά πονηρός!)

— Ασφαλώς, θά είσαι, αγαπητό μου παιδί, μία αναγνώστρια τού κ. Φρέντ;

— Τού κ. Φρέντ! φώναζεν η κοπελλίσσα.. Μά τόν λατρεύω! Και τι δεν θάδω για να τόν γνωρίσω!...

— Μή δίνεις τίποτα, μικρούλα μου. Νά τον!

Και ο διευθυντής, μ' έδειξε στο κοριτσάκι.

— Αλήθεια; ρώτησεν η αναγνώστριά μου, ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα, στο οποίο η συγκίνησι άνακατευότανε με τη μόλις συγκρατούμενη απογοήτευσί της.

Όλοι οι συνάδελφοί μου τότε θρήκανε τήν ήλιθια διασκέδασι να της αποκαλύψουν πώς τó Φρέντ ήταν ένα από τα ψευδώνυμά μου.

— Πώς! Είναι αυτός ο γέρος!, φώναζεν η θελκτική μικρούλα.. "Α! αν τó ήξερα! ...Καί πέφτοντας στην άγκαλιά τού πατέρα της, ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο πατέρας της, νευριασμένος και θηριώδης τη φοβέρισε με μία τιμωρία παραδειγματική και δημόσια, μά καταλαβαίνοντας, χωρίς άμφιβολία, πώς μερικοί από μάς είχαν άρχισει να διασκεδάζουνε πολύ μ' αυτή τήν Ιστορία, ανέβαινε τη συνέγεια της για τó σκίτς.

Αργότερα έμαθα — από τήν ίδιαν, άλλωστε, και δέκα χρόνια μετά — πώς η μικρούλα αναγνώστριά μου δεν έπαθε τίποτα κείνο τó θράδυ. Έξ' άλλου, με συγχώρησεν άμέσως.. Μά πιστεύω ασφαλώς πώς θά με κατηγορή παντοτεινά ότι υπήρξα η Νόνσκυ

«πρώτη απογοητεύσις της... Αυτή η Ιστορία δεν έχει κανένα επιμύθιον. Μά μπορεί τούλάχιστον να χρησιμεύση για να δείξη ότι, αν οι συγγραφείς κερδίζουν λίγο όταν γίνονται γνωστοί, χάνουν πάντα όμως όταν βλέπονται από από πολύ κοντά..

CUR NONSKY

ΣΗΜ. ΔΗΜΟΥΚΕΤΟΥ: Έχει δέση συνεισφέρει σ' ό δικός μας Θ. Κολοκοτρώνης να λέν το περιοίμο: «Καλλιτέρα να μάς άκουνε, παρά να μάς βλέπων».

Συνιστώμεν εις τας αναγνώστριάς μας τó έργοσάσιον "Ελευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗ. ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, έδος Μιτροπόλεως 14α, Αθηναι.

ΥΣΤΕΡ' από μισή ώρα το υπερωκεάνειο θά ξφηνί το λιμάνι του Μπάλι και στην αίθουσα του φαγητού ή όμορφες κυρίες, ντυμένες με π. λυχνώμα φορέματα περισσότερο κουτσομπολευσαν μία νέα 'Αγγλίδα παρά έτρωγαν. Η νεαρή αυτή 'Αγγλίδα σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού δεν είχε αλλάξει το μαύρο και άκομπο φόρεμά της, που στεκόταν άπ'ανω της σαν τουσάβλι, ούτε είχε θγάλει απ' το δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι με μία τεραστιά πράσινη πέτρα, ούτε είχε φορέσει άλλα κοσμήματα. Κατά τα άλλα δεν ήταν καθόλου άσχημη. 'Αντίθετα ήταν όμορφη με λυγρή κορμοστασιά και ωραία και κανονικά χαρακτηριστικά. Έσχολίζαν τις σχέσεις της με τον νεαρό πλοίαρχο Παραντάιν, ο οποίος φαινόταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της και απ' τον όποιον δεν χώριζε, παρά την ώρα του ύπνου. 'Αντίθετα δεν έδινε καμμία προσοχή στην στενή πολιορκία του γιατρού Γκρέις με τα κάισπρα μαλλιά, που όσotόσο δεν ήταν παραπάνω από τριανταπέντε χρονών.

Λίγα λεπτά ακόμα και το πλοίο θά ξεκινούσε. Στο κατάστρωμα φάνηκε ο πλοίαρχος Παραντάιν μαζί με τον Γκρέις. Οι δυο άνδρες μίλησαν μερικά λεπτά με υιγανή φωνή. Στο μεταξύ είχαν φθάσει κοντά στη σκάλα. 'Ο γιατρός έσφιξε το χέρι του νεαρού πλοίαρχου, που φαινόταν εξαιρετικά ταραγμένος και του είπε:

— "Ωρα καλή, αγαπητέ μου. 'Υπομονή. Μην ξεχνάς πως είσαι άντρας. Και να είσαι θέθαιος πως το μυστικό σου, που το ξέρω μονάχα εγώ, δεν πρόκειται να κοινολογηθή. Να μου γράφης τακτικά και να προσφύλαγεςαι.

'Ο πλοίαρχος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. 'Η όψι του είχε γίνει κατακίτρινη σαν λεμόνι.

Μόλις απομακρύνθηκε ο γιατρός, από μία γωνιά του καταστρώματος προχώρησε μία σκιά προς το μέρος του πλοίαρχου. 'Ήταν μία γυναίκα που περπατούσε με επιφυλακτικές κινήσεις. 'Ο πλοίαρχος Παραντάιν άνεγνώρισε την σιλουέττα της μίς Ταϊύλορ, της νέας με το πράσινο δαχτυλίδι.

'Η μίς Ταϊύλορ προχώρησε με άργα βήματα. 'Ήταν εξαιρετικά συγκινημένη, γιατί είχε αντίληψη μερικούς ναύτες να κατεβάζουν σε μία θάλασσα τις θαλίτσες του πλοίαρχου, πράγμα που έσημαινε ότι ο Παραντάιν κατέβαινε στην ξηρά, για να μείνη! Μά πως δεν τούς είχε πη τ.ποτα; Για ποιο λόγο έφευγε έτσι κρυφά απ' το πλοίο; 'Ωστόσο τον έπλησίασε. Στην όψι της είχε άπλωθή μία θαθεία χλωμάδα. 'Εξ άλλου ο πλοίαρχος από κίτρινος που ήταν, είχε γίνει πελιδνός.

'Η μίς Ταϊύλορ έσκυψε και μίλησαν με χαμηλή φωνή λίγα λεπτά. Κατόπιν εκείνη γύρισε στην καμπίνα της και ο Παραντάιν βγήκε στην ξηρά.

Λίγη ώρα άργότερα το πλοίο ξεκινούσε για την Αυστραλία. Από ένα έρημικό ύψωμα το παρακολουθούσε ο Παραντάιν και όταν χάθηκε απ' τα μάτια του, σωράσθηκε μάλλον παρά έκάθρεσε...

Το Μπάλι δεν είναι μεγάλο νησί, μά είναι πάντα πρόσχαρο. 'Απολαμβάνει κανείς σ' αυτό το νησί την πιο υπέροχη άνατολή και την ασύγκριτη δύση του ήλιου. 'Η γυναίκες του είναι τα πιο θερμόαιμα και φιλήδονα πλάσματα του κόσμου. Παρεξηγείται ο άντρας που δεν γυρίζει α τις διη. Βγαίνουν μπροστά σας εκεί που δεν τις περιμένετε και αρχίζουν άμερίμνες μία άτελείωτη φλυαρία μαζί σας, σαν να σας ήξεραν χρόνια, έπιδεικνύοντας τα λιοκαμένα σαρένια και καλλίγραμμα κορμιά τους, που τα σκεπάζει ένα κομματάκι ύφασμα, όχι μεγαλείτερο από φύλλο συκίας.

'Ο πλοίαρχος Παραντάιν ένοίκιασε μία μικρή μά κομψή βιλίτσα σε μία άπόμερη γωνιά, όπου περνούσε τις μέρες του διαβάζοντας, ή ρεμβάζοντας. Σπάνια έρχόταν π' έπαφή με κανένα. 'Όταν έπληττε, περπατούσε ώρες δόκκληρες στα πιο έρημικά μέρη του νησιού, συχνά δε καθισμένος σε κανένα θράχο άγνάντευε την θάλασσα, μέσα στην όποια είχε ζήσει και μεγαλώσει.

'Ήταν μόλις είκοσιέξη χρόνων. Και κάθε φορά που άναλογιζόταν πως ήταν άναγκασμένος να περάση σ' αυτό το νησί τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του, νόμιζε πως σάλευε το μυαλό του. Πως μπορούσε, στην ηλικία που έποεπε να χαρή την ζωή και τον έρωτα, να θαφθή στο νησί ζωντανός, μακριά από κάθε ζωή, μακριά από την πολιτισμένη κοινωνία, μακριά από την αγαπημένη του — την μίς Ταϊύλορ, με μόνη την συντροφία των Ιθαγενών 'Ινδών; Έίχε μετανοιώσει χίλιες φορές για το επικίνδυνο έπεισόδιο,

στο όποιο είχε μπλέξει τόσο έπιπόλα και έξ' ατίσας του όποιου άναγκάζοταν ώρα να μείνη διά θίου στο Μπάλι! Μά περισσότερα απ' όλα τον έθλιβε ή άπουσία της μίς Ταϊύλορ. Πως θ' άντεχε στον χωρισμό ;...

Πέρασαν έτοι έξη μέρες, που έμοιαζαν όλοι μεταξύ τους — άνιαροι, θλίθεροι, πληχτικοί, άγωνιώδεις γεμάτοι άπογοήτευση.

"Ενα άπόγευμα ένώ έθαύμαζε έαπλωμένος μία ύπεροχη δύση, άναπήδησε σαν να τον είχε δαγκάσει φείδι. Μπροστά του στεκόταν ο γιατρός Γκρέις, ο όποιος φαιναν εξαιρετικά χαρούμενος. Χαιρέτησε τον πλοίαρχο και του είπε:

— Μία που έπιασε έδω το πλοίο, δεν μπορούσα να φύγω χωρίς να σε δω. Πως πάς; 'Εχεις διαλέξει ένα καταφύγιο, πολύ άπόμερο. Ξέρεις, ή μίς Ταϊύλορ βρίσκεται στο πλοίο.

'Επιστρέφει από την Αυστραλία, όπου έμεινε από τότε που περάσαμε απ' έδω. Μόλις φθάση στην 'Αγγλία, θα παντρευθή...

'Ο Παραντάιν ένοιωσε ένα τόσο δυνατό κλονισμό, που άναγκάσθηκε να στηριχθή κάπου. Και για να άποψη νέες δοκιμασίες, έφερε την κουβέντα σε άλλο θέμα.

'Ο γιατρός δεν καθρεσε πολλή ώρα. "Έπρεπε να γυρίση στο πλοίο πριν θραδυάση.

— Πιθανώτατα δεν θά ξαναϊδωθούμε, Παραντάιν, με στον πλοίαρχο. Δεν ξαναπατώ σ' αυτά τα μέρη, ούτε πια θά άσχοληθώ με την άηδιαστική αυτή άρρώστια, αφού τώρα πια δεν έχω άνάγκη να εργάζομαι. 'Εσύ, φίλε μου, μπορείς να μένης ήσυχος για το μυστικό σου. Δεν θά το μάθ' κανείς. 'Εχεις τον λόγο μου.

Και άπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

'Ο Παραντάιν όλη την νύχτα δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. "Ωστε ή μίς Ταϊύλορ, ή αγαπημένη του παντρευσται. 'Αν θρискόταν υπό άλλες συνθήκες, θά έμεινε άδρανής ο Παραντάιν; 'Η θά άναστάτωνε τον κόσμο για να παη να την έρη; 'Ωστόσο έσκυψε ταπεινά το κεφάλι του, άναστενάξε θαθεία και έμεινε σ' αυτή τη σάσι όλη την νύχτα, θασανίζοντας τον νού του για να βρη μία λύση, μά πως να καταλήξη σε κανένα συμπεράσμα.

Συνέπεσε να είνε γιορτή εκείνη την ήμερα. Οι Ιθαγενείς τουσαν ως το πρωί, στους δρόμους. 'Ο Παραντάιν τα έζησε όλα άντελήφθη βήματα μπρος στην πόρτα του. Δυό ήβ' απ' τους όποιους ο ένας άήκε στο πλήρωμα του ύπερωκεάνειου πλοίου είχε άράξει στο Μπάλι, στάθηκαν λίγα δέματα μακριά άρχισαν να συζητούν.

— Είδα, έλεγε ο ναύτης του ύπερωκεάνειου, στο πλοίο πλούσια κυρία, που φορεί στο δάχτυλό της ένα πολύτιμο δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο κι' άληθινό αμράνδι μεγάλης άξίας. Και το κλέψω θά σωζόμουναι κι' έγώ και τα παιδιά μου. Άντε, άδερφέ μου, είναι θησαυρός.

"Υότερα άρχισε να περιγράφη την κάτοχο του δαχτυλιδιού. 'Ο Παραντάιν, ο όποιος είχε μάθει τέλεια την γλώσσα του για την μίς Ταϊύλορ.

— "Απίστευτο, μούρμούρισε μέσ' απ' τα δόντια του. 'Η ίδια δεν άξίζει παραπάνω σια και το δαχτυλίδι, όπως είπε κ' ή ίδια δεν άξίζει παραπάνω. 'Ευμήθηκε όμως ότι οι Ιθαγενείς του Μπάλι έέρουν όσα κλέβουν κι' ο ίδιος γελιώταν! "Έψαξε τη μνήμη του και θυμήθηκε (Συνέχεια στη σελίδα 32)

ΛΕΠΡΑ

μιά απ' τις πλουσιότερες της 'Αγγλίας. Κατάλαθε λοιπόν ότι η μίς Ταϊλντορ είχε κρύψει την πραγματική της ιδιότητα και είχε διαδώσει ότι το δαχτυλίδι της ήταν ψεύτικο, για να αποφυγή την πολιορκία των προικοθηρών. Για τον ίδιο λόγο δεν είχε θάλει θαρύτιμα φορέματα, ούτε είχε πάρει καμιαρέρα μαζί της, ούτε ιδιαίτερο διαμέρισμα είχε άγκυρα. «Ευτυχώς, σκέφθηκε, γιατί αν ήξερα την πραγματική της ταυτότητα, ούτε θα μπορούσα, ούτε θα ήθελα να την πλησιάσω και να της εκμυστηρευθώ τον έρωτά μου, για να μην με πάρη για προικοθήρα».

Τώρα τον έβασάνιζε φριχτά η σκέψη ότι η λατρευτή του διέτρεχε κίνδυνο κι' αυτός το ήξερε. Δεν είχε χρέος να τρέξη να την ειδοποιήσει; Ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα και θγήκε έξω. Πλησίαζε η αυγή και το πλοίο δεν θα άργούσε να φύγει. Έτάχυνε το θήμα του για να προλάβει.

Στ' αυτιά του έφθασε ξαφνικά θόρυβος αυτοκινήτου. Στάθηκε και είδε να σταματάει ένα αυτοκίνητο, απ' το οποίο κατέβηκε μιά σκιά και προχώρησε κατ' επάνω του. 'Ο Παραντάιν είχε παραισώσει! Διέκρινε στο μισόφωτο την σιλουέτα της μίς Ταϊλντορ!

Έκείνη, μόλις τον πλησίασε του είπε απότομα, χωρίς περιστροφές:

— Ήλθα να μάθω το έγκλημα για το οποίο αυτοεξωριστήκατε και κρύβεστε εδώ!

— Έκείνησαν κάτω από ένα τεράστιο «μπαμπού», 'Ησαν κατασυγκινημένοι κ' οι δυο. 'Ωστόσο προσπαθούσαν να νικήσουν την συγκίνησή τους και να φανούν ψυχράμοι. Στην έρώτησή της μίς Ταϊλντορ, εκείνος απάντησε με μιά άλλη έρώτηση:

— Πώς έμαθατε ότι θρίσκομαι εδώ;

— Απ' τον γιατρό Γκρέις. Είναι αλήθεια πως δεν μου τώπε καθαρά, μ' έκανε λόγο για ένα έγκλημά σας, για την αυτοεξορία σας για να αποφύγετε τις συνέπειες και για το ότι ποτέ πειά δεν θα μπορούσατε να ξαναγυρίσετε στην 'Αγγλία. Μου φάνηκε σαν μύθος. 'Αθελά μου ίσως, σπρωχμένη από μ' έσωτερική δύναμη και χωρίς να έχω κανένα στοιχείο, τον κατηγορήσα ότι έλεγε ψέματα. 'Εκείνος επέμεινε, έγω έπέσιμωσα, τσακωθήκαμε και διαλύσαμε τον άρραβώνα. Γιατί έχασα να σας πω ότι είχαμε δώσει άμοιβαία υπόσχεση γάμου.

— 'Ωστε είχατε άρραβωνιαστή με τον γιατρό;...

— Δεν πρέπει να αισθάνεσθε θλίψη, ούτε να με κατακρίνετε. 'Αφού έλειψατε έρεϊν' που με αποχαιρέτησατε για πάντα χωρίς να μου εξηγήσετε τους λόγους, για μένα δεν υπήρχε διαφορά μεταξύ αυτού ή οποιούδήποτε άλλου.

— Επιδέχεται λοιπόν να μάθετε το έγκλημά μου;

— 'Απολύτως! Θέλω να μάθω, για να σας απειδείξω ότι σας συγχωρώ εν γνώσει του εγκλήματός σας.

— 'Ακούστε τότε: Στο Χόγκ - Κόγκ έκανα μιά άνοησία, τότε που έρχόμαστε. 'Επαιξα χαρτιά και τσακώθηκα με τον Κινέζο που «έκανε πάγκα», τον όποιον έδειρα. 'Ο Κινέζος όμως ήταν λεπρός, όπως είπε αργότερα ο γιατρός Γκρέις, και είχα μολυνθώ. 'Ενοιώθα μιά φαγούρα σ' ό δεξί μου μπράτσο και ο Γκρέις, στο όποιον τ' έπιστημονικά φώτα προσέφυγα, μ' έβεβαίωσε ότι μου είχε μεταδοθώ ή τρομερή άρρώστεια. Μου συνέστησε να πάω σ' έλεπροκομείο, μ' έλπίδες σωτηρίας δεν υπήρχαν, όπως είπε. Και έπειδή δεν ήθελα με κανένα τρόπο να πάω σ' έλεπροκομείο, μου συνέστησε να μείνω εδώ σ' ένα έρημικό μέρος, όπου ο εύεργετικός θάνατος με απάλλαξη από την τυραννία.

— Τώρα εξηγούνται όλα! είπε η μίς Ταϊλντορ. 'Ο κακούργος είχε το σατανικό σχέδιο να σας θγάλη απ' την μέση, για να με κατακτήσει και ιδίως την τεραστία πρεϊκα μου, με ευκολία!

Οι δυο νέοι γύρισαν στο πλοίο μαζί. 'Η ιατρική εξέταση απέδειξε τον Παραντάιν υγιέστατο και οι δυο έρωτευμένοι άρραβωνιάστησαν άμέσως.

Ο γιατρός Γκρέις είχε εξαφανισθώ. Στην καμπίνα του θρέθηκε μιά έπιστολή που άπευθυνόταν σ' όν πλοίαρχο Παραντάιν. 'Ο Γκρέις ώμολογεόσε το έγκληματικό σχέδιό του και μετανιωμένος πικρά αυτόκτόνησε. Σ' όντας συγχωρεσι.

Τ. ΓΚΡΕΚΟΡΥ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο διάσημος Γάλλος εύθυμογράφος Τριστάν Μπερνάρ φγαπάει να διηγηται την παρακάτω ιστορία: 'Η σκηνη γίνεται σ' έναν οποιούδήποτε τόπο της 'Απω 'Ανατολής. Μιά οίκογένεια αποτελούμενη από τον πατέρα, τη μητέρα και τρία παιδιά, κατοικεί σ' έμιά πόλη, όπου γίνονται συχνά τρομαχτικοί σεισμοί. 'Ο πατέρας και ή μητέρα, άνησυχώντας για τ' ά μικρά παιδιά τους, τ' ά στέλνουν στον παππού τους, που κάθεται μερικές ντουζίνες χιλιόμετρα πιο μακριά, σ' ένα μέρος ασφαλισμένο από τους σεισμούς.

Αλλά τ' ά τρία παιδιά είναι πολύ ζωηρά. Και μερικές μέρες αργότερα, ο πατέρας και ή μητέρα παίρνουν από τον παππού το παρακάτω τηλεγράφημα:

«Π ά ρ τ ε π ί σ ω τ ά π α ι δ ι ά και στείλτε μου τους σεισμούς».

Ο ποιητής Μαλέρμπ, όταν ο Σαπελαίν, τον ρωτούσε ποιός είναι ο καλλίτερος τρόπος για να γράφει, του απαντήθηκε:

— Διάβαζε πολλά βιβλία και μη γράφεις τίποτα από ό,τι λένε μέσα σ' αυτά.

Ο Ντιντερώ έλεγε για τον Φοντενέλ, που ήταν πολύ ηλικιωμένος εκείνη την εποχή και το πνεύμα του δεν είχε πειρά παρά μερικές σπάνιες αναλαμπές:

— Είναι ένας παλιός πύργος, στον όποιο ξαναγυρίζουν κάπου-κάπου τ' ά πνεύματα.

Μιά κυρία της άριστοκρατίας, είπε μιά μέρα στον 'Αλέξανδρο Δουμά-υιό:

— Λοιπόν, κύριε Δουμά, δεν ετοιμάζετε τίποτα καινούργιο για το θέατρο;

— Μάλιστα, κυρία μου, της άποκρίθηκε ο διάσημος συγγραφέας, γράφω ένα καινούργιο έργο.

Η κυρία τότε, μ' ένα ύφος παιγνιδιάρικο, του είπε:

— Μ' έ γυναίκες του ήμικόσμου πάλι;

— Όχι, άποκρίθηκε ο δημιουργός της «Κυρίας με τ' άς Καμελίας» αυτή τη φορά έχω στο έργο μου άληθινές γυναίκες του κόσμου.

Και μάλιστα του καλλίτερου κόσμου. Η κυρία έμεινε κατάπληκτη:

— Ποι τις γνωρίσατε, λοιπόν, αυτές τις γυναίκες, κύριε;

Και ο Δουμάς, ύποκλινόμενος με σεβασμό:

— Στην κρεβάτοκάμαρά μου, κυρία, άποκρίθηκε...

Μιά κυρία του κόσμου, που είχεν αξιώσεις φιλολογικές, έστειλε μιά μέρα στον Ζύλ Ζανέν το χειρόγραφο ενός ρομάντσου της, το όποιο ο διάσημος κριτικός καταδίκασθηκε να το διαβάσει, χωρίς να πηδήσει ούτε μιά γραμμή. 'Αλλά στη μέση του χειρογράφου, συνάντησεν ένα διάλογο μεταξύ δύο έρωτευμένων, χαμένων σ' άθή ένας δάσκαλος διάλογο που τραινάρizεν, πιάνοντας είκοσι σελίδες.

Ο Ζύλ Ζανέν έστειλε τότε πίσω το χειρόγραφο στην κυρία, με την ακόλουθη έπιστολή:

«Αγαπητή κυρία,

«Έλατε μαζί μου σ' άθή ένας δάσκαλος. Θά ήθελε τότε πως θα ήχαμε ανάγκη να μιλούμε τόσο πολύ, για να συνεννοηθούμε».

Ο 'Αλεθού άγαπούσε να διηγηται το παρακάτω ανέκδοτο:

Είχε πάει να δ' όν τον Κόνιγκ, τον διευθυντή του θεάτρου Ζυμνάζ, για να του μιλήσει για ένα έργο. Κατά το διάστημα της συνομιλίας των, ένας υπηρέτης έφερε μιά κάρτα, που μόλις την είδε ο Κόνιγκ φώναξε:

— Πέσ σ' αυτόν τον παληόγερο, πως λείπω σ' εσ' όδ'!

Ο 'Αλεθού, έρριξε τότε μιά ματιά στην κάρτα και διαβάσε:

«Ευγένιος Σκριμπ, της Γαλλικής 'Ακαδημίας».

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

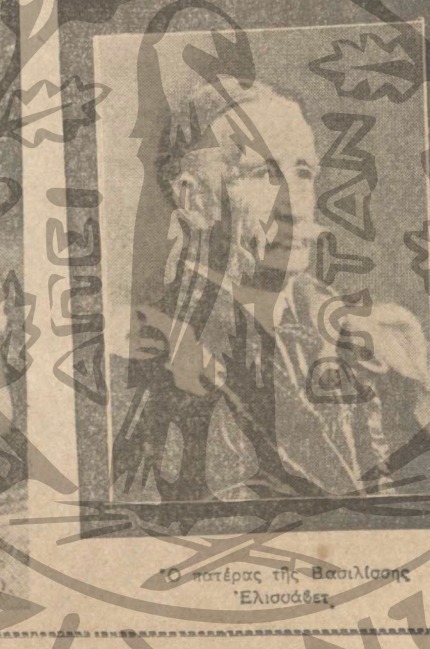
Ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας στο λουτρό, στο γκόλφ, στις κούρες, σ' έμιά θαλασσία έκδρομή. — Κ ά τ ω: Ο Βασιλεύς μετά των θυνάτορών του στο θέατρο.

Η Βασίλισσα της 'Αγγλίας 'Ελισάβετ εις ηλικίαν 12 ετών.

Η μητέρα της Βασίλισσας 'Ελισάβετ.

Ο πατέρας της Βασίλισσας 'Ελισάβετ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

«Η Μάρλεν, η ξυπνη δακτυλογράφος του δικηγόρου Φερνάν Λεκλέρ, παρουσιάσθηκε στην είσοδο του γραφείου χαμογελώντας πονηρά.

— «Μαίτρ, το είπα, ήρθε η Λαίδη Ρόμερ».

«Ο Φερνάν Λεκλέρ, εκείνο το θερμό απόγευμα του Ιουλίου, γλυκοκοιμήταν επάνω στις θεατικές δικογραφίες του. Η φωνή της Μάρλεν τον ξύπνησε.

— «Η Λαίδη Ρόμερ;»
«Ας περάσει».

Κι' έπειτα μισοκλείνοντας το μάτι, έπρόσθεσε:
— Μάρλεν, παιδί μου, όπως είπαμε... Μη ξεχάσεις εκείνο που έβρισε.

«Η δακτυλογράφος χαμογέλασε πάλι, αυτή τη φορά με κάποια ειρωνεία κι' αποτραβήχθηκε για να εισαγάγει τη Λαίδη Ρόμερ, μία υψηλόσωμη και ξανθεία Άγγλιδα, ώμορφη και θαύλουτη.

— «Αγαπητέ Φερνάν, το είπα με μία άφελή οικειότητα, ήρθα να σε δω, γιατί φαίνεται πως έχεις τη συνήθεια να κοιμάσαι επάνω στις υποθέσεις των πελατών σου!».

«Ο δικηγόρος σηκώθηκε λιγάκι σατισμένος, γιατί αν διέφευγε την θελκτική Λαίδη Ρόμερ, θα έλεγε ψέματα. Ωστόσο, τα ψέματα δεν του έκαναν και τόσο έντυψοι.

— «Α, τι λέτε, Λαίδη Ρόμερ, διαμαρτυρήθηκε, αυτή τη στιγμή ακριβώς είχα μπλέξει με μία πολύπλοκη νομοθεσία».

— Τα ίδια πάντα μου λές αγαπητέ Φερνάν. Το άπαντησε εκείνη γελώντας. Νομοθεσίες, μαρτυρικές καταθέσεις, αναβολές και τα παρόμοια. Η μαμά μου λέει ότι αργοπορείς την υπόθεσι του διαζυγίου μου για να με θλέπης να έρχομαι κάθε τόσο στο γραφείο σου για να σε παρακαλώ.

«Ο Φερνάν Λεκλέρ άρπαξε την ευκαιρία από τα μαλλιά.
— Κι' αν είναι αλήθεια; Έκανε χαμογελώντας. Έσεϊ, Λαίδη Ρόμερ, ξέρετε πολύ καλά πόσο σας θαυμάζω... Σας λέω ειλικρινά ότι η παρουσία σας εδώ πέρα, ανάμεσα στις δικογραφίες μου, είναι μία νότα χαράς σ' αυτή τη μονοτονία».

— «Α, βλέπω ότι κάνεις τώρα και τον ποιητή, αγαπητέ Φερνάν!».

Τον ειρωνεύθηκε η Λαίδη Ρόμερ, που ήταν ωστόσο φανερό ότι είχε κολακευθεί, κατά θάθος.

Μά την στιγμή εκείνη χτύπησε το τηλέφωνο. «Ο δικηγόρος πήρε το ακουστικό.

— «Εμπρός, εμπρός!... Έκανε. Ποιος είναι; «Α, σεϊς είσαι αγαπητή μαρκησία; Δεν κατάλαθα αμέσως τη φωνή σας. Με συχαρείτε... «Αν έχω δουλειά; «Ω, είμαι πνιγμένος κυριολεκτικά, αγαπητή μαρκησία... Μάλιστα, κι' αυτή την στιγμή δυστυχώς... Μά για σας όμως είμαι πάντα στο γραφείο. Τι λέτε!... Έλάτε σε μία ώρα... Πολύ καλά! «Ωρεθούάρ!».

Κι' ο Φερνάν Λεκλέρ κρέμασε το ακουστικό κι' εξακολούθησε την συνομιλία του με τη Λαίδη Ρόμερ για το διαζύγιο της. Μά δεν είχαν περάσει δυο λεπτά, όταν το τηλέφωνο άρχισε πάλι να κουδουνίζει επίμονα.

— «Εμπρός, εμπρός!... Λιγάκι ύπομονή! Μπα!... «Έκανε ο δικηγόρος. Μάλιστα! «Ο ίδιος στο τηλέφωνο! Μά, ναι! «Ο δικηγόρος Λεκλέρ!... «Η κυρία Ρενώ; «Ω μεγάλη μου τιμή, κυρία! Θέλετε να περάσετε από το γραφείο μου σήμερα; Δυστυχώς, θα είναι λίγο δύσκολο, εκτός αν μου κάνετε τη χάρη νάρθτε λίγο αργά. Είσατε στο έργο».

στάσιο αυτοκινήτων του συζύγου σας; «Α! θαυμάσια! Σας περιμένω λοιπόν... «Ωρεθούάρ, κυρία Ρενώ!

«Ο Φερνάν Λεκλέρ άφησε στη θέσι του το ακουστικό, παίρνοντας μία θαθεία ανάσα. Η Λαίδη Ρόμερ σ' αυτό το μεταξύ τον κύτταζε με περιέργεια και με κάποια ειρωνεία μαζί.

— Βλέπω ότι έχετε έκλεκτη πελατεία, αγαπητέ Φερνάν, το είπα. Κι' όλο γυναίκες. Είσαι ο δικηγόρος της μόδας! Νέος, κομψός, ώμορφος, φιλόφρων με τις κυρίες... «Ο δικηγόρος χαμογελούσε από την ευχαρίστησι.

— Είσατε υπερβολική, Λαίδη Ρόμερ, της είπα. Έχω θέβαινα κανένα—δυο καλά δνόματα ανάμεσα στην πελατεία μου, μά υπάρχει καλύτερο από το δικό σας; Έχω επίσης και μερικές ωραίες πελατίτσες. Μά έσεϊς είσατε η πιο όμορφη από όλες. Αυτό όμως δεν θα πη ότι είμαι κιόλας ο δικηγόρος της μόδας, όπως λέτε...

Την στιγμή εκείνη το τηλέφωνο χτύπησε για τρίτη φορά. «Ο Φερνάν Λεκλέρ θύμωσε τώρα κι' άρπαξε απότομα το ακουστικό.

— Μά επιτέλους, δεν μπορεί κανείς να θρή λήη ήσυχια; Μάλιστα! Έγώ είμαι! Τι θέλετε; Πρόκειται για μία όλη σας; «Εμπρός, λοιπόν, μιλήστε... Θα συμβή ένα ερωτικό δράμα; «Α! Καταλαβαίνω... Τα πράγματα είναι σοβαρά...

«Η Λαίδη Ρόμερ, σ' αυτό το μεταξύ, για να μη φαη κιόλας αδιάκριτη, σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα του γραφείου κι, άρχισε να σουλατσάρη ήσυχα στο διάδρομο. Κι' έτσι ακριβώς περνώντας τυχαία μπροστά από μία μισοκλειστή πόρτα (ήταν η πόρτα του γραφείου της δακτυλογράφου) άκουσε δίχως να το θέλη μία προσποιητή φωνή να λη:

— Μάλιστα, κ. Λεκλέρ! «Η φίλη μου φοβάται... Θα γίνη ένα ερωτικό δράμα, σας λέω! Γι' αυτό θέλουμε να ναθέσουμε την υπόθεσι σ' εσάς!

Για μία στιγμή, η Λαίδη Ρόμερ, άπόμεινε κατάπληκτη. Τα λόγια αυτά ήταν η συνέχεια εκείνων που είχε άκούσει στο γραφείο του δικηγόρου.

— «Αγαπητέ κ. Λεκλέρ, έλεγε η φωνή, η φίλη μου σας είναι ευγνώμων! Έξέρι ότι θα θριαμβεύσετε πάλι με την αγωγή σας!

— Είσατε πάρα πολύ καλή! Απάντησε ο δικηγόρος από το γραφείο του.

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

Ο ΝΙΧΑΝΤ ΣΤΟΝ ΝΕΤΖΝΤΕΤ

«Αδελφέ μου Νετζντέτ, Σου είχα πη ότι ήμουν έξαι-
ρετικά στενοχωρη-
μένος και δύσθυ-
μος, γιατί, λόγω
της άρρώστειας
της μητέρας μου
έχω αναγκασθί
να παραθερίσω έ-
φεται εδώ στο
Έρένκιοι. Μάλι-
στα τις πρώτες
μέρες τόσο μου
κακοφαινόταν
το πράγμα, ώστε είχα δηλώσει στο
σπίτι πως θα τους αφήνα και
θα ένοικίαζα ένα δωμάτιο στη
Χάλη. Μά ο πατέρας μου με
εμπόδισε, γιατί, λέγει, δεν είχε
καμμία διάθεσι να ξεδομή χρήματα κι' εδώ κι' εκεί. Έτσι
λοιπόν αναγκάσθηκα ναρθώ εδώ.

Φαντάσου όμως. Εκεί που δεν ήθελα να πατήσω εδώ, ή
τύχη μ' ενόησε και έζησα τις πιο εύτυχισμένες μέρες της
ζωής μου.
Την πρώτη εβδομάδα κάτω από τα πυκνά πεύκα του
κήπου του σπιτιού μας είχα θάλει μία σαιζ - λόγκ, όπου
περνούσα τις μέρες μου πλήττοντας και όνειροπολώντας
σάν «τοιμημένο» κοριτσόπουλο. Μεταφερόμουν νερά τότε
στο στάσιο του Ταξίμ και πότε στην πλάς της «Φλώρια».
Έτσι περνούσα τις μέρες μου, όταν...
«Αλλ' άς σου διηγηθώ τα πράγματα με την σειρά! Την
επόμενη μέρα ή μονότονη καλογεριστική ζωή μου άλλαξε
ξαφνικά. Για να αποφύγω τα διαρκή παράπονα της μη-
τέρας μου, θήκα λιγάκι να περπατήσω κατά το θρα-
δάκι. Ήταν η ώρα άφίξεως του τραινιού. Εκεί που
χάξευα, θλέπα μία νεαρή κυρία πολύ καλοντυμένη,
να κρατή απ' το χέρι ένα παιδί 4-5 χρονών και να πε-
ριμένη το τράινο. Στάθηκε δυο βήματα πιδ πέρα και
έκαμα πως τάχα περίμενα κι' εγώ κάποιον.

«Όταν σταμάτησε το τράινο,
δυο κοπέλλες με έξαιρετικά ώ-
μορφη εμφάνισι κατεβήκανε και
προχώρησαν προς το μέρος της
κυρίας που περιμενε και ή ο-
ποία, μόλις τις είδε, έμπηξε μία
κραυγή χαράς:
Νερμίν! Σέλιμα!... «Ω! πόσο
είμαι χαρούμενη που ήρθατε. Δεν
φαντάζεστε την ευχαρίστησί
μου».

— «Ω! Νεζιχέ, φώναξαν κ' ή
δυο μαζί ή νεοφερμένες κι' έμας
ή χαρά μας δεν περιγράφεται
πού σε θλέπουμε και άκόμα πε-
ρισσότερο που θα περάσουμε μα-
ζύ σου μερικές ευχάριστες εβδο-
μάδες.

— Μόλις έφυγε ο άντρας μου
στην περιοδεία του, έσπευσα να
σας προσκαλέσω. Ξέρετε πόσο
άγωνόυσα μην τυχόν και δεν
έρθετε!

Πώς φαντάσθηκες, τέτοιο πρά-
γμα; Τι άλλο μπορούσαμε να
επιθυμήσουμε. Έχουμε καθαρό
αέρα, δροσερό νερό, πρασινάδα
άβυσσιν, τα πάντα. Και πάνω απ'
όλα τη γλυκειά σου συντροφιά...
— «Αν θέλετε και μπάνιο, κον-
τά μας είναι ή θάλασσα.

«Η τρεις φιληνάδες φλυαρώντας
έτσι πρόσχαρα, προχωρούσαν με
συνανά βήματα και τις άκολου-
θούσα κι' εγώ από μακριά, χω-
ρίς να γίνωμαι αντιληπτός. Έ-
μεινα έκπληκτος, όταν είδα τις
τρεις ώμορφες να κατευθύνονται
στη διπλή μας βίλλα. Όταν

την ώρα που ήμουν έτοιμη ν' ανοίξω την
τσαμόπορτα...

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΤΡΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΗΣ ΜΟΥΑΖΕΖ ΤΑΧΣΙΝ ΜΠΕΡΚΑΝΤ

συνήλθα, άντελήφθηκα ότι
μου παρουσιαζόταν μοναδική
ευκαιρία να διασκεδάσω την
πληξι μου. Κι' άποφάσι-
σα εϋθύς από την
έπομένη κιόλας
μέρα να προσπα-
θήσω να κατακτή-
σω τουλάχιστο τη
μιά απ' τις δυο.

Ξέχασα να σου
πώ ότι ή μιά ήταν
ξανθή μάλλον πα-
ρά καστανή, με
κάτι ύπεροχα με-
γάλα σαν άμύ-
γδαλα μάτια σε χρώμα άνοι-
χτό πράσινο και ή άλλη, άν-
τίθετα, μελαχρινή με κατά-
μαυρα έκφραστικώτατα μά-
τια. Κάθησα λοιπόν, το ίδιο

γδαλα μάτια σε χρώμα άνοι-
χτό πράσινο και ή άλλη, άν-
τίθετα, μελαχρινή με κατά-
μαυρα έκφραστικώτατα μά-
τια. Κάθησα λοιπόν, το ίδιο

θράδυ και έστρωσα το σχέδιο... των έπιχειρήσεων.

Είτε τώρα, γιατί το σχέδιό μου ήταν καλό, είτε γιατί ή
ξένες της γειτονιάς μου γύρευαν σάν κι' έμένας περιπέ-
τειες, δεν ξέρω, ωστόσο την τρίτη θραδυά στις 10 συναν-
τηθήκαμε με την ξανθιά στον κήπο του σπιτιού μας άνά-
μεσα στα πεύκα. Πέρασα φυσικά ύπεροχες εύτυχισμένες
ώρες μαζί της και την άλλη θραδυά, την ίδια ώρα και
στο ίδιο μέρος συναντήθηκα και με την μελαχρινή!

Αυτές ή γλυκειές απολαύσεις θαστάζανε ως δέκα μέρες.
Φυσικά εγώ για να μην προδοθώ και για να κρύψω τις
σχέσεις μου κι' απ' τη μιά κι' από την άλλη, πρόσεχα τα
λόγια μου, τις κινήσεις μου και γενικά την συμπεριφορά
μου. Απόφευγα μάλιστα να τις συνοδεύω και στο μπάνιο

που πήγαιναν κάθε πρωί. Η δυο
ώρες όμως που περνούσα κάθε
θράδυ πότε με την ξανθιά και
πότε με τη μελαχρινή, μου γέ-
μιζαν όλη μου την ήμερα. Είχα
ξαναβρή πειά απόλυτα την διά-
θεσί μου και ήμουν εύτυχισμέ-
νος.

Όμως όπως την νύχτα διαδέ-
χεται ή μέρα, έτσι φαίνεται και
την ήμερα πρέπει να ακολουθή ή
νύχτα... Γιατί αυτές ή εύτυχισμέ-
νες ώρες μου μονομιάς, ξαφνικά
πέραν τέλους, χωρίς να μπορώ με-
χρι της στιγμής να καταλάβω
για ποιόν λόγο. Προχθές το θρά-
δυ ή μελαχρινή δεν ήρθε στο
ραντεβού μας και γάτες δεν σά-
νθηκε και ή ξανθιά. Με γλάσ θά-
σανα κατωρθώσα να μάθω ότι
κ' ή δυο μαζί είχαν φύγει προ-
χθές με το πρώτο τράινο για την
Πόλη. Μά γιατί φύγαν έτσι, χω-
ρίζοντε να με αποχαιρετήσουν;
Δυο μέρες τώρα σπάω το κε-
φάλι μου, χωρίς να κατορθώσω
να λύσω το αίνιγμα. Θα περιμέ-
νω λίγες μέρες άκόμα. Αν στο
διάστημα αυτό δεν πάσω καμμία
εισησί τους, θα έρθω στην Πόλη
και θα προσπαθήσω να βρω την
λυσί του μυστηρίου. Λες να εξώ-
λογήθηκαν ή δυο φιλενάδες, το
μυστικό τους ή μιά στην άλλη,
λες να έμαθαν τι συνέβαινε και
ν' άφησαν στα κρύα του λου-
τρού... Ωστόσο θα δοκιμάσω.

Η ΝΕΡΜΙΝ ΣΤΗ ΝΕΖΙΧΕ.

Νεζιχούλα μου,
Σου γράφω μέσα σε μία θα-
θεία νευρική ύπερδύεγερσι. «Αν
δεν ντρεπόμουν, στήν την ό-
ρα του μεσονυχτιού, θα έρχό-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από τὰ προηγούμενο)

— 'Ο ἀφέντης μας πρέπει νά'ναι πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπε ὁ Κλαύδιος Γκριθό.
— Δὲν ἀπατάσαι, καλέ μου Γκριθό, ἀπάντησε ὁ ταμίας μὲ μιὰ εὐχαρίστησι, πού δὲν ζητοῦσε νὰ τὴν κρύψῃ. Κάνουμε ὑπέροχες εἰσπράξεις σήμερα... Θὰ μᾶς μείνῃ, ἔπειτ' ἀπ' ὅλες τὶς πληρωμές, μιὰ ὁλόκληρη περιουσία στὸ ταμείο! Θὰ μᾶς μείνουν περισσότερα ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, καλέ μου Γκριθό...

Καὶ ὁ Πριέρ ἔτριψε κατενθουσιασμένος τὰ χέρια του.

XXIII

«Δὲν εἶχα γελαστή στοὺς λογαριασμούς μου», σκέφθηκε ὁ Γκριθό.

Ὁ ταμίας πήρε τὴν κατάστασι πληρωμῆς τοῦ Γκριθό κι' ἀφοῦ τὴν ἐξέλεγε τὸν ἐπλήρωσε.

Ὁ Κλαύδιος Γκριθό πήρε τὰ χρήματα κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ ἀποσυρθῇ, ὅταν ἔξαφνα ὁ Πριέρ φώναξε:

— Διάβουλε! Τί ἀφηρημάδα εἶν' αὐτὴ! Ἐξήλασα...

— Τί;
— Ὅτι ὁ ἀφέντης σου ἀναθέτει νὰ μοιράσῃ στοὺς ἐργάτες ὅλων τῶν ἐργαστηρίων τὸ πρωτοχρονιάτικο φιλοδώρημά τους. Νὰ ὁ κατάλογός τους μὲ τὸ ποσὸν πὺθ θὰ δώσῃς στὸν καθένα... Νὰ καὶ τρεῖς χιλιάδες φράγκα...

Καὶ ὁ Πριέρ ἔβαλε μπροστά στὸν Γκριθό τρεῖς κυλίνδρους τῶν χιλίων φράγκων.

Ὁ μηχανικός τὰ πήρε καὶ θυγῆκε ἔξω.

Ἐπειτὰ ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ μπήκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ταμείου, κρατώντας στὸ χέρι του μιὰ ἐπιστολή. Βλέποντάς τον οἱ ὑπάλληλοι σηκώθηκαν καὶ τὸν χαίρετησαν.

— Μὴ διακόπτετε, κύριοι, τὴν ἐργασία σας, τοὺς εἶπε.

Ἐπειτὰ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πριέρ, τὸν ρώτησε.

— Ποῦ θρискόμαστε;

— Τελείωσα, κύριε. Δὲν μοῦ μένει νὰ καταχωρήσω τοὺς λογαριασμούς μου στὸ μεγάλο βιβλίο. Ὅλες ἡ καταστάσεις μου εἶναι ἐτοιμες. Στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα θὰ ἔχῃ τοὺς λογαριασμούς τοῦ μηνὸς καὶ τὸν ἰσολογισμό τοῦ χρόνου.

— Εἶσαι ἕνας ὑποδειγματικὸς ταμίας, ἀγαπητέ μου Πριέρ...

— Ὡ! κύριε Μπερνιέρ... τὸν διέκοψε ὁ Πριέρ μὲ μετριφροσύνη.

— Ὅχι! Ὅχι! εἶπε ὁ μεγαλοβιομήχανος. Ἐγὼ λέω πάντοτε ὅτι σκέφτομαι. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος, ἔκτος ἀπὸ σένα θὰ χρειάζεταν τουλάχιστον τρεῖς μέρες γιὰ νὰ τὰ κανόνισῃ ὅλ' αὐτά...

— Ἐχω συνηθίσει, τραύλισε ὁ ταμίας, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατακόκκινος, ἀκούγοντας τὰ ἐπαινετικά λόγια πὺθ τοῦ ἔλεγε ὁ προϊστάμενός του.

— Πέρασες ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια, ὅπως σοῦ εἶπα πῆ; τὸν

οῶτησε σὲ λίγο ὁ Μπερνιέρ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ τί σοῦ εἶπαν;

— Ὅτι σὰς ἔγραψαν.

Πράγματι, ἔλαθα πρὸ ὀλίγου αὐτὴν τὴν ἐπιστολή. Μὰ ἡ ἐξηγήσεις πὺθ μοῦ δίνουν εἶναι ἀνεπαρκεῖς. Θὰ σοῦ μὴ λησαν ἑσένα λεπτομερέστερα... Τί σοῦ εἶπαν;

— Ὅτι, ἐπεὶ ὑπάρχουν κίνδυνοι πυρκαϊῆς ἀπὸ τὸ διπλάνό μας χρωματουργείο, θὰ ἀρκεθῶν κάπως τὰ ἀσφάλιστρα, μὰ προηγουμένως θάρθῃ ἕνας ἐπιθωρητής γιὰ νὰ ἐξετάσῃ ἐπιτοπίως τὰ πράγματα...

— Μοῦ ἀναγγέλλουν πράγματι τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς ἐπιθεωρητοῦ γιὰ τὴν προσεχὴ ἴριτ... Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ καθυστερήσεις ἐμποδίζουν τὴν ὑπογραφή τῶν συμβολαίων... Ἐκανα ἄσχημα νὰ μὴ φροντίσω νωρίτερα. Θὰ ἐπρεπὶ νὰ πάω μόνος μου στὸ Παρίσι καὶ νὰ περάσω μόνος μου ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια, ὅπως εἶχα ἀποφασίσει νὰ κάω.

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ ἄφησε τὸν ταμία του καὶ ἔπαυσε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τελειώσῃ κι' αὐτὸς τοὺς λογαριασμούς τοῦ τέλους τοῦ ἔτους.

Ὁ Ζάκ, ὁ ἰδιαιτέρως κλητῆρας του, τοῦ πῆγε μιὰ ἀναιμένη λαμπά, γιὰ τὸ γκάζι τὸ χρησιμοποιοῦσαν μόνον στὸν προαύλιον τοῦ ἐργοστασίου. Τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐργαστήρια φωτιζόντουσαν μὲ λάμπες τοῦ πετρελαίου.

Στὶς ἐξήμισι ὁ Πριέρ μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊστάμενου του καὶ τοῦ ἐπέδωσε λογαριασμό.

Ὅταν τελείωσε, ὁ Μπερνιέρ, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ φώναξε λάμποντας ἀπὸ χαρὰ:

— Περίφημα! Ποτέ ὡς τώρα δὲν κάναμε τόσες δουλειές.

— Καὶ δὲν εἶχαμε τόσα κέρδη! πρόσθεσε ὁ Πριέρ. Σὰς φέρνω πεντακόσιες πενήντα δύο χιλιάδες διακόσια εἰκοσιεφτά φράγκα, τὰ ὁποῖα σὰς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ μετρήσετε μαζί μου, κύριε...

Καὶ συγχρόνως ὁ Πριέρ ἔπλωσε ἀπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του ἕνα σωρὸ δέσμες χαρτονομισμάτων καὶ κυλίνδρους χρυσοῦ.

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ τὰ μέτρησε γιὰ τοὺς τύπους μόνο, γιὰ τὴν θέβαιος πὺθ θὰ εὕρισκε ἀκριβῶς τὸ ποσὸν πὺθ τοῦ εἶχε ἀναγγεῖλει ὁ ταμίας του.

— Τὴν Τρίτῃ θὰ τὰ πάω ὅλ' αὐτὰ στὸ «Κρεντί Λιοννά», εἶπε.

— Αὔριο, ἀγαπητέ μου Πριέρ, θάρθῃς νὰ ἔξῃ μαζί μου μὲ τὸν Κλαύδιο Γκριθό. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θὰ εἶμαι καὶ στοὺς δυὸ σας τὰ δῶρα σας.

Ὁ Πριέρ ἔσφιξε μὲ δάχτυλ τὸ χέρι τοῦ προϊσταμένου του καὶ ἀποσύρθηκε μὲ τὴν θαθεῖα ἱκανοποίησιν τοῦ εὐνοειδῆτος ὑπαλλήλου πὺθ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του.

XXIV

Τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα πὺθ εἶχε ὀρίσει ὁ συμβολαιογράφος του, ὁ ἀντιπλοίαρχος Γαβριήλ Σαβάν ἔπῃγε καὶ

λὴ δουλειά, εἶχε πῆ στὴν ὑπηρεσίᾳ του νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ δειπνο γιὰ τὶς ὀκτώ, γιὰ τὴν ἡμέρα νὰ τελειώσῃ πρῶτα τὴν ἐργασία του κι' ἔπειτα νὰ φάῃ.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐργοστασίου, ὅπως καὶ γύρω στὰ περὶχωρα, ὅλα ἦσαν ἐντελῶς γαλήνια. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὺθ ζύγαναν μεσάνυχτα, τόσο θαθεῖα ἦσαν ἡ σιωπή.

Ἡ Βερονίκη Σολλιέ, μέσα στὸ θυρωρεῖο της, ἐτοίμαζε τὸ δειπνο, ἔχοντας κοντὰ της τὴν λατρευτὴ μικρούλα της Μάρθα, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε κιόλας τρυφερά τὴν γιαγιά της.

— Κάμετε τὸν κόπο νὰ περάσετε στὸ θυρωρεῖο μου, κύριε... εἶπε ἡ Βερονίκη.

Ἀπέσυρε ἀπ' αὐτὸν σὲ χαρτονομίσματα, τὸ χρηματικὸν ποσόν, τοῦ ὁποῦ ἐξέριψε τὸν προορισμό.

Ἐφυγε ἀπ' τὸ συμβολαιογραφεῖο παίρνοντας μαζί του τὰ χρήματα, τυλιγμένα μὲ φροντίδα σὲ μικρὸ δέμα μεγέθους συνηθισμένου βιβλίου. Τώρα, δὲν τοῦ ἔμενε πειὰ παρὰ νὰ πάῃ στὸ φίλου του Ριχάρδου Μπερνιέρ, στὸ Σαιν-Οὐέν.

Εἶχε νυχτώσει πειὰ, ὅταν ὁ ἀντιπλοίαρχος πήρε ἕνα ἄμαξι γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἐργοστάσιον τοῦ φίλου του.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολ-

ποιας τὸ πρόσωπο εἶχε γίνει κατακόκκινο. Θέλατε πράγματι νὰ κάνετε τέτοια τιμὴ σὲ μένα;

— Σωπάστε, Ἰσαβέλλα, σωπάστε!... Δὲν θέλω ν' ἀκούω λόγια ἐλπίδας νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὰ χεῖλιά σας... καὶ ἔμωσ σὰς ἀγαπῶ!... Ὁ Θεὸς μόνο ξέρει πόσο!...

— Ἀλλὰ μήπως μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ κρύψω τὸ τί ἀσθάνομαι γιὰ σὰς, Ριχάρδε; εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα πλησιάζοντάς τον καὶ θάζοντας μὲ χάρι τὸ ὠραῖο τῆς χέρι μέσα στὸ δικό του.

— Μ' ἀγαπᾷ!... Μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ! φώναξε ὁ Ριχάρδος μὲ ἀγρία χαρὰ.

Καί, ὑπακούοντας στὴν ὁρμὴ τοῦ ἔρωτος, στὴν ὁποία κανένας δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀνάσανε τὴ μοσοβολημένη πνοή της, τὰ μαλλιά της μπερδεύτηκαν μὲ τὰ δικά του καὶ φώναξε:

— Μ' ἀγαπᾷτε;

— Ναί, σὰς ἀγαπῶ... ψιθύρισε ἐκείνη στὸ αὐτί του μὲ γλυκύτητα φωνῆς.

Ὁ Ριχάρδος, τρελλὸς πειὰ, πῆρε τὸ χέρι τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τὸ φίλησε.

Ἐξαφνα ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμή, θυμήθηκε ὅτι ὁ κόμης Ἀλτερόνι εἶχε δηλώσει πὼς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχε ἀτηγορηθῇ γιὰ ἔγκλημα ἔστω κι' ἀδίκως, δὲν θὰ μπορούσε νὰ μῆτι ποτὲ στὸ σπῆτι του.

Ἦταν τόσο τιμὸς, ὥστε ἀμέσως κατάλαθε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ ἔρωτος τῆς νέας αὐτῆς, ἀφοῦ ὁ πατέρας της δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ τὴν ἐνωσί τους.

Καὶ ἔξαφνα τραδήχθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της.

Ψιθύρισε μερικά λόγια ἀκατανόητα, ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα, κατέθηκε στὸν κῆπο ποῦ ἦταν πίσω ἀπ' τὸ σπῆτι καὶ ἄρχισε νὰ διασχίζει μὲ μεγάλα βήματα τὴν δροσοχίτα.

Σὲ λίγο συνήλθε κάπως κι' ἐθράδυνε τὸ βῆμα του.

Σκεφτόταν ὅσα εἶχαν συμβῇ πρὸ δλίγου. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ ἐλπίζει ὅτι θὰ γινόταν ποτὲ σύζυγός της.

Μιά θαθεῖα ἀδυσσος τοὺς χώριζε καὶ αἰσθανόταν ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος παρὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασί του καὶ νὰ φύγῃ τὸ ἄλλο πρωῒ.

Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ Ριχάρδος, ὅταν ἔξαφνα ἀνασκήρτησε θλέποντας μπροστὰ του ἕναν ἄνθρωπο.

— Σιωπὴ! ἦταν ἡ πρώτη λέξις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχὼ νὰ σοῦ πῶ κάτι.

— Ἀθλίε! Κακοῦργε! φώναξε ὁ Ριχάρδος, ἀναγνωρίζοντας στὸν ἀγνωστο τὸν Νεκροθάφτη. Τίποτε πειὰ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σὲ παραδώσω στὴν δικαιοσύνη...

— Εἶσαι τρελλὸς! τοῦ ἀπάντησε ὁ κακοῦργος. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ συλλάβῃ ἐδῶ πέρα, στὴν ἐρημιὰ καὶ στὸ σκοτάδι;...

— Ἀλήθεια! φώναξε ὁ Ριχάρδος χτυπώντας μὲ πεισμὰ τὸ χῶμα μὲ τὸ πόδι του. Μὰ ἂν δὲν μπορῶ νὰ σὲ συλλάβω τώρα, θὰ σὲ συλλάβω αὔριο...

— Ἐλα, μὴ λές ἀνοησίες, παιδί μου, εἶπε ὁ τυμωρὸχος διαβολικά. Θὰ σοῦ δώσω τις πεντακόσιες λίρες ἢ θέλεις νὰ σὲ κάνω νὰ δῆς χωρὶς νὰ θέλῃς...

— Καλλίτερα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ὑποκύψω στὸν ἐκδιασμὸ ἐνὸς ἀθλίου, σὰν ἐσένα! φώναξε ὁ Ριχάρδος.

— Τότε φυλάξου ἀπ' τὴ συνέχεια! φώναξε ὁ Νεκροθάφτης.

Τὸ φεγγάρι ἔφευγε ἀπάνω στὴν πτωματώδη μορφή τοῦ τυμωρὸχου ἢ ὁποῖα ἐξέφραζε τρομερὴ μανία καζὼς ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτά.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο κεφάλι ἐξαφανίσθηκε ἔξαφνικά.

— Μὲ ποιὸν μιλοῦσε, Ριχάρδε; ρώτησε ὁ κόμης Ἀλτερόνι, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει χωρὶς νάτὸν ἀντιληφθῇ ὁ νέος.

— Μὲ ποιὸν μιλοῦσα; ἐναεῖπε ὁ Ριχάρδος ἐξαιρετικὰ ταραγμένος.

— Ναί, ἀκούσα μιά φωνή, ἡ ὁποία σοῦ ἀπαντοῦσε...

— Ἦταν ἕνας διαβάτης ποῦ πέρασε ἔξω ἀπ' τὸν κῆπο καὶ μοῦ ζήτησε κάποια πληροφορία...

— Ἀ! αὐτὸ ἦταν;... Σὰς ζητοῦσα. Πῆγα στὸ σαλόνι, ἀλλὰ δὲν σὰς θρήκα ἐκεῖ... Ἡ Ἰσαβέλλα μοῦ εἶπε πὼς εἶχα τε κατεβῇ στὸν κῆπο καὶ ἦρθε ἐδῶ...

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ νέα ποῦ ἔμαθα ἀπὸ τὴν Καστελακάλα ἀπὸ τὸν ἰδιότροπο γραμματέα τοῦ δουκὸς δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἔγω ἐπίδες πὼς θὰ ξαναγυρίσω στὴν πατρίδα μου... Καθὼς θέπετε λοιπόν, ἔκανα πολὺ καλὰ ποῦ διέθεσα τὰ κεφάλαιά μου στὴν Ἀγγλία. Ἀλλ' ἂς μὴ μιλάμε τώρα γιὰ ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις... Πάμε ἐπάνω. Μὰς περιμένουν σὲ τραπέζι.

Κατὰ τὸ δειπνο, ὁ Ριχάρδος φαινόταν πολὺ θλιμμένος καὶ τοῦ κάκου ἡ Ἰσαβέλλα προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη μὲ χίλιες λεπτὲς φροντίδες, τῆς ὁποίας μὴν οἱ ἐρωτευμένοι ἐννοοῦν χωρὶς οἱ ἄλλοι νὰ τίς καὶ καταλαβαίνουν.

Ὁ Ριχάρδος ἦταν ἀμετάκλητος στὴν ἀπόφασί του, γιὰ τὸ θεωροῦσε ζήτημα τιμῆς.

Τέλος ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ ὑπνου.

Ὁ Ριχάρδος ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό του, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ, γιὰ τὸ μυαλό του ἦταν πολὺ ταραγμένο ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Τὸ δωμάτιό του ἦταν στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ παράθυρό του ἔβλεπε στὸν κῆπο.

Ἐξαφνα ἕνας παράδοξος θόρυβος, ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν κῆπο, ἀκούστηκε καὶ τὸν ἀπόσπασε ἀπὸ τὴν σκέψις του.

Ὁ Ριχάρδος ἀφογκράστηκε, ἀλλὰ ἤούχασε ἀμέσως γιὰ τὴν δὲν ἀκούσε τίποτε.

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ παράδοξος ἐκεῖνος θόρυβος ἀκούστηκε πάλι.

Τοῦ φάνηκε σὰν ν' ἀποσποῦσαν κάποιο παράθυρο ἀπὸ τὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Ζωηρὴ ἀνησυχία τὸν κυρίεψε τότε κι' ἀποφάσισε νὰ δῇ τί συνέβαινε. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω.

Ἡ νύχτα ὅμως ἦταν πολὺ σκοτεινὴ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε. Τόσο πυκνὸ σκοτάδι ἀπλωνόταν, ὥστε οὔτε τοὺς κορμούς τῶν δένδρων δὲν μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ.

Ὁ Ριχάρδος κράτησε τὴν ἀναπνοή του γιὰ ν' ἀφύκωνε τὴ καλλίτερα καὶ ἀκουσε μερικά ψιθυρίσματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν μπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ οὔτε λέξη...

Τὰ ψιθυρίσματα αὐτὰ ἦσαν σὲ διάφορους τόνους, πρῶγμα ποῦ ἔδειχνε ὅτι ἀρκετοὶ ἄνθρωποι μιλοῦσαν κάτω στὸν κῆπο.

Σὲ λίγες στιγμές, θόρυβος παραθύρου ἢ πόρτας ποῦ ἀνοίγει, ἀκούστηκε καὶ οἱ ψιθυροὶ ἔπαψαν.

Τὰ μάτια του εἶχαν συνηθίσει πειὰ στὸ σκοτάδι κι' εἶναι μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τρεῖς σκιές ποῦ στεκόντουσαν μπροστὰ στὴν πεισινὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ μαντέψῃ τί ἔκαναν.

Ἦταν πάντως ὀλοφάνερο ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν κακοὺς σκοπούς καὶ ἀποφάσισε νὰ λάθῃ ἀμέσως τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ τοὺς ματαιώσῃ.

Ντύθηκε γρήγορα, ἀνάψε ἕνα κερί καὶ θῆκε ἀπὸ τὸν διάδρομο, προχωρώντας μὲ προφύλαξι.

Στὸν διάδρομο συνάντησε τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ἕνα πιστόλι σὲ κάθε του χέρι κι' ἕνα τσεκούρι κάτω ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ἀ! σεῖς εἶσθε; εἶπε ὁ κόμης μὲ σιγανὴ φωνή. Σὰς προειδοποιῶ ὅτι μὴν κλέψετε στὸ σπῆτι... Ἐστὲ κι' ἐγὼ μποροῦμε νὰ τοὺς συγυρίσουμε!... Πάρτε τὸ τσεκούρι κι' ἂς κατέβουμε... Ἀ! νὰ κι' ἡ ὑπηρετὴς!...

Πράγματι, τρεῖς ὑπηρετὲς φάνηκαν τὴ στιγμή ἐκείνη. Ὁ κόμης κι' ὁ Ριχάρδος τοὺς ἔπλησαν μαζί τους καὶ κατέβηκαν στὸ ἰσόγειο.

Θόρυβος ἀκουγόταν στὴν ἀποθήκη, ἡ ὁποία θριακούσαν στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

— Σβύστε γρήγορα τὸ φῶς! ἀκούστηκε μιά θορυβώδη φωνὴ τῆς στιγμῆς ποῦ ὁ κόμης, ὁ Ριχάρδος κι' οἱ ὑπηρετὲς κατέβαιναν στὴν ἀποθήκη. Εἶναι πέντε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νά...

Ὁ κόμης ὥρμησε καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ριχάρδο, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὸ φῶς. Δυὸ ἀπὸ τοὺς κλέφτες ὥρμησαν νὰ φύγουν.

Μὰ ὁ τρίτος συνέληφθη τὴν στιγμή ποῦ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ κι' αὐτὸς.

Τὸ φῶς φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀθλίου, τὸ ὁποῖον ἦταν πραγματικὰ φρικτὸς μὲ τὴν ἀπαίσια του ἔκφρασι.

Ὁ Ριχάρδος ἀνατρίχασε μὲ τὸν εἶδε, γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Νεκροθάφτη.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ἡ ἀνηψία μου κι' ἐγὼ εἴμαστε πρῶτης τάξεως φίλοι κι' εἶναι μοῦ δίνει τὴν εὐχαρίστησι πότε - πότε μιὰς σύντομης ἐπισκέψεως. Πρὸ ἡμερῶν ἦρθε ἰαλί νὰ μὲ δῇ:

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ζάν Σορλέν, μὲ εἶπε γελώντας. Ἀ! δὲν ξέρεις πόσο μὲ διασκέδασε! Σοῦ ζητῶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, γιὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία του. Μὰ, προτίτερα, πρόσφερε μοῦ ἕνα ποτηράκι λικέρ.

Ἡ Μαρία - Ρόζα δὲν κρατᾷ καθόλου τοὺς τύπους μαζί μου. Σάπλωσε, λοιπόν, ἀναπαυτικά σ' ἕνα ντιβάνι, πῆρε ἀπὸ τὸν μπουφὲ ἕνα ποτηράκι τοῦ λικέρ καὶ μοῦ τὸ ἔπλησε σαχτινικά, γιὰ νὰ τῆς τὸ γεμίσω. Ὑστερα, ἀφοῦ τὸ ἔπιε μονορούφι, ἄρχισε:

Μεγάλες εἰδήσεις, μοῦ ἀνήγγειλε. Ὁ καυμένος ὁ Ζάν παντρεύεται. Εἶναι μιά ἐκπληξὴ γιὰ ὅλους, ὅπως καὶ γιὰ τὸν ἴδιον, ἄλλως τε. Ξέρεις πὼς ἦταν τρελλὸς γιὰ τὴν Λάουρα Ἀντρέα, ποῦ τὸν ἄφησε πρὸ δυὸ χρόνων, γιὰ νὰ παντρευτῇ ἕναν Ἀμερικάνο. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ αὐτῆς, ἡ εἰδησία Σορλέν δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ ἕνα τέτοιο πράγμα. Τὸ παρουσίασαν δυὸ νύφες, μὰ δὲν πέτυχαν τίποτα.

Τότε ἐπενέβη ἡ θεῖα Λεπαρέ. Δὲν ξέρεις τὴ θεῖα Λεπαρέ; Εἶναι μιά γρήγα καρακάξα μὲ μουστᾶκια καὶ μὲ μὰ φωνὴ σὰν γρεναδιέρου. Ὁ Ζάν εἶναι θαρσιμῖός της κι' ἐνδιαιρέται γι' αὐτόν. Σημείωσε ἀκόμα πὼς ἔχει τρία ἑκατομμύρια καὶ ἐπομένως ὁ Ζάν πρέπει νὰ κάνῃ τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τῆς εἶναι εὐάρεστος.

— Πατατσὴ! μοῦ εἶπεν ὁ Ζάν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἡ θεῖα μου κινητοποιήθηκε γιὰ νὰ μὲ παντρεύῃ. Μὲ προσκαλεῖ στὸν παλιὸ πύργο της, στὸ Μοντερό κι' ἂν τῆς κάνω τὸν καλὸ ἔγω κάθε λόγο νὰ πιστεύω πὼς θὰ μὲ ἀποκληρώσῃ... Νὰ τὸ γράμμα. Διάβασε:

Ὁ καυμένος ὁ Ζάν!... Εἶχε ἕνα τέτοιο ὄφρος, καθὼς μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτά, ὥστε ἦταν νὰ τὸν κλαῖς.

— Λοιπόν, φεύγω τὸ Σάββατο... σὰν ζωντόβολο, μοῦ εἶπε. Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι ὁ τύπος μου.» Ἡ μητέρα μου θ' ἀναστενάξῃ στὴν ἀρχὴ, μπορεῖ καὶ νὰ χύσῃ μερικά δάκρυα, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι.

Ἡ νύφη θρίσκεται ἐκεῖ πέρα. Τί μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ μητέρα μου μοῦ συνέστησε: «Πρὸ πάντων νὰ εἶσαι εὐγενικός!» Δὲν εἶπα οὔτε νάι, οὔτε όχι, ἀλλὰ ἔχω ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὴν ἐπάνοδο: «Ἀδύνατο νὰ τὴν παντρευθῶ, μητέρα, δὲν εἶναι

ΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΣ

Ο δικηγόρος Μάριο Λαμπέρτι γύρισε άκεφος στο σπίτι του. Η καμαριέρα που του άνοιξε, είχε ένα φοβισμένο ύφος και ξανάκλεισε αθόρυβα την πόρτα, σαν να ήταν ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι ή άρρωστη κυρία της που είχε πεθάνει.

— Μήπως με ζήτησε κανείς; τή ρώτησε ο Λαμπέρτι.

— Πέρασε ο αιδεσιμώτατος πάτερ Φραντζέσκο, του άπάντησε η καμαριέρα. Μου είπε πως θα ξανάρθω...

Ο Λαμπέρτι κούνησε το κεφάλι του και μπήκε μ' άργό βήμα στο γραφείο. Μιά θαθεία και παράξενη σιωπή θασίλευε σ' όλο το σπίτι. Τα δωμάτια ήταν κλειστά και σκοτεινά. Όλα τα πράγματα ήταν στη θέση τους, όπως τα είχαν αφήσει ή νεκρή. Έτσι, το σπίτι ήταν μελαγχολικό, πένθιμο. Κι όμως, έξω, ένας όμορφος ήλιος έλουζε χαρούμενα τους δρόμους και τ' άνθισμένα πάρκα.

Ο Μάριο Λαμπέρτι ώστόσο ήταν ευχαριστημένος από αυτή τη σιωπηλή και μονότονη ζωή του. Από την ημέρα που έχασε τη γυναίκα του, την όμορφη Τζούλια, από μία πνευμονία, άλλαξε ξαφνικά και κλείσθηκε σ' ένα θαρό κι ασυτηρό πένθος. Είχε ζήσει μαζί της δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια κι ήταν τόσο καλή μαζί του, που όταν εκείνος την έγκατέλειπε λίγο για κάποια τρελή έρωτική περιπέτεια, η Τζούλια περίμενε υπομονετικά να ξαναγυρίσει κοντά της. Μάκατά θάθος, θά υπέφερε. Ποτέ όμως είχε παραπονεθή, δεν είχε πει τίποτε. Η Τζούλια ήξερε να σωπαίνει. Την ίδια σιωπή κράτησε, όταν η Νόρα Ρότσι, είχε ζετρελλάνει τώρα τελευταία τον Λαμπέρτι. Και γι' αυτό άκριβως, ο άπιστος σύζυγος δεν εύρισκε πια ήσυχια και δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό του. Ο Λαμπέρτι είχε γνωρίσει τη Νόρα σ' ένα σαλόνι κι από την πρώτη στιγμή που την κύτταξε στά μάτια, κατάλαβε ότι αυτή ή γυναίκα θ' αναστάτωνε τη ζωή του. Μά κι ή Νόρα είχε χλωμιάσει ξαφνικά σ' αντίκρουμά του, και τα χείλη της είχαν άρχισαι να τρέμουν από μία ξαφνική συγκίνηση.

Η Τζούλια τά είχε καταλάβει όλα, είχε μάθει τά πάντα; ότι ο Λαμπέρτι περνούσε τ' απογεύματά του στο σπίτι της Νόρας, ότι έβγαίνει περίπατο μαζί της, ότι κι οι δυο ζούσαν ένα τρελλό έρωτικό δνειρο.

Μά ή ξαφνική άρρώστεια

Η Τζούλια τον υποδεχόταν πάντα στο κατώφλι της πόρτας...

ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΚΙΑΡΕΛΛΙ

της Τζούλιας και ο πρόεδρος βίαια της είχαν καταστρέψει όλη τη γοητεία αυτής της περιπέτειας. Ο Λαμπέρτι δεν ήθελε πια να συλλογίζεται τη Νόρα, αλλά τη γυναίκα του που είχε πεθάνει στην άγκαλιά του, ζητώντας με το βλέμμα της να του πει κάτι που εκείνος δεν μπορούσε να το μαντέψει. Ασφαλώς ήθελε να του πει να μην την ξεχάσει.

Κι' αλήθεια, από την ημέρα που θανάτου της, δεν έπαψε να την συλλογίζεται ούτε μιάστιγμή...

— Ο αιδεσιμώτατος πάτερ Φραντζέσκο... Το άναγγέλει ξαφνικά ή υπέρβια.

Ο πάτερ Φραντζέσκο είχε μία γλυκειά έκφραση καλοσύνης στο γεροντικό πρόσωπό του.

— Πώς τά περνάς, παιδί μου; Ρώτησε τον Λαμπέρτι, καθώς καθόταν σέ μία πολυθρόνα απέναντί του.

— Καλά, πάτερ μου... Έκανα έναν σαρανταεξις...

— Καταλαβαίνω... Μά δεν θά έπρεπε να μένης διαρκώς κλεισμένος εδώ μέσα. Ένα ταξίδι θά σου έκανε καλό.

Έκείνη που βρίσκεται σήμερα στον ούρανό, δεν θά έπιδούμαζε ποτέ αυτή τη ζωή σου.

Ο Μάριο Λαμπέρτι δεν έλεγε τίποτε. Η Τζούλια, σ' άλλη θεία, δεν θά την έπιδούμαζε. Οι νεκροί διαβάζουν καλύτερα από μιάς μέσα στην καρδιά των ζωντανών κι' εκείνη θά ήξερε για πιά λόγο ήταν κλεισμένος σ' αυτή τη μοναξιά, θά ήξερε τί φοβόταν κι' ήθελε να το άποφύγει...

Η καμαριέρα παρουσιάζονταν πάλι αθόρυβα στην είσοδο του σαλονιού.

— Μιά κυρία θέλει να μιλήσει στον κύριο... Ψιθύρισε, και του έδωσε ένα έπισκεπτήριο. Ο Λαμπέρτι έρριξε μιά ματιά και κοκκίνησε.

— Καλά... Έλεγε της καμαριέρας.

Και όταν εκείνη όγρηκε από το σαλόνι, σηκώθηκε ταπεινός από τη θέσι του κι έλεγε στον πάτερ Φραντζέσκο:

— Πάτερ μου, είνε εδώ κάποιο πρόσωπο, για το οποίο ή γυναίκα μου υπέφερε κατά τον τελευταίο καιρό της ζωής της. Είνε μιά γυναίκα... Κάνετε μου τη χάρη να την δείξετε, γιατί δεν μπορώ να την δείξω εγώ... Δεν θέλω να την προσβάλω... δεν της αξίζει.

Όλο αυτόν τον καιρό δεν

ΑΠ' ΤΑ ΞΕΝΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ:

— Γκαρσόν!
— Ορίστε κύριε.
— Φέρε μου ένα παγωτό, μά όχι τόσο κρύο όπως το χτεσινό. Σήμερα δρόσισε κάπως...

ΣΤΟ ΧΟΡΟ:

Ο καθαλλιέρος πολύ άρχαριος, πατάει διαρκώς πότε το δεξί, πότε το άριστερό πόδι της ντάμας του, ή όποια χάνοντας την ύπομονή της τον ρωτά:

— Αγαπάτε τον χορό;
— Τρελλάινουμαι, κυρία μου!
— Τότε, γιατί δεν μαθαίνετε να χορεύετε;

ΣΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ:

Ο γιατρός στην μεσόκοπη άρρωστη:
— Βγάλε τη γλώσσα σας.
Η γυναίκα δείχνει τη γλώσσα της.
— Άσχημη, λέει ο γιατρός, πολύ άσχημη γλώσσα... Κι' ά συνόδεύων την άρρωστη γαμπρός της:
— Μάλιστα! Μάλιστα, γιατρέ μου παληόγλωσσα!

ΣΟΙ ΠΑΕΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Ο ταγκούνης στο γυιό του που θρήκε δουλειά με χίλια φράγκα μισθό:

— Άκου με! να παίρνης το φαγι άπ' το σπίτι και στο τέλος του μηνός ένοώ να μου φέρνης το χιλιάρικο!

Στο τέλος του μηνός ο γυιός παραδίδει 950 φράγκα.

— Ξέρεις, πατέρα, είχα κάτι μικροέξοδα...

Όταν το πράγμα επανελήφθη και τον δεύτερο μήνα, ο ταγκούνης ρωτά:

— Πάλι μικροέξοδα έχεις; Άκου, παιδί μου, δεν μ' άρέσουν τά ψέματά. Κι' εγώ στην ηλικία σου έκανα τό ίδιο...

Είχα παντρευτή κρυφά άπ' τους γονείς μου! Έλα, άμολόγησε. Τό πενηντάρι τό δίνης... στη γυναίκα σου!

Συζητούν δυο άνθρωποι που μόλις γνωρίστηκαν:
— Ξέρετε, είμαι πολύ γενναίος. Στην Αφρική κυνηγούσα τίγρεις μέσα στη ζούγκλα. Στη Βιέννη μονομάχησα όχτώ φορές. Στον Βόρειο Πόλο...

Είμαι ένθουσιασμένος άπ' τη γνωριμία σας. Είσατε πολύ γενναίος, πολύ γενναίος. Θα με υποχρεώνατε λοιπόν ιδιαιτέρως, αν κάνατε τον κόπο να πεταχθήτε ως το σπίτι μου και να είδοποιήσετε τη γυναίκα μου... ότι άπόψε θά φάω έξω!

Συζητούν δυο φίλοι:

— Θά σου πώ ένα ανέκδοτο! λέει ο ένας. Ο άλλος άπαντά:

— Κι' εγώ μπορώ να σου πώ ένα που δεν μπορεί να τό πιστέψη κανένας.

— Έγώ θά σου πώ το ανέκδοτο του Έβραίου, που...

μοίραζε λεφτά, είπε ο πρώτος.

Κι' ο δεύτερος:

— Άρκει, κέρδιες τό στρόγγυλο!

Στην Αμερική το «Ίδρυμα Έπιβλέψεως του Παιδιού»

έβαλε σε 50 χιλιάδες παντρεμένους, άντρες και γυναίκες το εξής έρώτημα:

— Αγαπάτε τις πεθερές σας;

Απ' τις γυναίκες 92 ο) άπάντησαν «ναι», ενώ 51 ο) άπ' τους άντρες άπάντησαν «όχι».

Όπου άποδεικνύεται ότι και στην Αμερική οι άντρες είνε πιο ελκρινείς.

Όσο για τις πεθερές; Είνε να ρωτάτε; Σ' όλο τον κόσμο είνε ίδιες. Τι γράφει!

ΕΥΘΥΜΟΙ Δ' ΑΛΟΓΟΙ

Έκείνη... Χουσε μου, σε βλέπω για ναλά συγχωμένο.

Έκείνος... Ναι, αγάπη μου, τό πάλι μού φέρθηκες τόσο κρύα, ώστε συγχώθηκα!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

ΜΕΣΑ στην παμπάλαια φωτογραφία τα δυο πρόσωπα ξεχώριζαν κιτρινωμένα, γέρικα και πικρά. Είχαν φωτογραφηθεί την πενήκοστη επέτειο των γάμων τους, τότε που εκείνος, ο Θωμάς Βίλλινγκτον ήταν όγδοοντα ένηνα χρονών κι' εκείνη, η Μαριάννα Βίλλινγκτον, έβδομηντα δυο. "Εμοιάζαν μ' ένα ζευγάρι άετους πολύ γέρους, τόσο γέρους, που μόνο ο Θεός ήξερε πόσα χρόνια είχαν περάσει από τότε που βρισκότουσαν στον κόσμο.

Τα δυο πρόσωπα ήταν άσχημα και φαινότουσαν τόσο όμοια, όσο διαφορετικά ήταν στην αρχή, προτού τα χρένια αρχίσουν να τ' άφομοιώνουν.

Στην αρχή, όταν η Μαριάννα ήταν ακόμα κόρη, έμοιαζε με τον πατέρα της, τον Βόν Έσεν. Είχε τα ίδια ώραια και ζωηρά χαρακτηριστικά, τα ίδια κόκκινα χείλη, τα ίδια σαγηνευτικά μάτια. Η νέες γυναίκες, όταν έβλεπαν τον πατέρα της, ένοιωθαν δυνατόους πόθους να ξυπνούν μέσα τους. Το ίδιο κι' η Μαριάννα ξυπνούσε τους πόθους των ανδρών. "Όταν ο Θωμάς Βίλλινγκτον την είδε για πρώτη φορά, η Μαριάννα δεν ήταν ούτε γρηά, ούτε ζαρωμένη. "Όταν την κύτταζε κανείς, αισθανόταν πως ήταν πλασμένη για τον έρωτα... Το άρεσε αρκετά, μα εκείνος της άρεσε ακόμα περισσότερο με το ρωμαϊκό του προφίλ, με τα μακριά μαλλιά του, με κάτι νευρικό και πολύ λεπτό που είχε απάνω του.

Δεν μπορούσε, βλέπετε, να μαντέψει ακόμα ότι ο άνθρωπος αυτός, ήταν ψυχρός, αδιάφορος, ότι έρωτικό πάθος δεν υπήρχε γι' αυτόν κι' ότι ο πόθος του ήταν ένα ζήτημα υπολογισμού.

Σε λίγον καιρό μετά την γνωριμία τους παντρεύθηκαν. Ο Θωμάς αισθανόταν για τη γυναίκα του τόση αγάπη, όση η ψυχρή του ιδιοσυγκρασία του επέτρεπε να αισθάνεται για όποιαδήποτε γυναίκα. Προσκαλούσε τον πόθο της φαντασίας του, γιατί τα πάθη του ήταν πάντα περισσότερο φανταστικά - παρά αισθησιακά, κι' η καρδιά του ψυχρή σαν από πέτρα.

Δεν έκαναν γαμήλια ταξίδια, γιατί τότε τα ταξίδια ήταν δύσκολα και δεν υπήρχε άλλη πόλις πιο κοντινή από τη Φιλαδέλφεια. Εκείνη την εποχή, χρειάζονταν δυο τουλάχιστον εβδομάδες για να πάει κανείς στη Φιλαδέλφεια κι' ο Θωμάς Βίλλινγκτον δεν είχε καμιά διάνοια να παρατήρησι τις δουλειές του για ένα μήνα.

Στη Μαριάννα έκανε πολύ άσχημη εντύπωση αυτό κι' έτσι από την αρχή το ανδρόγυνον άρχισε να μη τ' αγαπεί καλά. Ο Θωμάς, ψυχρός κι' υπολογιστής δεν υπέφερε τις εκρήξεις του πάθους και των νεύρων της γυναίκας του. "Όσο και να την αγαπούσε ή να προποιδιόταν πως την αγαπούσε, εκείνη δεν θα έμενε ποτέ ικανοποιημένη. "Ήταν μία γυναίκα ικανή να καταβροχθίση δέκα άνδρες κι' ο Θωμάς δεν ένδιαφερόταν καθόλου για έρωτες. "Ερωτευόταν", όπως έτρωγε ένα μπιφτέκι ή έπινε ένα ούισκι.

"Όταν η Μαριάννα έρωτοτροπούσε μαζί του, τη σάρκαζε πικρά και της έδειχνε την περιφρόνησί του, μα δεν έθύμωνε ποτέ, πράγμα, που ήταν ακόμα χειρότερο για τη Μαριάννα της οποίας η ιδιοσυγκρασία είχε ανάγκη από σκηνές και θιαυότητες, γιατί μέσα της κυλούσε θερμό αίμα.

"Επειτα, η κατάσταση επεδεινώθηκε. "Απόκτησαν τρία παιδιά, ένα αγοράκι και δυο κορίτσια. Το αγοράκι το ώνόμασαν Θωμά, όπως τον πατέρα του και τα κορίτσια έλαβαν τα όνόματα Μαργαρίτα και Βιολέττα που ταίριαζαν με τη ρομαντική φύσι της μητέρας τους.

Ο Θωμάς και η Μαριάννα φιλονεικούσαν και συμφιλιωνότουσαν μόνον όταν ο Θωμάς αισθανόταν την ανάγκη να μαλλώσουν ή να συμφιλιωθούν.

Σ' αυτές τις στιγμές των καυγάδων και των συμφιλιώσεων, η Μαριάννα πνιγόταν από αγάπη και μίσος. Μα ποτέ δεν έβγινε μεταξύ τους λόγος να χωρίσουν. Ο Θωμάς είχε ένωση και κανέναν άνθρωπο δεν μπορούσε να τους

χωρίση.

Για τη Μαριάννα η άπιστία δεν υπήρχε. "Ίσως να γαίνει κάποτε ο νοός της σ' αυτή, μα έπινε άμέσως τη πειρασμό γιατί την θεωρούσε ως το πιο θανάσιμο εμπόημα.

Έτσι, μέσα στον άναστροσμό του πάθους και του μίσους, οι δυο σύζυγοι κοιμήθηκαν πλάι - πλάι πενήντα έξι ολόκληρα χρόνια.

Η γρηά Έλθίρα η μητέρα της Μαριάννας πού έβλεπε τα πράγματα με την ελκρινεία του παλιού καιρού, τα ταλάσσεινε ότι η Μαριάννα θα ήταν εύτυχισμένη αν παντρευόταν έναν άνθρωπο γλεντζέ, άνοιχτόκαρδο, εύλογο, ότι ο Θωμάς Βίλλινγκτον θα έπρεπε να παντρευτεί την έδελφή της Μαριάννας, τη Μάρθα, μία γυναίκα έργαστη οίκονόμου και πολύ πρακτική.

Η Μάρθα είχε παντρευτεί ένα νεαρό κτηματία, που έβλεπε πέντε λευγές μακριά. Είχε αποκτήσει κιόλας τρία παιδιά και δεν θα θεωρούσε το έργο της συμπληρωμένο, αν δεν αποχτούσε κι' άλλα έννέα, σαν τη σύζυγο του "Ισαάκ. Διεύθυνε μόνη της το άγρόκτημά τους για να μπορέσει σύζυγός της να αφιερώη τον καιρό του στις άγρονομικές σπουδών, κτημάτων και ζώων. Η δουλειές αυτές έκαναν να περνάη τον περισσότερον καιρό μακριά από το σπίτι του, μα αυτό δεν πείραζε την Μάρθα. "Αφού άλλως τε ξαναγούριζε άρετά συχνά γι' αυτόν, που έβλεπε να αποκτήσουν την ντουζίνα των παιδιών τους. Αυτή ήταν η Μάρθα. Μα η έδελφή της η Μαριάννα ήταν διαφορετική.

"Όταν ο γιός της ο Θωμάς άρχισε να μαγαλίνει λίγη από την άγαστη που ξεχώριζε μέσα της στράφηκε προς αυτόν. Το έκανε περιλεκτικώς κατοχή και δεν ένοιούσε να τον αφήσει από κοντά της.

Τις κόρες της, τη Μαργαρίτα και τη Βιολέττα, δεν τις λογάριζε καθόλου και αν τον φρόντιζε ή γιαγιά τους για την άσπαρσή τους, θα γινότουσαν γυναίκες άγροίκες και άμόρφωτες.

Η Μαριάννα δεν αγαπούσε παρά τον γιό της που έμοιαζε τον πατέρα του, όπως έμοιαζε και της ίδιας. "Ήταν ένα παιδί ιδιότροπο, νευρικό, άπειθάρχητο. Σιγά - σιγά η μητέρα του τον έμαθε να μισή τον πατέρα του και πάλι απέκλεισε κάθε γυναίκα από τη ζωή του. "Έτσι, όσο γερνούσαν το μίσος μεταξύ του Θωμά Βίλλινγκτον και της γυναίκας του γινόταν πιο βαθύ, πιο ψυχρό και πιο πικρό.

"Όταν ο Θωμάς έφευγε κάθε βράδυ στα κρεβάτια μετά την γυναίκα του, έφτιαχνε τις κουβέρτες, έτσι, ώστε τ'α κορμιά τους να μην αγγίζουν. Αυτό το έσος, σιγά-σιγά, έγινε τραμερό, τους άφάνιζε και τους έδωκε, ώστε δεν ζούσαν παρά γι' αυτό, περιώντας ώρες ολόκληρες για να βρίσκουν τρόπους ν' αλληλοδουλοποιούνται.

Στην πενήκοστη επέτειο των γάμων τους, όπως φωτογραφηθήκαν μαζί ο Θωμάς Βίλλινγκτον καθισμένος κι' η Μαριάννα, όρθια με το χέρι της, στον ώμο του. Στην φωτογραφία αυτή, τα δυο πρόσωπα έμοιαζαν τόσο, σαν να ήταν άδελφός κι' έδελφή γεννημένοι από το ίδιο και την Περιφρόνησι.

Αυτοί που όταν ένώθηκαν ήταν τόσο διαφορετικοί έβγιναν από τον άλλο τόσο στην ψυχή, όσο και στο σώμα, ήταν πια όμοιοι.

Το μίσος που είχε σφραγίσει την ψυχή τους και το φόβο από τους... τους έωνε μέχρι θανάτου.

ΛΟΥΪ ΜΠΡΟΝΦΙΛΤ

Μονον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις άπολυτως ικανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, εφημερίδας και περιοδικά, από το 1900 μέχρι σήμερα, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα και Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Μεσοπόρων 6, Κήπος Ελευθεμάνος, 8-9 μ. μ. καθ' έλάχιστη και π. Κυριακάς.

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΜΠΡΟΝΦΙΛΤ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Πώς είδαν την Ελλάδα κατά τα έτη 1797 και 1798 οι Μανιάτες της Κορσικής Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπολις)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

"Άγνωστον πώς, έμαθαν άμέσως ότι υπήρχαν στην πόλι της Γάλλου, δηλαδή ο Στεφανόπολις κι' οι άνεψιοί του. "Όσοι οι καπετάνιοι των δυο καραβιών θύηκαν έξω με τα μανιάκια τριανταριά άνδρες ένόπλους κι' έστειλαν αυτούς στο σπίτι όπου κατοικούσαν ο Στεφανόπολις κι' οι άνεψιοί του με την διαταγή να τους συλλάβουν και να τους οδηγήσουν μπροστά τους.

Οι έξι Σκλαβούνοι θύηκαν τον Δήμο μπροστά στην πόρτα του σπιτιού τους και τον κάλεσαν να τους άκολουθήσει. "Εκείνος έσπευσε να υπακούση για να μη γίνη αιτία να συλληφθούν κι' οι άνεψιοί του από τους όποιους δυο θανατώνουσαν μέσα στο σπίτι.

Οι δυο καπετάνιοι περιφρονώντας τους νόμους και χωρίς άλλο δικαίωμα εκτός από τη θία, τον ρώτησαν τ' όνομα του και την έθνικότητά του, καθώς και των συντρόφων του.

— Είμαστε Γάλλοι! απάντησε περιήφανα ο Δήμος.

— Το διαβατήριό σας ;

— "Ισού το !...

"Εξάνα τη στιγμή εκείνη, σαν από θεία επέμβασι, έφθασε ο έπίσκοπος της πόλεως, άνθρωπος ψυχρός και δίκανος, ο όποιος για να σώση τον Δήμο από τη λύσσα αυτών των μανιασμένων, άρπαξε το πορτοφόλι του και έπληρε τους πιο άγριους από τους Σκλαβούνους στο σπίτι του με την πρόφασι να εξετάση τα χαρτιά του ταξιδιώτου, ο όποιος μεταφέρθηκε στη γαλέρα.

Το κάκου ο έπίσκοπος θύηκε τα χαρτιά εν τάξει, του κάκου προσπάθησε να πείση τους Σκλαβούνους ότι οι ταξιδιώτες ήταν έπιστημονες που ζητούσαν όδοτανα για φάρμακα κι' όχι πολέμισται.

— Είναι Γάλλοι! φώναζαν οι καπετάνιοι. Και, παίρνοντας το πορτοφόλι του Δήμου, πήγαν να συλλάβουν και τους άνεψιούς τους.

Εκείνη την ώρα, βρισκότουσαν στο σπίτι μόνο ο Μιχαήλς κι' ο Γκαλλόνι.

Η πρώτη κίνησι των τελευταίων, μόλις είδαν τους Σκλαβούνους, ήταν να σταθούν επάνω στη σκάλα μ' ένα πιστόλι στα χέρια. Σίγουροι πως θα πέθαιναν είχαν άποφασίσει να πουλήσουν άκριβά την ζωή τους.

Μα ενώ οι Σκλαβούνοι ρωτούσαν γι' αυτούς τον ίδιο σπιτιού, οι άνεψιοί του Δήμου σκέφθηκαν καλύτερα κι' έλασαν μία άπόφασι πιο φρόνιμη, να ξεφύγουν από τη λύσσα των διωκτών τους.

Πήδηξαν από ένα παράθυρο του σπιτιού και τρέχοντας από το ένα περιβάλλο στο άλλο, έφθασαν σ' ένα πυκνό δάσος όπου και κρύφθηκαν.

Εν τω μεταξύ, οι Σκλαβούνοι άνέβηκαν επάνω στο σπίτι, ζήτησαν με δυνατές φωνές τους φυγάδες, πήραν τα πράγματά τους και άπειλησαν πως θα κάψουν την πόλι, αν οι κάτοικοι τους δεν τους παρέδιδαν άμέσως τους άνεψιούς τους.

Ο Μιχαήλς κι' ο Γκαλλόνι έμειναν μέσα στο δάσος ως

δου νύχτωσε.

Τί έπρεπε να κάνουν τώρα ;

"Αν έμεναν εκεί υπήρχε κίνδυνος, αν όχι ν' άνακαλυφθούν, τουλάχιστον να πεθάνουν από την πείνα...

"Ω! δεν το ήθελαν να πεθάνουν κρυμμένοι, άκίνητοι, χωρίς να προσπαθήσουν να ξαναϊδούν και να φιλήσουν τον θείο τους... Προτιμούσαν καλύτερα ν' άψηφήσουν όλα τα έγχειρίδια των έχθρών.

Τέλος φάνηκε ένας παπάς έξω από το δάσος. Προχώρησαν προς αυτόν και με φωνή συγκινητική του είπαν:

— Ξέρετε την αίτια που μας άνάγκασε να καταφύγουμε εδώ... Μπορείτε να μας σώσετε;...

— Ναι, παιδιά μου. Θα σας σώσω με κίνδυνο της ζωής μου. "Εσωσα και τον άδελφό σας τον "Ιωάννη και τον άδελγό σας έξω από την πόλι. Περιμένετε εδώ και θα σας στείλω έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης μου να σας πάρη...

Ο Ιερέυς έφυγε και μετά μισή ώρα έφτασε ένας νεαρός άδελός.

— Βισατήτε είπε στους δυο φυγάδες να πάτε να συναντήσετε τον άδελφό σας "Ιωάννη. Οι Σκλαβούνοι κάνουν παντού έρευνες και άπειλούν πως θα θάλουν φωτιά στην πόλι, αν σας θρούν κρυμμένους σ' αυτή. "Ελστε μαζί μου.

Οι δυο νέοι άκολούθησαν τον άδελφό και σε λίγο συνάντησαν τον Ιερέα. Τότε όλοι μαζί θύηκαν από την πόλι, προχωρώντας στο σκοτάδι. "Εφθασαν σ' ένα θουνό, όπου βρήκαν τον "Ιωάννη.

Τότε οι δυο κληρικοί τους άφησαν εκεί και ξαναγύρισαν στη Λεζίνα για να δούν με ποιά τρόπο θα έσωζαν τον Δήμο Στεφανόπολι και τον άνεψιο του Νικόλα.

Μολονότι οι Σκλαβούνοι έμειναν να εξοντώσουν τους ταξιδιώτες, υπήρχαν ωστόσο πολλές ευαίσθητες ψυχές που ήθελαν με κάθε τρόπο να τους σώσουν.

Την ώρα που συνέληφθη ο Δήμος, ο πιο νέος από τους άνεψιούς του, ο Νικόλαος Στεφανόπολις, έκανε τον περίπατό του στην πόλι. Βλέποντας έξαφνα κίνησι και φασαρία, πλησίασε έναν πολίτη και τον ρώτησε τί συνέβαινε.

"Εκείνος όμως αντί να του άπαντήσει πόν έπιασε από το μπράτσο και του είπαι:

— Κύτταξε να σώθης! "Επιασαν τον θείο σου και τον πήραν στο καράβι...

Και παίρνοντάς τον μαζί του, τον έπληξε σ' ένα γειτονικό σπίτι, όπου τον έκρυψε και ξαναθύηκε έξω.

Μα μόλις έκανε μερικά βήματα στον δρόμο, συνάντησε έναν όμιλο Σκλαβούνων, που έτρεξαν προς αυτό το σπίτι με την ύποψια ότι είχαν κρυφεί εκεί οι άνεψιοί του Δήμου.

— Πού πάτε ; τους φώναξε. Οι ταξιδιώτες δεν είναι πια σ' αυτήν την κατοικία. Μόλις έφυγαν κι' εγώ τους καταδιώκω... Να ο δρόμος που πήραν.

Ο πολίτης συνέδεσε λίγο τους Σκλαβούνους, μα έπειτα, έσπευσε να φύγει από το σκοτάδι, τότε παράτησε κι' έτρεξε σαν άστραπη να ξαναβρή τον Νικόλα.

Τόν πήρε τότε μαζί του, τον έπληξε στην έξοχή και τον άφησε ανάμεσα σε κάτι άρχαία έρείκια.

"Εκεί, ο Νικόλαος πέρασε δυο ολόκληρες ώρες άγωνίας,

άγνωστον τί είχαν απογίνει ο θεός κ' οι εξάδελφοί του και θασίζοντας όλες τις ελπίδες του στον άγνωστο ευεργέτη, τον οποίο δεν ήταν καθόλου άπιθανον να έσφαζαν οι Σκλαβούνοι, γιατί τον είχε σώσει.

Μά ο ευεργέτης αυτός είχε συνδέσει πια τη μοίρα του με τη μοίρα του νέου. Άντι λοιπόν να ξαναγύριση στο σπίτι του και να κοιμηθῇ, παρακολούθησε από μακριά τους Σκλαβούνους κι' όταν είδε πως διέκοψαν τις έρευνές τους, ξαναγύρισε στα έρειπια, έχοντας μαζί του και έφτά φίλους του.

Έκει, μη βλέποντας πουθενά τον Νικόλα, άρχισε να σφουρίζη, όπως είχαν συμφωνήσει πριν χωριστούν. Μά ο Νικόλας είχε κρυφῇ, όταν είδε στο φῶς του φεγγαριού τόσους ανθρώπους, γιατί τους πέρασε για Σκλαβούνους.

Τότε ο ευεργέτης του άπελπισμένος φώναξε:

— "Ο δυστυχισμένος νέος!... Χάθηκε!... "Ήρθα παλὺ ἀργά!...

— "Όχι, φώναξε ο Νικόλας Στεφανόπουλος, θγαίνοντας από τὸ μέρος όπου ήταν κρυμμένος. Δεν χάθηκε. Άν δεν με θρήκατε στο μέρος όπου συμφωνήσαμε, μὴν επικρίνετε ἕνα μέτρο προνοίας πού ἡ περιστάσεις τὸ κάνουν πολὺ δικαιολογημένο. Ποιά εἶναι τὰ πρόσωπα πού ἔχετε μαζί σας;

— "Εντιμὸι πρόκριτοι τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι μὴ μόνο ἐπιθυμία ἔχουν: νὰ σὰς ἐξυπηρετήσουν καὶ νὰ σὰς φιλοξενήσουν. Ἐλάτε...

Ο Νικόλας πλησίασε τοὺς συντρόφους τοῦ σωτήρος του, τοὺς εὐχαρίστησε καὶ τοὺς ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸ θεῖο του καὶ τοὺς συντρόφους του.

Τοῦ ἀπάντησαν, ὅτι οἱ τελευταῖοι ἦσαν ἀσφαλισμένοι στὸ θουνο, πάνω ἀπὸ τὴν πόλι κι' ὅτι ὁ θεὸς του θρικόταν στὸ καράβι.

— Στὸ καράβι ἰ φώναξε ὁ νέος. "Εφυγαν λοιπὸν οἱ Σκλαβούνοι.

— "Όχι, εἶναι μέσα στὸ λιμάνι.

— Μέσα στὸ λιμάνι ἰ Καὶ ἀνέχεστε αὐτὴν τὴν παρὰ τῆς ἐλευθερίας σας σὲ μὴ πόλι, ὅπως ἡ δική σας με ἑκατὸν πενήντα ἄνδρες φρουρά;..Εἶναι τρομερό!... Περιμένετε λοιπὸν νὰ κάψουν τὰ σπῆτα σας ὅ ἰ Σκλαβούνοι καὶ νὰ σὰς σφάζουν ἑσὰς τοὺς ἴδιους ἰ

— Τί νὰ κάνουμε χωρὶς ὅπλα ;... "Αν προβάλλουμε ἀντίστασι τότε εἶναι πού θὰ μὰς σφάζουν καὶ θὰ μὰς κάψουν τὰ σπῆτα...

— Θὰ σὰς ἀπαλλάξω ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ τὰ καθάρματα! Δότε μου χειροβομβίδες... Θὰ πάω μόνος μου νὰ κάψω τὰ καράβια τῶν Σκλαβούνων!...

Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον ἰ ἀπάντησαν στὸ νέο οἱ πρόσταται του.

— Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον σ' ἕνα Γάλλο! εἶπε περήφανα ὁ Νικόλας Στεφανόπουλος.

— Τί θάρρος πού ἔχουν αὐτοὶ οἱ Γάλλοι! ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ πρόκριτοι με θαυμασμό.

Εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Γάλλους στὸ θάρρος ἰ τοὺς ἀπάντησε με μετριοφροσύνη ὁ Νικόλας Στεφανόπουλος. "Ὡ! ἀν θλέπατε τοὺς Γάλλους τῆς στρατιάς τῆς Ἰταλίας...

Ἐν τῷ μεταξύ με τὴν συζήτησι ἔφτασαν στὴ Λεζίνα. Ἐκεῖ, ἕνας ἀπ' τοὺς προκρίτους πῆρε τὸν Νικόλα στὸ σπίτι του.

Ἦταν πια ἡ ὥρα μὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπόλυτη γαλήνη ἐπικρατοῦσε καὶ ὅλοι κοιμώντουσαν μέσα στὴν πόλι.

Μά ὁ Νικόλας δὲν εἶχε ὕπνο. Τὸ αἷμα ἐθραζε μέσα στὶς φλέβες του. Ζήτησε πάλι μερικὲς χειροβομβίδες, τοὺς ἔπεισε νὰ τοῦ τις δώσουν, τις γέμισε με μπαρούτι, ἐτοίμασε τὰ φυτῆλια κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ πάη νὰ θάλῃ φωτιά στὰ δύο καράβια.

Καὶ ὁ θεὸς του θὰ καιγόταν κι' αὐτὸς ἀπὸ τις φλόγες, ἀν δὲν πρόφθαναν ἐν τῷ μεταξύ νὰ τὸν σφάζουν οἱ Σκλαβούνοι.

Ἡ φριχτὴ αὐτὴ εἰκόνα συγκράτησε τὸν νέο. Τὸ μῖσος εἶχε ὀπλίσει τὸν νέο, μὰ ἡ στοργὴ τὸν ἀφώπλιζε... Ἦταν νέος ὀρμητικὸς, βέβαια, μὰ αὐτὴ τὴν φορὰ, ἡ ἀγάπη τὸν ἔκανε φρόνιμο. Κάθησε λοιπὸν κι' ἔγραψε στὸν Πρόεδρο τῆς κοινότητος Μαρίνο ντὸ Βέτσι τὴν ἀκόλουθο ἐπιστολή:

«Πέντε Γάλλοι, πού θρικόταν στὴν πόλι σας, εἶναι στὴν διάθεσι μὰς ὁδῆς ληστών. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει πέσει κίβλας στὰ χέρια αὐτῶν τῶν θαρράρων. Οἱ ὅλοι ἐπράξαν εἰς φυγὴν γιὰ νὰ ἐφεύγουν ἀπ' τὴ λύσσα τους

"Ένας ἀπ' αὐτοὺς σὰς γράφει τώρα καὶ διαμαρτύρεται ἐναντίον τῆς παραβίασεως αὐτῆς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ζητεῖ σπουδαῖα βοήθεια, τόσο γιὰ τοὺς τέσσερες πού εἶναι ἀκόμα ἐλεύθεροι, ὅσο καὶ γιὰ τὸν πέμπτο πού θρικόται κάτω ἀπ' τὸ ἔχειριδι τῶν ληστών.

"Ἐχετε ὅπ' ὀμι σας, ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι Γάλλοι, θὰ πεθάνουν σὴν ἰταλία. Μὰ μάθετε ὅτι τὸ μεγάλο ἔθνος τους θὰ σὰς κἀν νὰ πληρώσει τὰ κεφάλια τους πολὺ ἀκριβὰ. Κάθε κεφάλι θὰ σὰς στοιχίσει ἑκατὸν ὀ βοναπάρτες, ὁ ἀρχηγὸς τῆς στρατιάς τῆς Ἰταλίας, μαθόνοντας τὸ θάνατό μας, θὰ μεταβάλλῃ τὴν πόλι σας καὶ τὸ νησί σας σὲ ἔρμα, νὰ μὰς ἐκδίκηση, σθόνοντας γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν χάρτη τὸ ὄνομα τῆς Λεζίνας».

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, πού ἔκλεινε ὅλη τὴ λύσσα καὶ τὴν ταραχὴ τοῦ νέου, ἔκανε χωρὶς ἄλλο μεγάλη ἀίσθησι στὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος. Μὰ ἦταν ἀδύνατο σ' αὐτὸν νὰ ἐνδιαφερθῇ περισσότερο γιὰ τοὺς πέντε Γαλλοκρανικούς, γιατί δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ευεργέτη τὸν ὁποῖο καὶ σωτήρα τοῦ Δήμου.

IV

Πῶς ὁ Δήμος Στεφανόπουλος ἐξαγοράστηκε ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τῆς Λεζίνας. — Ἐπιστροφὴ τους στὴν Ἰταλία. — Ἀπὸ τὴν Ἀγκῶνα.

"Ας φαντασθῇ κανεὶς ἕναν οἰκογενειάρχην, πού θρικόται ἐξαφνα χωρισμένος ἀπὸ τὰ παιδιά του, τὰ ὁποῖα ἀπάνθρωποι κουρσάροι τοῦ ἄρπαξαν καὶ τῶν ὁποίων ἀγνοεῖ τὴν τύχη. Θὰ δοκιμάζε ἀπειρία πού τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὴν περιγράψῃ.

Τέτοιος ἦταν ὁ πόνος τοῦ δυστυχισμένου Δήμου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεώς του δὲν ἔμελλε φάει τίποτε. Ἡ καρδιά του θρικόταν σὲ μὴ ἀδύνατον κοπὴν ταραχῇ. Ἡ εἰκόνα τῶν ἀνεψιῶν του ἦταν ὁ διάκοπος μπροστὰ στὸ μυαλό του.

"Αν πεθάναι μόνος μου, συλλογιζόταν, ἔδω μ' ἔνοιαζε καὶ τόσο. Ἐγὼ ἔχω ζήσει πια τὴ ζωή μου. Μὰ αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ἀνεψιοὶ μου πῶς εἶναι τόσο νέοι ἀκόμα καὶ πού τὸ μέλλον ἀπαιτοῦταν μπροστὰ τους γεμάτο ἐλπίδες!...

"Ὡ, ἐγὼ φταίω... ἐγὼ πού τοὺς πῆρα ἀπὸ τὴ γαλήνη τους, τὴν πατρίδα τους καὶ τὴ δόξα τους. Καταραμένη νὰ εἶναι ἡ μέρα πού τοὺς κάλεσα νὰ νὰ συμμεριστοῦν τις ταλαιπωρίες ἐνὸς ταξιδίου πού σὸν ὀλεθρίου! Ἰσως αὐτὴν τὴν στιγμὴ, παραρῶντες στὴ λύσσα τῶν δημίων τους καὶ πνιγμένοι μέσα στὸ αἷμα τους νὰ καταριῶνται τὴν ἀπερισκεψία μου καὶ τὴν εὐπιστία τους...

Καὶ ὁ στοργικὸς θεὸς ἔχυνε ἀφθονά δάκρυα. Σὲ κάποια στιγμὴ, οἱ Σκλαβούνοι ξαναγύρισαν στὸ πλοῖο τους. Ὁ Δήμος διάθεσε αἰέτως μὴν στὰ μάτια τους τὴν τύχη τῶν ἀνεψιῶν του: ἦσαν μαρινόμενοι, πράγμα πού ἔδειχνε, ὅτι ἡ λεία τους τοὺς εἶχε ξεφύγει.

Γιὰ πρώτη φορὰ, ὁ Δήμος εὐλόγησε τὴν μοίρα τους.

"Ὅλοι ἔρριχναν ἐπάνω του βλέμματα κεραυνόβηλα καὶ κανεὶς δὲν τοῦ μιλοῦσε. Οὔτε κι' αὐτὸς ἐτολμοῦσε νὰ τοὺς ἀπευθύνῃ καμμιὰ ἐρώτησι. Τέλος, ὁ πλοίαρχος τῆς θρασεράς τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

Γράφτε στοὺς ἀνεψιούς σας... "Αν παρουσιαθοῦν κι' αὐτοὶ ἐδῶ, εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ σὺ θῆτε... Τὰ διαθετήριά σας εἶν' ἐν τάξει. Τί ἔχετε νὰ φοβηθῆτε;

— Οἱ ἀνεψιοὶ μου, ἀπάντησε ὁ Δήμος, ἔφυγαν τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεώς μου. Ἄγνοῶ σὲ ποῖο μέρος εἶναι κρυμμένοι. Πού θέλετε λοιπὸν ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἐπιστολή μου;

— Πρόσεχε ἰ τοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος. Ἡ ἐπιστολή σου θὰ σοῦ στοιχίσει ἀκριβὰ.

Ἀκόμα μὴ φορὰ σὰς λέω ὅτι δὲν ξέρω, οὔτε πῶς νὰ ξέρω τὸ μέρος πού κρύβονται... Μὰ κι' ἐγὼ ξέρω, φαντάζεσθε ὅτι θὰ σὰς τὸ ἔλεγα;

Τότε ὁ πλοίαρχος ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε σιγανά: — Εἶσαι γενναῖος, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γιὰ σένα... Ἡ φωνὴ μου δὲν ἀκούγεται ἐδῶ, γιὰτὶ μέσα στὰ καράβια ὅλοι εἰμαστε ἴσοι...

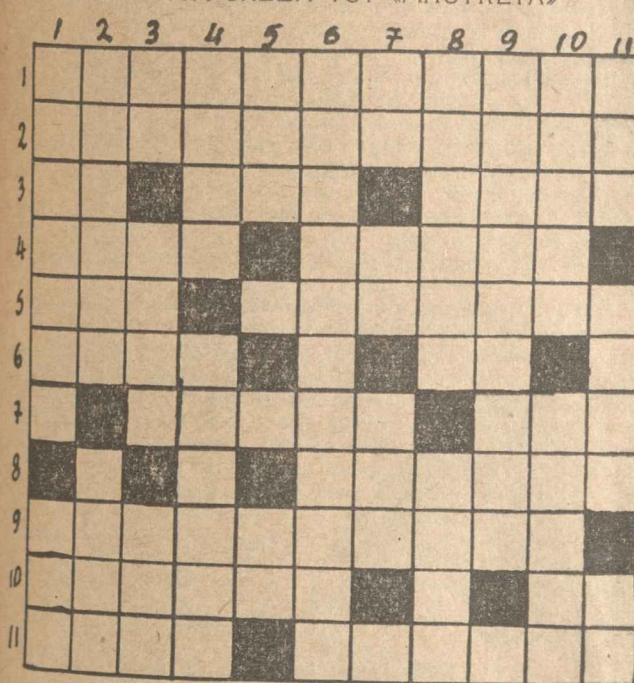
Σὲ λίγο οἱ Σκλαβούνοι κάθισαν γιὰ νὰ φάνε καὶ οἱ δύο πλοίαρχοι ἔβαλαν τὸν Δήμο στὸ τραπέζι νὰ κατεῖκε ἀνάμεσά τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΑ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ρωμαντικός Έλλην ποιητής.

2) Επικυρώνω κάτι.

3) Νότα. Τρία συνεχῆ γράμματα ἀπ' τὴ λέξι «Αἰδῶς». Κίνα, Ἰνδία, Ἰαπωνία κτλ.

4) Ἐπίρρημα. Καλύθω, σπῆναι ἢ μέγαρο.

5) Θάλασσα. Πρέπει νὰ ὑπερπηδῶνται.

6) Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Νότα.

7) Ἀπαραίτητα προκειμένου νὰ φτιάξῃς κάτι. Συμπληρωματικός σύνδεσμος.

8) Εὐτυχισμένος.

9) Ἀντιθέτως.

10) Περὶ φημι. Καλὴς τῆς Βαγδάτης. Πρόθεσις τῆς δημοτικῆς.

11) Πόλις τῆς Ἑλλάδος. Εὐβοίανες.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Γάλλος ποιητὴς περίφημος γιὰ τὸ ὑπέροχο ἔργο του καὶ γιὰ τὴν ἀθλία ζωὴ του. Συμπερασματικός σύνδεσμος.

2) Κοινὸν ῥῆμα. Σπλάγχχνω.

3) Νότα. Ἐταί ελέγοντο στὴν ἀρχαιότητα αἱ Ἀθῆναι καὶ τὴν ἐποχὴ μας τὸ Λονδίνο. Τρία συνεχῆ γράμματα ἀπ' τὴ λέξι «μεστός».

4) Τάφος τῆς Ρωσσίας. Μόρτες, χαμίνια.

5) Ἐξένον νόμισμα. Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

6) Οἱ μεταφρασταὶ τῆς Γραφῆς.

7) Ἀνθ. Τὰ ἀρχικά τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνοματεπωνύμου τοῦ Ζαν Μορέας. Στρατιωτικὸν πρόσταγμα.

8) Κριτὴς τοῦ Ἀδου. Ἡ ζωὴ.

9) Δικαστικὴ ἀρμοδιότης (νομικὸς ὅρος).

10) Ἄλλος τύπος τῆς λέξεως «ἡνία». Σ' αὐτὰ τὰ ἔκθη ὑπάγεται καὶ ἡ καμῆλια.

11) Ἀκέραια καὶ ἀθλαστή. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

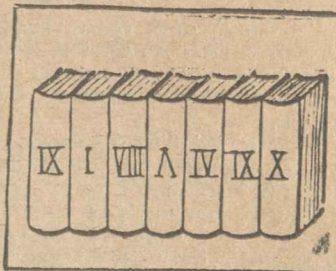
ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1) ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ, 2) ΕΛ-ΕΠΙΣΦΑΛΗ, 3) ΝΑΥΜΑΧΟΥΣΑ, 4) ΔΙΠΟΔΑ-ΙΑ, 5) ΡΑ-ΜΟΙ-ΟΙ, 6) ΟΙ-ΑΙΝΟΥΣΑΙ, 77) ΕΙ-ΟΚΡΑΝΑ, 8) ΕΜΑΓΙΕ, 9)

ΤΑ ΛΕΞΙΚΑ

Ἡ πλαϊνὴ εἰκόνα παριστάνει μερικὸς τὸμους ἀπὸ ἕνα πολὺτιμο λεξικό. Δυὸ-τρὶς ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα εἶναι θαλμένοι ἀνάποδα. Πάντως μεταξύ τῶν ἑπτὰ τόμων εἶναι κι' ὁ τελευταῖος τόμος τοῦ λεξικοῦ.

Μπορεῖτε, ἀφοῦ ρίξετε μὴ μὰς πῆτε ἀπὸ πόσους τὸμους ἀποτελεῖται τὸ λεξικό;

Η ΑΣΥΜΠΛΗΡΩΤΗ ΕΙΚΩΝ

Κυττάτε προσεχτικὰ τὸ κεντρικὸ σχέδιο τῆς πλαϊνῆς εἰκόνας. Λεῖπουν ἀπ' αὐτὸ μερικὰ πρόσωπα καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα θρικότανται ὀλόγυρα.

Μπορεῖτε νὰ θρῆτε ποῖα εἶναι ἡ θέσις τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτὰ στὸ κεντρικὸ σχέδιο;

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὴν καινούργια πνευματικὴ ἀσκήσι, τοὺς φιλολογικοὺς ἀναγραμματισμοὺς πού τόσο εἶναι τῆς μόδας τελευταῖα στὴν Εὐρώπη.

Παρακάτω δημοσιεύουμε τρεῖς φράσεις, ἡ ὁποῖες ἄμα ἀναγραμματισθοῦν, δίνουν τὰ ὀνόματα τριῶν συγχρόνων Ἑλλήνων λογοτεχνῶν.

ΠΑΖΑΡΙ, ΠΑΝΤΑΘΝΙΑ... ΧΟΥΣΙ

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΛΕΙΣ ΟΛΓΑΣ

ΚΑΤΩ ΡΟΥΣ... ΝΗΣΣΑ

ΜΙΣΩ-ΜΑ, 10) ΟΝΕ - ΣΙΝΙΚΟΝ, 11) ΣΑΞΟΝ - ΦΑΡΣΑ.

Καθέτως: 1) ΔΕΝΑΡΟΤΟΜΟΣ, 2) ΕΛΑΙΙΑΙ, ΙΝΑ, 3) ΥΠ' - ΕΣΣΕΕ, 4) ΝΕΜΟΜΑΙ, 5) ΟΠΑΔΟΙ - ΣΗ, 6) ΣΥ-ΧΑΙΝΟΜΑΙ, 7) ΑΣΟ-ΟΚΑ-ΝΟ, 8) ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΑ, 9) ΡΑΣ - ΙΣΑΙ - ΚΡ, 10) ΟΛΑΙ - ΑΝΕΜΟΣ, 11) ΣΗ - ΑΝΙΑ - ΑΝΑ.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ (Σ' ἀρμύζανε), 2) ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ (Κρέας, βαστάς καρδιά), 3) ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ (Ἐμπρός, λύσσα ἰ)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελήνη της Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Η εποχή αυτή είναι νεκρά εποχή, όπως λένε, για τη μόδα. Ας θρούμε λοιπόν την ευκαιρία να μιλήσουμε και για μερικά άλλα συμπληρώματα της γυναικείας τουαλέτας, όπως είναι τ' ασπρόρρουχα.

Πρώτα απ' όλα δε αναφέρουμε ότι τ' ασπρόρρουχα αποκτούν πάλι τον ίδιο πλούτο σε υλικά και την ίδια λεπτότητα σ' επεξεργασία πού είχαν τον καιρό των μητέρων μας. Οι φραυπαλάδες, τα πιετάκια, ή σειρές από αντρεντέ, τα κεντήματα σε λουρίδες που κοροϊδεύαμε, όταν τα βλέπαμε σε καμμία παλιά νυχτική ή μεσοφόρι, θριαμβεύουν πάλι σαν να ήθελαν να ξεδικνυθούν εκείνες που τα κατηγορούσαν.

Επίσης η γυναίκες που είχαν καθιερώσει τις κυλότες ως πιο πρακτικές και πιο ευκολοφόρητες επιστρέφουν πάλι στα πανταλόνια από υφάσματα που κολακεύουν περισσότερο και είναι πιο λουσάτα, αφήνοντας τις κυλότες για τα σπόρ και για το ταξίδι. Τα πανταλόνια αυτά γίνονται όλα κλός με ένα άμπρεσεμάν μυτερό στη μέση ή με πένες, ή κομμένα λοξά, ώστε να έρχονται έντελως εφαρμοστά.

Η κομπιναιζόν είναι όλες κεντόμενες με άμπρεσεμάν ή με ντεκούπ που σχηματίζουν γωνίες προς τα επάνω. Γαρνίρονται όλες με ένα έλλα κολλημένη όμως όχι ίσια, αλλά αν έορμ, ώστε να σχηματίζει εμπρός ντεκολτέ στρογγυλό.

Όλα σχεδόν τ' ασπρόρρουχα, κομπιναιζόν, νυχτικά, πανταλόνια είναι κομμένα λοξά και χύνουν σαν εφαρμοστά επάνω στο σώμα. Η κομπιναιζόν γίνονται αναλόγως της πολυτελείας που θέλει κανείς να τους δώσει, από σατέν, από κρέπ-ντε-σίν ή από τουαλ-ντε-σουά. Τα νυχτικά και τα πανταλόνια γίνονται από λινή θατίστα, θουαλάξ, περκάλι, τουαλ ντε σουά, κρέπ-ντε-σίν, τρίπλ-θουαλ και σατέν. Το σατέν χρησιμοποιείται και ως γαρνιτούρα για τα ασπρόρρουχα που γίνονται από κρέπ ντε σίν ή τρίπλ-θουαλ, πάντοτε όμως στο ίδιο χρώμα.

Ας αναφέρουμε επί πλέον ότι για το θρόδυ συνηθίζονται κομπιναιζόν εφαρμοστές απολύτως επάνω στο σώμα με κορσάζ με μπανέλες που σχηματίζει σουτιέν, εμπρός κλειστές και με την πλάτη έντελως γυμνή. Η κομπιναιζόν αυτές είναι από σατέν, δεν έχουν καμμία απολύτως γαρνιτούρα, καταλήγουν σ' ένα απλό φυτίλακι και φθάνουν ως τον αστραγάλο.

Ως γαρνιτούρες, όπως είπαμε παραπάνω, συνηθίζονται κατά πρώτον λόγον ή αππλικασιόν από σατέν διάσπαρτες σ' ολόκληρο το επάνω μέρος του ασπρόρρουχου, ή τοποθετημένες σε σχήμα γυρλάντας και ένωμένες με το υφάσμα με λοξό άζουρ. Επίσης συνηθίζονται πολύ τα φουσκωτά κεντήματα σε πολύ λεπτή θελονία, έν συνδυασμῶ με πιετάκια, με άζουρ και με πολύ φιλά παστάκια.

Παραλλήλως με τις γαρνιτούρες αυές βλέπουμε τις δαντέλλες, άλλες χοντρές και άλλες αϊθέρειες, άλλες σχηματίζοντας ολόκληρα άμπρεσεμάν και άλλες του πήχεως πλατείες ή στενές. Εκτός όμως από τους δαντελλένιους άτρεντέδες και τα άμπρεσεμάν, βλέπουμε και άμπρεσεμάν ή άτρεντέδες του πήχεως από κρέπ ζωρζέτ ή από τοϋλι κεντητά. Ως-ε να σχηματίζουν γυρλάντες από φύλλα ή από λουλούδια ή γεωμετρικά σχέδια, ένωμένα με αξύ τους με άζουρ που να μιμνται το τοϋλι.

Νυχτικό σε πολύ μοντέρνο σχέδιο από λινή θατίστα. Νομίζετε σε σχήμα άμπρ γαρνιρισμένο με φιλά παστάκια και άζουρ της χειρός. Γιακάς θρύας. Κομπιτά κοκκάλινα.

Η φόρμα των νυχτικών ποικίλλει περισσότερο από όλων των άλλων ασπρόρρουχων, έδονται έφαρμοσστά στο σώμα και είναι λίγο κενώτερα επρός από πίσω. Το κορσάζ τους είναι γαρνιρισμένο με πιετάκια ή σουρές ή με ντραπάριαματα στο στήθος. Μερικά έχουν κορσάζ σε σχήμα άμπρ, που κοντόμεσα, με μέση εφαρμοστή, με ντεκολτέ μπερό ή στρογγυλό, με μανικάκι στρογγυλό που σχηματίζει φούσκα ή χωρίς μανίκι έντελως.

Τα νυχτικά συνοδεύονται και από ύμνες ματέ, τέλλες ή άππλικασιόν. Πολύ της μόδας επίσης είναι και τελεριντίσες από σατέν τις οποίες φορούν ή κυρίες έπαι από το νυχτικό, άν τύχη να μείνουν μία ημέρα στο κρεβάτι.

Πολύ της μόδας επίσης είναι τα ασπρόρρουχα από ματέ ζωτό ζέρσεϋ. Αυτά είναι πολύ πρακτικά, έϊσια νιά κατ' κτλ., πλένονται εύκολα, δεν χρειάζονται σχεδόν τίποτα κοστίζουν πολύ φθηνότερα από τα άλλα μεταξοτά ασπρόρρουχα. Έχουν όμως και ένα μειονέκτημα: ξεχειλίζουν πολύ γρήγορα και γίνονται είτε μακρύτερα, είτε πλατύτερα από πριν. Εκτός αν είναι σε πολύ καλή ποιότητα. Γι' αυτό προτιμότερο είναι να δώση κανείς κάτι και να άγνησται ένα ασπρόρρουχο καλό και να το προσέχη στο πλύνει και ίδιως στο σίδερο.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΒΛΕΜΜΑ

Στην έξοχή αν είσθε μελαγχρινή μη έδωτε τίποτα στα μάτια σας. Πέραστε μόνον τα τοισίνουρα με λίγο λάδι, και με λίγο μολύβι κραγιόν, τα φρύδια σας. Αν είσθε ξανθή, έπίσης με τη διαφορά ότι το κραγιόν πού έμεταχειρισθήτε για τα φρύδια σας πρέπει να είναι καφέ άνοιχτό.

Στην πόλι, το πρωί, αν είσθε μελαγχρινή, μπορείτε να θέλετε λίγο χρώμα γκρι, πού στο επάνω θλέφαρο και κραγιόν μπλε στο κάτω θλέφαρο με χρώμα χαλκοπράσινο. Μια μικρή μολυβιά στην άκρη του ματιού τα δίνει μεγαλύτερα. Η ξανθές θα θάνουν τα φρύδια τους με κραγιόνι μαρρόν και τα θλέφαρα πού με χρώμα καφέ κίτρινοπῶ.

Και μια συμβουλή γενική. Ποτέ μη έσφατε τα μάτια σας από κάτω.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Αντί να πετάτε τις παλιές μεταξοτές καλτσες, χρησιμοποιήστε τις για να καθαρίσετε τα τζάκια θουτώντας τις μέσα σε ένα πνευμα.

Αντί να πετάτε τα χασοιά στο καλάθι, πενέτε τα μπαλίτσες και χρησιμοποιήστε τα για προσάναμμα.

Αντί να κρατάτε σφιχτά την τσάντα σας, το από τη μασγάλη, πράγμα πού καταστρέφει και τα φορέματά σας και την τσάντα σας, έϊδια, άγοράστε μια τσάντα με χειρόλι που την κρεμάτε από το μπαστό.

Αντί να έχετε τις έταξέρες σας γεμιστές με μικρομυμπλό μέτρια πού χωρίς να σπάζουν το σπίτι σας σας αναγκάζουν κάθε τόσο να τα ξεσκονίζετε, κρατάτε μόνον όσα έχουν ποια αξία, και τα άλλα φυλάξτε τα.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΗ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ AUGUSTE GERMAIN

Πρόσωπα:

Ο ΡΑΦΗΣ. Πενήντα χρονών, με κοιλιά. Τα μικρά μαύρα μάτια του είναι γεμάτα καλοσύνη. Το πρόσωπό του αλκαίνεται από μερικές θαλάσσιες ρυτίδες. Είναι ένας άντρας αρκετά κομψός.

ΙΩΑΝΝΑ. — Μιά μοδιστρούλα χλωμή, με αδύνατα μάγουλα. Τα γυαλά και θλιμένα μάτια της, πλαισιώνονται από πυκνά φρύδια. Το στήμα της είναι μικροκαμωμένο, με χειλή άσφα.

Ο ΡΑΦΗΣ (με θυμωμένο ύφος). — "Αί! Έσύ είσαι, δεσποινίς!... Δεν είμαι καθόλου ευχαριστημένος από σένα... Κάνεις μία άμορφη ζωή, δεν είν' έτσι ;

ΙΩΑΝΝΑ (τρέμοντας ολόκληρη). — Έγώ, κύριε;

Ο ΡΑΦΗΣ. — Θά μου πής, λοιπόν, πώς δεν είνε άλλη-θια; Σε φώναξα άκριθῶς έδῶ, στο γραφείο μου, για να μη σε κάνω να κοκκινίσης μπροστά σ' όλες τις συναδέλφους σου.

ΙΩΑΝΝΑ. — Μά, κύριε...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Τι έχεις να πής ακόμα;... Δεν είναι αλήθεια, πώς τάχεις φτιάξει μ' έναν πλασιέ;

(Η Ιωάννα κατεβάζει το κεφάλι της, ντροπισμένη)

Ο ΡΑΦΗΣ. — Και ή σχέσεις σας αυτές είχαν και συνέπειες;... Θά μου πής τώρα, πώς δεν είχαν συνέπειες;

(Η Ιωάννα δεν άπαντά τίποτα)

Ο ΡΑΦΗΣ. — "Ένα παιδί!...

Είσαι δεκαεφτά χρονών κι' έχεις κιόλας ένα παιδί στην άγκαλιά σου! Και ο πατέρας; Πού είναι αυτός ο άδουλειδής;

(Η Ιωάννα έσπάζει σε λυγμούς).

Ο ΡΑΦΗΣ. — Νά τα μας! Κι' ας κιόλας!... Μήπως νομίζεις πώς σε φώναξα, για να δῶ τα δάκρυά σου; Είνε απ' ηλκτικό! Δεν μπορείς να πής τίποτα σ' αυτές τις κοπέλλες, χωρίς να θάλουν δάκρυα, μουσκεύοντας τα μαντήλια τους! (Σηκώνεται από την πολυθρόνα, όπου καθόταν κι' άρχίζει να θηματίζει νευρικά πάνω-κάτω στο δωμάτιο.) Έμπρός, άπάντησέ μου, πού είναι ο πλασιέ σου;

ΙΩΑΝΝΑ (με φωνή τρεμουλιαστή). — Δεν ξέρω... Νομίζω πως είναι... στην Άγγλια... Έσας...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Και δεν έχεις πειά γονείς ;

ΙΩΑΝΝΑ. — Όχι, κύριε.

Ο ΡΑΦΗΣ. — Είσαι, λοιπόν, ολόμωνη, χωρίς τίποτα στον κόσμο... Μ' ένα μωρό... Και θρίσκεις πως αυτό είναι καλό πράγμα;

ΙΩΑΝΝΑ. — "Ωί!... "Ωί!...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Πού το έχεις αυτό το μωρό σου;... Σε καμιά παραμάνη ;

ΙΩΑΝΝΑ. — Μάλιστα, κύριε.

Ο ΡΑΦΗΣ. — Και πώς ζής, με τα τρία φράγκα πού παίρνεις κάθε μέρα, και πέντε όταν έχεις νυχτέρι ;

ΙΩΑΝΝΑ. — Θεέ μου! Στεροθμιαί...

Ο ΡΑΦΗΣ (σηκώνοντας τους ώμους και σταυρώνοντας τα χέρια του). — Αυτό είναι... στερείται... για να στέλνη λεφτά σε μία παραμάνη, πού δίχως άλλο θά την κλέβη... Τι άθλιότητα ! (Κυττάζοντας κατάματα την Ιωάννα.) Και νομίζεις πως αυτό είναι άρκετό, για να μένης ήσυχη ;

ΙΩΑΝΝΑ (στενάζοντας). — Ένας Θεός το ξέρει !

Ο ΡΑΦΗΣ. — Τούλάχιστον, γιατρεύτηκες από τον έρωτα; Δεν έπιθυμείς πειά να έρής κανέναν άλλο πλασιέ ;

ΙΩΑΝΝΑ. — Άσφαλῶς!

Ο ΡΑΦΗΣ. — Τι ευχαρίστησι θρίσκει μ' αυτούς τους ανθρώπους ; Είναι ζωντόβολα και παληάνθρωποι... "Ο δίκος σου θά καταλήξη στη φυλακή ή στην άλητεια... Η μεγάλη ζωή, έ;... Και τώρα είσαι ύποχρεωμένη να πίνης νεράκι...

ΙΩΑΝΝΑ. — Μά κύριε...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Τι θέλεις να μου πής ακόμα; Τα ξέρω έγω αυτά... Δεν άνέχομαι να γίνονται τέτοιες δουλειές έδῶ πέρα!... Το κατάστημά μου δεν είναι κανένα Βρεφοκομείο...

ΙΩΑΝΝΑ. — "Ωί! Κύριε...

Ο ΡΑΦΗΣ (διασχίζοντας πάντα με μεγάλα θήματα το δωμάτιο). — Άρκεί! Άρκεί!

ΙΩΑΝΝΑ. — Λοιπόν... μέ... μέ... διώχνετε ;

Ο ΡΑΦΗΣ. — Ποιός σου έπτε τέτοιο πράγμα ; Ξέρω από την κυρία Άγγελα, την προϊσταμένη σας, πως δεν δουλεύεις άσχημα. Θά πάρης την διευθύνσι ενός τμήματος... Θά σου δίνω διακόσια φράγκα τον μήνα... Έμπρός, πήγαινε...

ΙΩΑΝΝΑ. — Είναι αλήθεια ;

Ο ΡΑΦΗΣ. — Κί' αν ή παραμάνη σου σε κλέβει, φέρε το μωρό σου σε μένα... Θά το πάρω στο σπίτι μου...

ΙΩΑΝΝΑ. — "Ωί! Κύριε...

Ο ΡΑΦΗΣ. — "Αν όμως άποχτήσης και δεύτερο μωρό, τότε να πῶς να ζητιανεύς στον δρόμο. (Σ' ένα μῆνα.)

Ο ΡΑΦΗΣ. — Ζήτησες να μου μιλήσης, δεσποινίς;

ΙΩΑΝΝΑ. — Μάλιστα, κύριε. Πρώτα - πρώτα για να σας ευχαριστήσω...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Γιατί ;

ΙΩΑΝΝΑ. — Μά γιατί με θάλατε διευθύντρια σ' ένα τμήμα του καταστήματός σας...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Δεν έχω ανάγκη να μ' ευχαριστή κανείς... Διευθύνω το κατάστημά μου, όπως νομίζω έγω... Αυτό λοιπόν ήθελες να μου πής μονάχα ;...

ΙΩΑΝΝΑ. — Όχι, κύριε. Θέλω να σας άναγγειλω μία καλήν είδησι... "Ο φίλος μου...

Ο ΡΑΦΗΣ. — "Ο φίλος σου; "Αί! ο πλασιέ!... Έ, λοιπόν, τί έκανε ;

ΙΩΑΝΝΑ. — Μου έγραψε, πού άπάντησες... Και θέλει τῶρα να με παντρευτή και ν' άναγνωρίση το παιδί...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Τι είπες;

ΙΩΑΝΝΑ. — Πώς θέλεις να με παντρευτή ;

Ο ΡΑΦΗΣ (έξαπτόμενος). — "Αί!...

Μά είσαι τρελή!... Κοροϊδεύεις, λοιπόν;

ΙΩΑΝΝΑ (σαστίζοντας). — Άλλο, κύριε...

Ο ΡΑΦΗΣ (θηματίζοντας νευρικά μπροστά στην Ιωάννα, με τα χέρια σταυρωμένα). — "Όχι!... "Όχι!... Έχω δῆ τόσα πράγματα!... Μά αυτό ποτέ! Διάθλει! Πες πως ή γυναίκες είνε έξυπνες... Πού το θάρκαν αυτό ;... Λοιπόν, αυτός ο τυχοδιώκτης θέλει να σε παντρευτή, και το θρίσκει εκπληκτικό αυτό!...

ΙΩΑΝΝΑ. — "Ωί! Κύριε...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, πως αυτός ο κατεργάρης σε κοροϊδεύει, πως δεν θέλει σ' αυτόν τον γάμο, παρά μονάχα ένα πράγμα ;

ΙΩΑΝΝΑ. — "Η ένα πρόσωπο... Έμέναν...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Έσέαν!... Έσέαν σε βλέπει όπως και τα παλιά του τα παπούτσια... Μά πῶς μου, του έγραψες πως σου έκανα άξηση ;...

ΙΩΑΝΝΑ. — Μάλιστα...

Ο ΡΑΦΗΣ. — Κί' ακόμα ότι θά σου κάνω κι' άλλη άξηση, ίσως;

ΙΩΑΝΝΑ. — Θεέ μου!... Είσθε λοιπόν τόσο ευχαριστή...

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

— Στην Όλλαν-
δια υπάρχουν
πάμπολλα ψαρά-
δικα που πωλούν
το έμπορεύμα τους
— ψάρια του γλυ-
κού νερού — ζων-
τανά, μαζί με το
νερό, όπως ακρι-
βώς πωλούνται έ-
δω τα χρυσόψα-
ρα στις γυάλες.

— Ο Αμερικανός
"Αρτσι Χήρον
δοκίμασε την δι-
αρκέστερη, την
πιο μακροχρό-
νιο αγωνία που
μπορεί να δοκι-
μάσει ένας άνθρωπος:

— Επὶ 30 δλόκληρα χρόνια ξιμενε κλεισμένος στις φυλα-
κές, στο «κελλί του θανάτου» περιμένοντας από στιγμή σε
στιγμή την εκτέλεσή του.

— Το ανθρώπινο αυτό δράμα άρχισε το 1908 στην πολι-
τεία Νιού Ζέρσεϋ, όταν ο "Αρτσι Χήρον" καταδικάστηκε σε
θάνατο επειδή σκότωσε έναν πάστορα.

— μένος από μένα ;

Ο ΡΑΦΤΗΣ. — Λοιπόν, ο φίλος σου δεν θλίπει τίποτ'
άλλο από τον μισθό σου... Ξανάρχεται, σε παντρεύεται...
Δεν θα κάνη παιδί τίποτα... Και τα λίγα λεφτά που κερδι-
ζεις, θα πηγαίνει να τα παίξει στις κουρσες.

ΙΩΑΝΝΑ. — Κι' όμως...

Ο ΡΑΦΤΗΣ. — Δεν έχει «δύναμη». Σου λέω την αλή-
θεια. Εσύ θλίπεις τον γάμο, την αποκατάστασι... Θα σε
λένε κυρία πειά... Και η θυρωρός σου θα σε χαιρετά...

ΙΩΑΝΝΑ. — Άλλά...

Ο ΡΑΦΤΗΣ. — Είσαι ένα παιδί, έντελώς ένα παιδί! Σου
έκανα αξίση, για να αναθρέψης το παιδί σου και για να
μπορής να ζήσ ανθρώπινα... όχι για να τρέφης έναν πα-
ληάνθρωπο... Πρέπει να διαλέξεις ένα απ' τα δυό... "Αν
παντρευτείς τον πλασιέ σου, σε πετάω έξω από την πόρ-
τα.

ΙΩΑΝΝΑ. — Ω!

Ο ΡΑΦΤΗΣ. — Τόν αγαπάς ακόμα τον ώμορφο νεό σου;
ΙΩΑΝΝΑ (άπορασιτικά). — Όχι.

Ο ΡΑΦΤΗΣ. — Τότε, λοιπόν ;... Τόν θέλεις για τον
γάμο, μονάχα για τον γάμο; Για να μπορής να λές στις
φίλες σου: «Σας παρουσιάζω τον πατέρα του παιδιού
μου»;

ΙΩΑΝΝΑ. — Αυτές ή ιδέες μ' έκαναν να...

Ο ΡΑΦΤΗΣ. — Αυτές ή ιδέες είναι άφελεις, ήλιθιες...
"Αν επιμένεις να σκέφτεσαι έτσι, πηγαίνει να θρής τον ώ-
μορφο νεό σου και να πεθάνης από την πείνα...

ΙΩΑΝΝΑ. — "Ω! κύριε... "Υστερα απ' όλ' αυτά που
μου είπατε...

Ο ΡΑΦΤΗΣ. — "Αν μείνης, σου δίνω ένα κατό φράγκα ά-
κόμα παραπάνω τον μήνα... Κι' αφού θέλεις τόσο πολύ να
παντρευτείς, μπορείς να θρής καμιά μέρα έναν υπάλλη-
λο, που θα κερδίση όσα και σύ, και θα είναι ένας καλός
σύζυγος, καλός πατέρας, θα κάνη οικονομίες... Θάχατε
ένα ωραίο σπιτάκι στην έξοχη... Αυτό θέβαινα δεν είναι και
τίποτα σπουδαίο, μά ίσως να σε κάνη ευτυχισμένη.

ΙΩΑΝΝΑ. — "Αγαπώ πολύ την έξοχη, κύριε.

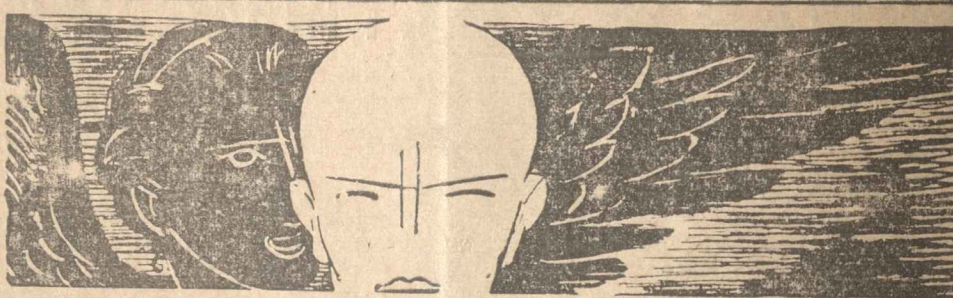
Ο ΡΑΦΤΗΣ. — Λοιπόν, θ' ακολουθήσης τη συμβουλή
μου ;

ΙΩΑΝΝΑ. — "Ω! κύριε... αφού αυτή είναι η επιθυμία
σας...

(Η Ιωάννα φεύγει)

Ο ΡΑΦΤΗΣ (μένοντας μόνος και χαμογελώντας για να
μην κλάμη). — Τούλάχιστον, έσωσα μιά! Καί... ποιος ξέ-
ρει; Θέλει λέει έναν άντρα, ένα σύζυγο... Κι' εγώ... έ-
γώ... δεν είμαι ένας άντρας, ένας σύζυγος... (Σωπαί-
νει και κοκκινίζει.)

AUGUSTE GERMAIN

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

"Ακόμα κι' ένας θάτραχος που είχε μεταφερθή με το τραί-
νο πολλά μίλλια μακριά από τη κατοικία του έπεστρεψε
σ' αυτή μέσα σε μία νύκτα, πηδώντας και υπό επιτήρη-
ση για να πιστοποιηθή το κατόρθωμά του.

— "Ο,τι όμως φαίνεται άπίστευτο είναι ή περίπτωση με-
ρικων χελωνών που έπέστρεψαν στην παλιά φωλιά τους
125 μίλλια μακριά— διαβαίνοντας μίαν όροσειρά:

— Στο Σάλτσμπουργκ της Αυστρίας ο "Εμπεργχάρτ"
Μάτσι, θέλοντας ν' αυτοκτονήσει κατάπνε σπασμένες λω-
τούς ξυρίσματος και μία χούφτα πρόκες.

— Με την έγκαιρη όμως έγχείρισι που τούκαναν, ο πε-
ρίεργος αυτός αυτόχειρ σώθηκε, για να πεθάνη όμως έσ-
τα από μία ώρα... επειδή ήπιε ένα ποτήρι νερό, πράγμα
που τού το είχαν άπαγορεύσει οι γιατροί.

— "Εδώ και λίγες έβδομάδες έφθασε ή είδησι στην
"Αγγλία από το Μοντρεάλ ότι ο Δούξ του Κέντ είχε έ-
σκεφθή λυκόγνιτο τον Καναδά.

— Τό λάθος είχε γίνει εξ αίτίας του σωσία του δούξ,
που είχε θεαθή στο κατάρσιωμα ενός ύπερρωκεανίου

— "Αλλά και ο Χίτλερ έχει σωσία. "Ο σωσίας λοιπόν
Χίτλερ έμφανίσθηκε μία μέρα σ' έναν έξοχικό δρόμο της
Νίκαιας, ντυμένος με κοστούμι σπόρ, και προκαλώντας την
γενική περιέργεια των διαβατών.

— "Εννοείται ότι έτρεμε ο ευστυχος από το φόβο του μη
τυχον τού φυτέψη καμιά σφαίρα κανέναν "Εβραίο.

"Από φόβο μήπως άρρωστήση ο Βίλλυ Χρόνκεν από
την Κολωνία... έμεινε κρεβατωμένος επί 30 δλόκληρα
χρόνια!

— "Η ιδεοληψία του αυτή ήταν αποτέλεσμα μίας τρο-
μεράς διαταραχής τού νευρικού του συστήματος που τού
συνέβη σε ήλικία 25 χρονών.

— "Ενας άλλος ψυχοπαθής μόλις ύπεχρεώθηκε κάποτε
να έγκαταλείψη το κρεβάτί του... παρεφρόνησε.

— "Αν έχης τύχη διάβαινε... λέει ή παροιμία
— Στο Μπορντό της Γαλλίας ένα παιδάκι 11 χρονών
έπεσε από ένα σκαμνί ύψους 20 πόντων και πέθανε γιατί
χτύπησε σε άσχημο μέρος.

— Την ίδια μέρα στην Κολωνία, μία γυναίκα ήλικίας 55
χρονών κατρακύλησε στα 35 σκαλοπάτια ενός κτιρίου που
ήταν να πάθη το παραμικρό. "Αντιθέτως τό πέσιμό της από
της θγήκε σε καλό γιατί επανέκτησε την μνήμη της την
όποια είχε χάσει από πολλά χρόνια.

— Οι Ιθαγενείς τού Καμερούν συνεννοούνται με νεύματα
και με κινήσεις των χειρών και των δακτύλων.

— Π. χ. ή συμπάθεια έκδηλώνεται με μιά... εμμελώς
ένω ή αντίπαθεια μ' ένα σφίξιμο της παλάμης σε γροθιά.
— Στην Κεντρική "Αφρική οι Ιθαγενείς συνεννοούνται με-
νον με τά τύμπανα κι' ο καθένας κουβαλάει μαζί του και
από ένα μικρό τύμπανο γι' αυτή τη δουλειά.

— Τα περισ-
τερα ζώα κα-
χουν θουισία
το έντοκτο το
προσατολισμό.
"Ενας κροκό-
δος π.χ. που έ-
σταλή σ' ένα
ολογικό κήπο
έφυγε στο δρόμο
κι' έπέστρεψε στην
ύγρη κατοικία
του, σε μιά ώρα
που άπληε όχη
μίλλια!

— "Επίσης έ-
γνωστόν ότι ή
πες διανύου
καλυθώντας με-
λες άπυσσας
γνωστόν ότι ή
πες διανύου
καλυθώντας με-
λες άπυσσας

Π ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

ας ήτοιμήσας του παρα των "Υποπρακτορείων άπαγορεύεται,
το τέχος τού "Μπουκέτου" τιμάται παντού δραχμάς 5. "Η αθάιρε-

"Η υπό των άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη συ-
νδεδεμένη υπό δικαιώματος κρισεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματό-
συνα, έν λαμβάνεται όπ' όθιν.

Α. Ζ. ΚΑΛΙΘΕΑΝ. — Σ' όλους απαντάμε με τη σειρά τους. Συνε-
πς, αν ο φάκελλός σας ελήθη, θα σας απαντήσαμε ήδη.

Κ. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΝ, "Ενταύθα. — Τό σταυρόλεξό σας έντελώς άτε-
ρη.

ΑΝΔΡ. ΑΠ. ΜΠΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΝ, Μοδλί (Κορινθίας). — Μας γρά-
φετε:

"Αγαπητό "Μπουκέτο" τακτικός άναγνώστης τού γεμά-
του εις έκλεκτήν ύλην τού περιοδικού σας. Συνέγραφα
και γώ λοιπόν μερικά ποιήματα και περιέργως κατά πό-
σον είναι καλά. Παρακαλώ ύμας όπως λάβετε την καλω-
σύνην να τά κρίνετε με την αυστηράν κριτικήν σας.

Και τώρα τί να σας πούμε; Τί άλλο μπορούμε να κάνουμε από τού
να σας συλλυπηθούμε ; Παίρνετε δυό ξένα ποιήματα, δυό ποιήματα γνω-
στών "Ελλήνων ποιητών και τά στέλνετε για δικά σας !! Ξέρετε τί
σημαίνει αυτό, φίλε κύριε ; Είναι κλοπή ξένης ιδιοκτησίας, πνευματικής
ιδιοκτησίας ! Και ακόμα είναι άπάτη ! "Απόπειρα έστω άπάτης εις θά-
ρος μας. Και γισι και προς τί όλα αυτά ; Για να έμφανισθώτε ως
ποιητής, ποιητής με ξένους στίχους, ξένην εργασία, ξένην έμπνευσι.
Είναι σαν να θγαίνετε στην πιάντα με ξένα ρούχα ! Δεν άστειεύομα-
στε καθόλου. Σας μιλούμε σοβαρά. Σας γράφουμε τά λόγια αυτά με
δύλην. Με έντροπήν. Στο ένα μάλιστα ποίημα — και είναι τού άλη-
μονήτου Στεφ. Μαρτζώκη αν δεν κάνουμε λάθος — αλλάζετε και τό
έννοια της προς ήν α-
παύεται τό ποίημα.
"Ο Μαρτζώκης τό γρά-
φει σε κάποια "Ανα.
Σεις άπειθύνεσθε σε
κάποια Μάρω ! Τί αί-
σχος !... "Ιδού τέλος
και τό ποίημα, για να
μή νομίση κανείς πως
είναι δικό μου:

Ω ΜΑΡΩ

Ψυλό, ψυλό πέφτει
τό χιόνι δλόγυρα
το χόρτο άργά
σκαπάζοντας.
Τα χιονισμένα δεν
τρα, ω Μάρω μου
άκουε
με άμυγδαλιές
που άνθίζουν.
Τό μισοπάτι τώ-
ρα πλιά δέ φαίνε-
ται.
που μ' όδηγοῦσε
σπίτι σου:
τίποτε πλιά δεν
θλέπω κι' αν τη
στέγη σου
με μιάς τό χιόνι
έσκέπασε.

"Επάνω κεί γυρίζουν φτερουγίζοντας
δυό περιστέρια δλόλευκα.
Στην παγερή γαλήνη την κατάλευκη
άσπροντυμένη πρόβαλε.
"Ω Μάρω μου γλυκειά, να ίδης τόν ήλιο
που θγαίνει απ' άσπρα σύνεφα
Κι' εγώ στην τόση γύρω μας λευκότητα,
κύκνος κι' εγώ κατάλευκος,
τρέχω να ψάλλω μέσα στην άγκάλη σοι
τό πλιό λευκό τραγοῦδι μου.

ΑΓΓ. ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ. — Τό σταυρόλεξό σας όχι έπιτυχές. "Εκείνη τη
λέει "τοίσα" που πήγατε και την εθήκατε, για τό θού !

Δ. ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ, "Ενταύθα. — Τό ποίημά σας "Φωτιές", όχι
άπολύτως καλό. Διαβάστε τούς ποιητάς μας. "Υπάρχει έλλipsis να γράψετε
άργότερα πιο καλούς στίχους.

Κ. ΔΕΛΗΝ, "Ενταύθα. "Εφ' όσον λέτε ότι είσθε τακτικός άναγνώ-
στης τού "Μπουκέτου" δεν μπορεί παρά να παρακολουθήσατε με πόσην
αυστηρότητα, αλλά και άμεροληψία κρίνομεν τά έργα που μας στέλ-
λονται. Κάτι καλό δεν μπορεί παρά να φιλοξενηθή με όλας τας τιμάς
του στας στήλας τού "Μπουκέτου". Τά άποτυχημένα όπόθεν δήποτε και
αν προέρχονται θα άπορριφθούν με... όλας τας τιμάς έπίσης. Για να
άπορριφθή άρα και τό δικό σας ποίημα θα πη, ότι δεν ήταν καλό.

"Η. ΩΜΕΓΑ, "Αργοστόλιον. Διήγημα δεν θα πη ξηρά έξιτορήσις
ένος γεγονότος — φανταστικού ή πραγματικού. Ούτε έκθεσις ιδεών.
Χρειάζεται τέχνη, την όποιαν δυστυχώς δεν μπορεί να εξασφαλίση ή
μόρφωσις. Γράφετε καλά, όρθά. "Ομως λείπει έντελώς από τό γρά-
ψιμό σας ή τέχνη. Και για να γίνεται διηγηματογράφος άπαιτείται
μακρά και πολλή μελέτη, άσκησις και ταλέντο.

Ρ. Ρ. Ρ., Πάτρας. — Και τά τρία ποιήματά σας άποτυχημένα. Τό
"Χαράυγη" θα μπορούσε να είναι άνεκ... κάπως αν δεν χαλούσε στα
δυό τελευταία του τετράστιχα. "Ασκηθήτε, γράφοντας και σελίζοντας με-
λετήστε, μάθετε πρώτα καλά τί είναι στίχος και έλπίζουμε ότι θα
έπιτύχετε.

Τό άπολέεσμα: ένα πρόσωπο

Μορφή σημαίνει αποτέλεσμα. Ένα τρυφερό, καθαρό πρό-
σωπο προκαλεί παντού τόν θαυμασμό και σας δίδει τό εύχα-
ριστο συναίσθημα της άφαικής εμφάνισης. "Η συνταγή
γι' αυτό είναι απλή: Σ' ένα κομμάτι θαμβάκι στάζετε μερικά
σταγόνες "Λοσιόν Περσέπου Σέρκ και καθαρίζετε καθημερι-
νώς τό πρόσωπό σας. Θα τό απαλλάξετε από τις ακα-
θαρσίες και τό μπιμπικία όριστικά και θ' άποκτήσετε μιά
ονία και φρέσκια επιδερμίδα. Φιάλα Δρχ. 35,-
55,-, 90,-, και 175,-. "Αθήναι: Οίκος Μαρκιώτη.

Scherk
Face
Lotion

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 13)

τοκίνητα...

(Ο Έρωτας αρχίζει να ναρκισσεύεται και να ρίχνει φλογερά θλέματα στο Χρήμα.)

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (διακόπτοντας με όργη). — Στο δικαστήριο δεν λέγονται τέτοια πράγματα. Πού θρίσκεσθε; "Αν δεν θέλετε να σας χώσω μέσα, συνέλθετε!"

ΕΡΩΤΑΣ (με θολά μάτια και χείλη που τρέμουν). —

Εγώ δεν ξφταιξα, κύριε Πρόεδρε, γιατί μου θυμώνετε;

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (ξερογλύφοντας). — Όχι δεν σας θύμισα.

ΧΡΗΜΑ (κυλάντας στο πάτωμα και λάμποντας περισσότερο). — Εγώ, λοιπόν, ξφταιξα, κύριε Πρόεδρε;

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (με μάτια που λάμπουν από βουλιμία). —

Ούτε και σύ! "Ας συνοψίσουμε τώρα, όσα είπατε. Συζητούσατε για την δύναμη και την ικανότητά σας και πάνω στην συζήτηση ξέσπασε ο καυγάς. Δεν είναι έτσι;

ΕΡΩΤΑΣ. — Με είπε τρελλή, κύριε Πρόεδρε.

ΧΡΗΜΑ. — Με αποκάλεσε καταστροφέα.

ΕΡΩΤΑΣ. — Μοῦ είπε ότι είμαι γελοῖο ὑποκείμενο και πώς στον εἰκοστόν αἰώνα δεν πρέπει να ἔχω καμιά πέ-
ρασι!ΧΡΗΜΑ. — Με κατηγορήσε, κύριε Πρόεδρε, ότι ἔγω είμαι ὑπάτιος ὅλων τῶν δεινῶν τῆς ἀνθρωπότητος. «Νά χαθῆς, μοῦ είπε, γιά να γλυτώσῃ ὁ κόσμος ἀπ' τὴν τι-
ρανία σου»!

ΕΡΩΤΑΣ. — Με χτύπησε, κύριε Πρόεδρε.

ΧΡΗΜΑ. — Κι' ἐκείνη με γρατσούνισε.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (με ὕφος σκεπτικό). — "Ὅπως βλέπω
φταίτε κ' οἱ δυο.

ΕΡΩΤΑΣ. — Εγώ δεν ξφταιξα καθόλου!

ΧΡΗΜΑ. — Εγώ είμαι τελείως ἀθῶος!

ΔΙΚΑΣΤΗΣ (ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψη). — Τὸ Δικαστή-
ριο κερύσσει ἐνόχους και τοὺς δυο σας και καταδικάζει
ἀμφοτέρους σὲ φυλάκιση. Γιατί, ὅποιος ἀπ' τοὺς δυο σας
κι' ἂν μείνῃ ἐλεύθερος, εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀναστατώνῃ τὸν
κόσμο. Πρέπει νὰ λείψετε κι' οἱ δυο σας γιά νὰ ἡσυχάσῃ
ἡ ἀνθρωπότης και νὰ ζήσῃ ἐν γαλήνῃ.(Τελειώνοντας ὁ κ. δικαστής, φυλάκίζει τὸ χρέμα στὸ πορτοφόλι του
και τὸν Έρωτα στὰ φυλλοκάρδια του.)

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Μέσα κανάγηδες!...

ISMET HULUSI

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΧΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)

λά ἔξυπνοι κι' ἐκείνοι τοὺς πληρώνουνε με τὸ ἴδιο νόμι-
σμα.Μιά φορά, ἕνας Καστρινός, ἐκαυχίωτανε σ' ἕναν Βαθυ-
λούσιο, πὼς ἐγύρισε ὅλον τὸν κόσμο.

— Επῆγες και στὴ Λόντρα; τὸν ρωτάει ὁ Καστρινός.

— "Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ Βαθυλουσιώτης.

— Επῆγες στὴ Μαρσίλια, στὴ Βενετία, στὸ Τριέστι;

— "Ὁχι.

— Επῆγες στὴν Πόλη, στὴ Σμύρνη, ἢ στὴν Ἀλεξάνδρεια;

— "Ὁχι.

— Τότε τί θέλεις τὸ λοιπὸν και ζῆς στὸν κόσμο!

Σὰν ἐτελείωσε ὁ Καστρινός, τοῦ λέει ὁ Βαθυλουσιώτης:

— Γιά πέ μου, τώρα, κουμπάρε μου και σύ πῆγες καμιά
φορά στὸ Μάρτη; (τοποθεσία τῶν Βαθύλων).

— "Ὁχι.

— Επῆγες στὸ Χάρο; ("Ἀλλῃ τοποθεσία τοῦ χωριοῦ.)

— "Ὁχι.

— Στὴ Φούσκα, (τοποθεσία κι' αὐτὴ) πῆγες καμιά φο-
ρά τοῦλάχιστον;

— "Ὁχι.

— Φτοῦ σου, τοῦ λέει τότε ὁ Βαθυλουσιώτης και δὲν ντρέ-
πεται νὰ μὴν ξέρῃς ἀκόμα τὴν πατρίδα σου τὴ Χιὸ και νὰ
μοῦ ξέρῃς τὴ Φραγκιά!...

**

*Ὁλα αὐτὰ καλά.

*Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ φράσις ποὺ λένε οἱ Καστρινοί, γιά
τοὺς Βαθυλούσηδες, και τὴν ὁποία μᾶς ἀνέφερε ὁ κ. Φρα-
γκάκης, πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ και Βιομηχανικοῦ Ἐπι-
μελητηρίου Χίου;

— Δώδεκα Βαθυλούσηδες, ἕνα γάδαρο φορτῶνουν!

Πιστεύομεν πὼς ὁ κ. Στακιάς, ὡς ἐνδιαφερόμενος, γιὰ
κατάγεται ἀπὸ τοὺς Βαθύλους, θὰ σπεύσῃ νὰ μᾶς τὸ ἐξη-
γήσῃ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 26)

δρες ἀγαποῦν με πάθος νὰ παίξουν γκόλφ, σιγῆς κα-
λέη, ἔτσι κι' ἐγὼ ἀγαπῶ με πάθος ν' ἀγοράζω κα-
ματά!...Μιά ἄλλῃ «Ἀφροδίτη», ἡ περίφημη ἐπίσης Δωρο-
Κνάπ, ἀφοῦ ἐπὶ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἦταν τὸ εἶδοςτῆς Ἀμερικῆς, παντρεύθηκε ἀπὸ ἔρωτα τοῦ Τζῶν Έν-
νας, ἕναν νεαρὸ Καναδό, ὑπάλληλο ἀπὸ τοὺς πρὸ ὀλίγουτοὺς σ' ἕναν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ κι' ἐγκατέλειπε τὸ θέ-
τρο, γιά ν' ἀποσυρθῇ σ' ἕνα ἀγρόκτημα στὸν Καναδά.Μὰ ἡ σημερινὴ «ὠραιότερη γυναίκα τοῦ κόσμου» εἶναι
ἡ Μπέριλ Οὐάλλας, τῆς ὁποίας ἡ ὁμορφιά εἶναι ἀνίκητηἀπὸ κάθε περιγραφή. Ἕνας μεγάλος Ἀμερικανὸς μουσι-
κὸς συνθέτης λέει γι' αὐτήν:— Ἡ μουσικὴ μοῦ γοητεύει τ' αὐτιά, μὰ τίποτε δὲν γο-
τεύει τὰ μάτια μου ὅσο ἡ ὁμορφιά τῆς Μπέριλ Οὐάλλας.

Ὅταν γιά πρώτη φορά παρουσιάσθηκε μπροστά μου

εἶχα τὴν ἐντύπωση, ὅτι στὴ θέσι τῶν ματιῶν τῆς εἶχε γί-
νῃ ἄστρα ποὺ με θάμπωναν με τὸ φῶς τοῦς. Ἡ Μπέριλ Οὐά-
λλας εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἐνοσάρκωσις τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης.Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ὑπάρχουν στὸν κόσμον γυναι-
κες τόσο ὡμορφες ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τίς φαντασθῶμε

οὔτε στὰ ὄνειρά μας!

HARA KAPPOU

«ΤΙ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΕΙΣΑΣΤΕ»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

«καριέρα», μπορεῖ νὰ καθόμουν τώρα στὸν Λευκὸ Ὀνὸ

Ὁ ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ: «Ἄν δὲν ἦμουν «ἀστέρας» τοῦ κι-
νηματογράφου δὲν ἤθελα νὰ ἦμουν τίποτε! Ἐγὼ μὴν

τρικὴ περιουσία ἀπὸ πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια κι' ἐγὼ

μπορῶ νὰ πραγματοποιήσω κάθε ἐπιθυμία μου, ἡδέ-
λοιπὸν νὰ γίνω «ἀστέρας». Καὶ ἔγινα. Ἐγὼ, εἶμαι πο-
εὐχαριστημένος».

Ὁ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕ·Ι·ΜΠΛ: «Ἄν δὲν ἦμουν ἡθοποιὸς

ὁδῶν θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν ἕνας μεγάλος ἐπιχειρηματίας.

Μοῦ ἀρέσει ἡ ἐπικίνδυνη ζωὴ. Δὲν εἶναι δὲ διόλου ἡσυχία

λεῖα τὸ νὰ εἶσαι διευθυντὴς ἑνὸς πλήθους ἐργοστασίων καὶ

τραπεζῶν. Γιά μένα ζωὴ σημαίνει δράσις, ἐνεργητικὴ

διαρκὴς ἀγών!».

Ὅπως βλέπετε, λοιπόν, κανεὶς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος

ἀπὸ ὅ,τι εἶναι. Ἀλλὰς τε κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μοιῶνται ἔγωγε

ἕνα ἐπάγγελμα, δὲν θὰ θέλαμε νὰ εἴμαστε... κινηματο-
φικοί «ἀστέρες»;

RENATO FRASCHINI

ΟΥΤΕ ΤΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΟΥΤΕ ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)

μάρτυρες, ὅταν ὁ Κυδωνάκης ἔτρεξε πρὸς ἕνα δέντρο

ἐφῶναζε:

— Ἀποτέλεσμα! Ἀποτέλεσμα!

Ἐπάνω στὸν κορμὸ, στὸ ὕψος τοῦ κεφαλοῦ διέκρινε

μιά κολλῶδη οὐσία. Ἦταν ἑπάνω στὸν φλοιὸ πεπλατυσμένη

κόκκινη.

Στὴν ἀρχὴ νόμισαν ὅτι ἦτο ἡ σφαῖρα μου και ὅτι ἐγὼ

παρασύρει κανένα κομμάτι σάρκα.

Μὰ ὁ ἀντίπαλος ἔσπευξε στὴν θέσι τοῦ ὁλόροφ. Μοιροῦ

ποῦ ἦταν κατακίτρινος ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἐπρεπε παρὰ

νὰ ἀποκλεισθῇ κάθε ἰδέα τραυματισμοῦ.

Καὶ τέλος πάντων, ὅταν οἱ μάρτυρες ὁμοφώνως ἀπε-
θῆσαν, ὅτι δὲν συνέτρεχε λόγος νὰ ἐπαναληφθῇ και πρὸςβολή, ἐπῆγα κοντὰ στὸ δέντρο γιά νὰ ἰδῶ ἐκείνη τὴ σφαῖ-
ρα τοῦ ἀντιπάλου μου ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν κομπάρσα

σφαῖρας μου, διεπίστωσα, ὅτι ἦταν... λουκούμι.

Αὐτὴν τὴν περίπτωσι δὲν τὴν εἶχε προβλέψει ὁ Τσάτερτον

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΙΝΑΣ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 7)

χία του παιδι ἔχει γίνῃ σάχη. Φεύγει σκεπτόμενος

ὕπάρχουν, κάπου μακριὰ, λεγεῶνες τῶν ξένων, ὅπου

μπορέσῃ νὰ βρῇ τὸν θάνατο μαχόμενος ἢ μοναχικῶς

που θὰ μπορέσῃ νὰ θάψῃ τὴ ζωὴ του, και ἀκόμα πᾶς

κι' ἂν τοῦ συμβῇ εἶναι καλλίτερο, παρὰ νὰ πᾶ νὰ πᾶ

μιά μητέρα ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ μοναδικὸ της

πῶς δὲν μπορεῖ παιδι νὰ τῆς τὸ ξαναγυρίσῃ...

GILBERTE MURIEL

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΠΑΡΚ”

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΕΪΔΕΝ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΜΕΣΗΛΙΞ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

ΜΠΑΡΟΝ ΦΥΣΣ - ΜΑΡΓΑΡΙΤΤΑ ΜΟΡΕΝΟ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ

ΖΑΝ ΜΥΡΑ - ΒΙΝΝΑ ΓΟΥΪΝΦΡΙΔ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΜΙΑ ΩΡΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ - ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΝΤ

ΣΗΜ. Τὸ «ΠΑΡΚ» λόγω τῆς θέσεώς του εἶναι ὁ δροσερώτερος Κινηματογράφος και ὁ μόνος ἀ-
πληλαγμένος παντὸς θεοῦβου. Καθ' ἐκάστην ἀπογευματινὰ παραστάσε ε με γενικὴν εἴσοδον δραχ. 10.

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΡΜΗΣ ΡΩΤΙΚ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΟΛΟΥ 18

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΜΗ ΜΟΥ ΥΠΟΣΧΕΘΗΣ

ΛΟΥΪΖΑ ΟΥΠΡΙΧ - ΒΙΚΤΩΡ ΝΤΕ ΚΟΒΑ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

ΣΤΑΣ ΥΠΟΝΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΑΝΤΟΛΦ ΒΟΛΜΠΡΥΚ - ΡΟΥΘ ΤΣΑΤΕΡΤΟΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΧΑΒΑΗ

ΜΠΙΝΓΚ ΓΚΡΟΣΜΠΥ - ΣΙΡΛΕ·Υ· ΡΟΣ

ΣΗΜ. Ο «ΕΡΜΗΣ» εἶναι ὁ πλέον συγχροισμένος Κινηματογράφος και συγκεντρώνει τὸν
ἐκλεκτοτερον κόσμον. Τιμαὶ εἰσιτηριῶν ΠΛΑΤΕΙΑΣ δραχ. 10 — ΘΕΩΡΕΙΟΝ 12.50

Η ΦΤΩΧΗ ΓΡΗΟΥΛΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

αληθινές χαρές, αυτές που εύχεται στα παιδιά της, γιατί είναι παιδιά της και οι δυο, και κείνη επίσης, ή νέα κοπέλλα για την οποία κατηγορεί τώρα τον εαυτό της, ότι δεν της έδειξε αρκετήν αγάπη. Κατηγορεί τον εαυτό της ότι κούταζε καμιά φορά με ζήλεια την όμορφη κοπέλλα και πως δυσαναγοητούσε γιατί η Μαργαρίτα της στερούσε και πόρτα. Και ή κ. Ροζέλ, προσπαθεί να λύση αυτόν την απορία: Είναι αλήθεια πως αγαπά την Μαργαρίτα;

Κυττάει στο κενό και βλέπει την γυναίκα του 'Ιουλίου και κείνον να σκύβει πάνω από την γυναίκα του. Είναι γαδιάρης και λίγο ντροπαλός και ή κ. Ροζέλ αναθυμάται τη δροσερή του φωνή, όταν της απάγγελλε ερωτικούς στίχους. Τον ακούει. Και υποφέρει...

Εν τούτοις δεν μπορεί να καταλάβει γιατί υποφέρει. Είναι άσχημα. Της φαίνεται πως ή σκέψεις της της ξεφεύγουν και της κάνει κακό να προσπαθή να τις συγκρατήσει. Αισθάνεται πως μία κακή σκέψη θέλει να εισχωρήσει στο μυαλό της και παλεύει τόσο δυνατά για να τη διώξει, ώστε σιγά-σιγά, ή σκέψη αυτή γίνεται επίμονη.

Ζηλεύει, ζηλεύει την ευτυχία των παιδιών της, ζηλεύει την ευτυχία που της κλέψανε, αυτή την ευτυχία που την καταλαβαίνει για πρώτη φορά...

Αγωνίζεται ακόμα, για να διώξει την κακή αυτή σκέψη, μα τοού κάκου! Ζηλεύει την Μαργαρίτα. Δεν θέλει να την αγαπά. Η Μαργαρίτα της πήρε τον σύντροφο των γηραιών της και είναι άδικο: Τον αγαπούσε τόσο πολύ! Προσπαθεί να κατευνασθή, αναθυμούμενη τί ήτανε όταν τον γνώρισε, αλλά δεν θυμάται τίποτα που να μην είναι σύμφωνο με ό,τι φαντάζεται. Και ή θλιβερή, ή άπειρη, ή άγρια ζήλεια κυριεύει την φτωχή αυτή γρηούλα, δίνοντας της μια νέα ψυχή.

Μα ενώ ή κ. Ροζέλ υποφέρει — και πόσον υποφέρει, Θεέ μου! — δοκιμάζει συγχρόνως τώρα μία νέα ήδονη, που δεν την είχε ποτέ δοκιμάσει. Αισθάνεται να ζή φλογερά, σ' αυτήν την θερμή νύχτα, με τα μεθυστικά αρώματα της έξοχης, πιο φλογερά, παρά στις μέρες της ψυχρής της νεότητος.

Αλλοίμονο! Αυτό διαρκεί λίγο. Ύστερα, χαμένη στην πολυθρόνα της, ή κ. Ροζέλ, ξεσπάει σ' ένα σιωπηλό κλάμα και κλαίει, κλαίει. Μα γιατί κλαίει; Γιατί ζηλεύει; Τι θέλει αυτή ή γρηούλα; Τι απαιτεί από τη ζωή; Ντρέπεται στο τέλος για τις σκέψεις της και ψιθυρίζει: «Καλό το ξίδι, παιδί μου! Καλό το ξίδι!...» Κι' αποκοιμάται, γίνοντας ο ύπνος στα γαλανά του φτερά. Εκεί... εκεί πήν χίονα των ονείρων που χύνουν το γλυκό τους θάλασσο στα πηγνόμενες καρδιές, τις γεροντικές παγωμένες καρδιές, που δεν χάρηκαν τη ζωή...

BINET — VALMER

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

Η Λαίδη Ρόμερ δεν γελιόταν. Η τηλεφωνική συνδιάλεξη γινόταν ανάμεσα στο γραφείο του δικηγόρου και στο γραφείο της δακτυλογράφου. Ήταν ένα τέχνασμα, πάρα πολύ κουτό για τους εύπιστους και άπειρους πελάτες. Σκοπός του ήταν να δημιουργήσει γύρω από τον Φερνάν Λεκλέρ μία ατμόσφαιρα διασημότητας και πυρετώδους δουλειάς. Τέλος, ίσως και για να κάνει τη Λαίδη Ρόμερ να ζηλέψει λιγάκι μπροστά στα τηλεφωνήματα τσών γυναικών. Γιατί, σ' αλήθεια, είχε άρχισι — ή άνοητη! — να συγκινείται από το διακριτικό κόρτε που της έκανε ο δικηγόρος. «Α! Πόσο θα γελούσε μαζί της εκείνη ή σπουδαία δακτυλογράφος του!»

Εξω φρενών λοιπόν από το θυμό της πρόβαλε στην πόρτα του γραφείου του δικηγόρου και το φώναξε ειρωνικά:

— Έξακολούθησε, εξακολούθησε λοιπόν τη φάρσα, αγαπητέ Φερνάν! Η δακτυλογράφος σου έχει αρκετό καιρό για χάσιμο. Ωρεθούαρ!

Και πρίν προλάβει εκείνος να σηκωθεί από το γραφείο του, ή Λαίδη Ρόμερ είχε περάσει το διάδρομο κι' είχε βγεί στον δρόμο.

Μά τότε ακριβώς το τηλέφωνο χτύπησε για τέταρτη φορά, επίμονα, ένθερμιστικά. Ο δικηγόρος άρπαξε το ακού-

ΜΙΑ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

μου και πάνω από τις κορφές των ελάτων, έβλεπα το Κλεμάν, με την δαντελωτή όμορφη του. Όλογόρα μας, όλα είναι μια άσπρη μαγεία.

«Μέσα σ' αυτήν την μαγευτική φύση θυβίζομαι σ' έκσταση και παληρώ. Είναι ένα μίσος μήνας τώρα, Ζάκ, που περιμένεις την άνοιξη μου... και ένα μίσος μήνα τώρα διατάζω, αμφιταλαντεύομαι... που ρω όμως πολύ... Γιατί να μην στο όμολογήσω;

«Κάθε μέρα ζούσα με την προμονή της επομένης, που θα έβλεπα το θάρρος μιας οριστικής απόφασης και ύστερα, χθές άκουσα έναν επί τέλους αυτήν την φράση, που χρειάζεται να την μάθω, για να μπορέσης να με καταλάβεις καλά:

«Ζάκ, έρχομαι σέ σένα με άδεια χέρια, με την φλογερή έκκλησή σου χαρίσω την ευτυχία. Η άφοσίωσή μου θα είναι ο μοναδικός μου θησαυρός... όπως και ή νεότης είναι ή μοναδική μου άμορφη...» χαρές σου θα είναι και δικές μου...

«Σκεφτόμουν πως θα μ' αγαπούσες, άργότερα, στο μέλλον που νομίζοντας από την απόλυτη έμπιστοσύνη μου, από την τρυφερότητα μου. Ήμουν εύτυχιμένη, γιατί είχα κάνει την τρέλλα να πιστέψω ότι ήμουν ελεύθερη, έντελως ελεύθερη να κανονίσω τη ζωή μου και να μιλώ τον μου...

«Ξαφνικά, ένας παιδικός θίχας με κάλεσε στο κρεβάτι, όπου νύχισε μία όρφανούλα όχτώ χρονών:

«Μητερούλα Μανού, μου είπε, τα μάτια μου δεν θα ταυλάζονται με το φως... Μη φεύγετε... γιατί έμεις φοβώμαστε, όταν βλέπουμε μαζί μας...

«Εμείς — ήσαν όλες αυτές ή εθραυστές ζωούλες, όλ' αυτές ή ερωσσημένα παιδάκια, που κοινοταν στα λευκά τους κρεβάτια... Τά δύνάτα χεράκια της μ' έσφιγγαν, σαν μία άλυσίδα... Είχε τη δούλα Ζάκ, κι' έπρεπε ν' άκούσω τη φωνή αυτών των δυστυχισμένων παιδιών:

«Η φτωχή μικρούλα πέθανε πειά και την ώρα που προσευχότανε για απ' το κρεβάτάκι της, ένοιωσα να σπάει μέσα μου κάτι, κάτι άσπιο και θλιβερό... Ήσαν τα δειρά μου που σόνατε...

«Την αυγή έσκιασε το γράμμα που είχα άρχει να σου γράψω. Είπα πάλι πειά να πωθώ την ευτυχία μαζί σου. Σε θεωρούσα, από τότε τη στιγμή, σαν ένα φίλο πολύτιμο κι' αγαπημένο, αλλά τίποτα που να μιλώ...

«Επιθυμώ μ' όλη μου την καρδιά, να ζήσης εύτυχισμένης, τα μόνον σου άνήκει. Έγώ δεν έχω πειά το δικαίωμα να διατάξω σε να μιλώ. Μη με κατηγορείς γι' αυτό, γιατί καθώς έλειπες, πάλι με φίλε, όλ' αυτά τα δυστυχισμένα παιδάκια έχουν ανάγκη να πιστέψω κι' μια μητερούλα, για να τους κλείνι τα μάτια...

MANONVILLE
MARIE - ANDREE

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

παρ' όλιγο να γινόταν θύμα μου το πρωί.

«Ο άνεπιός μου Ζαν Σορλέν, με σύστησεν ή θεία μου...»
— Για δές! είπεν ή νέα. Είναι αυτός που συγκρατούσε καμνέ το πρωί!

«Η θεία μου γούρλωσε τα μάτια της από την κατάπληξη. Είχε πληροφορηθή την σύγκρουσή μας και δεν άμείβετο με ό,τι ή άδελφότης μου, θα μ' είχε κάνει άδελφότητα έχθρούς. Κι' όμως γελιότανε, γιατί την έπαινε καλώς. Άννέτα — όπως λεγόταν ή νέα — ήρθε να εξηγήσει μου:

«Μου είσαστε πολύ συμπαθής, μου είπε. Δέχομαι τον πόνον, να σ' άς παντρευτώ, αλλά με έναν όρο: Πάς δεν θα οδηγήσετε άλλη φορά αυτοκίνητο. Ξέρετε, θέλω να γινώσκω ρά τα κόκκαλά μου...»
PIERRE VILLETAUD

οτικό με λύσσα:

«Έφτάνει πειά που να πάρη ο διάβολος! Φύγετε έξω, έξω! Δεν κατάλαβες ακόμη ότι μούχτις από τις φωνές σου!... Σκαμός!...

«Εκείνη όμως τη στιγμή ή δακτυλογράφος άρπασε μου το γραφείο:

— Για την όψη του Θεού!... Έκανε. Είπε ο γερμανιστής Ζενάρ!... Σ' άς ήθελε για μία έπιγούσα όπότε...

Ο Φερνάν Λεκλέρ πάγωσε από τον τρόμο του κι' άκουσε μενε άναυδος με το ακουστικό στο χέρι.

Μέσα σέ μία στιγμή είχε χάσει και τη γυναίκα που είχε πούσε και τον καλλίτερο πελάτη του.

Δεν το είχε μείνει παρά ή Μάρλεν ή δακτυλογράφος του.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας 'Αθηνών—Πειραιώς
προς εύκολίαν του κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων άριθ. 165

ΚΥΡΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης άριθ. 86

ΚΑΛΑΙΘΕΑΣ, Λεωχάρους Θησέως άριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Εύτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιόρο-
μίου.

ΠΑΚΑΣ, όδός Καπνικαρέας άριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, όδός Συρράκου, πλησίον σταθμού ΣΠΑΠ
— ΣΕΚΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδός Πειραιώς 79 πλησίον Λαχανα-
γοράς

ΒΑΘΗΣ, όδός 'Αριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, όδός Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, όδός 'Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, όδός 'Αχελώου και 'Αλατοστάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρής Στοάς άριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός 'Αγ. Διονυσίου και Ψα-
ρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνελλασσόμενοι με το πλησιέστερον συναϊα-
κόν παράρτημα μας άποφεύγετε τὰ έξοδα και την
άργησίαν της μεταβάσεως εις το κέντρον.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΕ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 5

Ήρχισεν ή λειτουργία των θερμών θαλασσίων
και έν γένει ιαματικών λουτρών.

Άφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης και άπολύ-
τως δια των ιδιοκτητών άπολυμαντικών και
λειτουργιών μηχανημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 14α Τηλ. 25-733

Ίδιαιτερον νυχτερινόν τμήμα κοπτικής λειτουργ-
γεί δια τας εργαζόμενας 8-10 μ.μ.

ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ο Βορονώφ των παλαιών φορεμάτων είναι αι

Γερμανικαί εσφαι «ARTI».

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τα άποτελέσματα έχετε στο
στόμα σας μετά την χρήσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ.
Ο ένεργητικός, αναζωογόνοσ άφρός της δι-
εισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και
άνανεώνει συντόμως τα κίτρινα δόντια,
καταστρέφει και αποβάλλει τὰ επικίνδυνα
μικρόδια, την αίτίαν της καταστροφής των.
Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρή-
σατε πόσο δροσερό και καθαρό θα είναι
κατόπιν το στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΠΡΙΣΙΜΙ

Α.Ι.Γ.

ΚΟΡΔΟΝΕΤΟ

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΛΕΣ, ΤΟΝΑΚΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΟ, ΣΟΥΤΙΕΝ
ΔΕ' ΟΛΑ ΤΑ ΤΥΣΤΑ, ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα του
ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ των Παρισίων. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕ-
ΧΝΙΤΗΣ και προσωπικόν άρτιον εις την διάθεσίν σας
εις το ίδιαιτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ ΚΑΛΤΕΣΣ έ-
λαστικές νέας παραλαβής έντελώς άδιόρατες και έ-
πίδεσμοι Ideal, Velpeau κλπ.

Κομμωτήριο ΛΟΥΞ

Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Royale

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

*Maier
Realistique
Frua*

ΔΡΧ.
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776